

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace against a city skyline at night. The woman, on the left, has her eyes closed and a serene expression, wearing a black lace bra and a white shirt. The man, on the right, is shirtless and muscular, with a tattoo on his left shoulder, and is leaning his head against hers. The background features a city skyline with a large, ornate building on the left and a tall, modern skyscraper on the right, all illuminated against a dark sky.

Waiting On You

■ A LOVE & WHISKEY NOVEL ■

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Waiting On You

📖 A LOVE & WHISKEY NOVEL 📖

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

contents

[Seni Beklerken Çalma Listesi](#)

[Önsözü](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Yirmi İkinci](#)

[Dördüncü Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Dokuzuncu Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Otuz](#)

[Birinci Otuz Otuz Yedi](#)

[Sekizinci Otuzuncu](#)

[İkinci Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Seni Bekliyorum

Telif Hakkı© 2024 Nikki Ash

Web sitemi ziyaret edin: www.authornikkiash.com

Kapak Tasarımı ve Biçimlendirme: Jersey Kızı

Tasarımları Fotoğraf: Wander Aguiar Fotoğrafçılık

Editör: Öngörülemeyen Düzenleme ile Jovana

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap aşağıdakiler kapsamında korunan materyaller içermektedir Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılabilir veya iletilebilir veya bir bilgi ve Yazarın/Yayıncının açık yazılı izni olmadan erişim sistemi.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

waiting on you playlist

Sparks Fly (Taylor's Version) - Taylor Swift
There's Nothing Holdin' Me Back - Shawn Mendes
Down (feat. Lil Wayne) - Jay Sean
Amaç Üzerine- Bellah Mae
Kırık Bir Kalple Uyumayı Deneyin - Alicia Keys
İmkânı Yok - Lauv
I Can Feel It - Kane Brown
Message In A Bottle (Taylor's Version) - Taylor Swift
As Long As You Love Me - Justin Bieber
You Are In Love (Taylor's [s Nikki Ash'Çalma Listelerini](#)
[Ziyaret Edin](#)Version) - Taylor Swift in

Ashley ve Arianna'ya, dostlukları, kahkahaları ve bavulların
kaldırım taşlarına takılmasına ve kitap bebeklerin
doğmasına neden olan kız gezileri için.

önsöz

PAIGE

On Dört Yaşında

"VAZGEÇEMEZSİN," DIYE BAĞIRIYOR BABAM DIĞER TARAFTAN.
Yatak odası kapısı.

Kapalı olduğu için burada olduğumu bilmiyorlar. İki saat daha evde olmam gerekiyordu ama Bayan Simmons gıda zehirlenmesi geçirdi ve matematik kulübünü iptal etmek zorunda kaldı.

"Sensiz ne halt edeceğim ben?" diye soruyor.

"Denedim," diye ağlıyor annem, sesi kısık ve zayıf. "Ama artık bunu yapamam. Bu konuda benimle kavga etmemeni istiyorum. Zamanım kısıtlı ve bunu seninle ve Paige'le geçirmek istiyorum."

"Benden arkama yaslanıp ölmene izin vermemi istiyorsun!" Babam tartışıyor. "Benden bunu yapmamı isteyemezsin! Bu hiç adil değil."

Annem kanser olduğunu öğrendiğinden beri babam ona çok iyi davranıyor. Hatta bizi başka yerlere taşımayı bıraktı, Londra'da kalmayı tercih etti çünkü annem bu şehrin onu mutlu ettiğini söyledi.

Uzun süredir kanserle savaşıyor, ancak söylediklerine bakılırsa daha iyiye gitmiyor ve annem tedavilerini durduracak gibi görünüyor. Ben bilmiyorum.

Kanser hakkında çok şey bilmiyorum, ama tedavilerin onu hasta ve perişan ettiğini biliyorum, ama onlar olmadan ölecek, görünüşe göre yapmak istediği de bu.

"Hayır," diyor annem. "Senden, sevdiğim insanlarla kalan zamanımın tadını çıkarmayı seçtiğimi anlamanı istiyorum."

"Paige yıkılacak," diyor babam, sesi duygu dolu. "Sana ihtiyacı var."

Yalan söylemiyor. Annem benim en iyi arkadaşım ve onsuz bir hayat düşünemiyorum. Arkadaşlarımla ve erkek arkadaşım ile iyi geçinir ve herkes onu sever. Kötü bir gün geçirdiğimde gittiğim kişi o. Beni dinler ve asla arkadaşlarımla annelerinin yaptığı gibi annelik taslamaz.

Her hafta sonu, tatillerde ve hatta okuldan sonra birçok öğleden sonra birlikte keşfe çıkıyoruz. Taşınmaktan nefret ediyorum ama o bunu her zaman eğlenceli bir macera haline getirdi ve onun sayesinde dünyanın sunduğu pek çok şeyi deneyimledim. En basit şeyleri bile alıp büyülü bir şeye dönüştürebiliyor.

"İyi olacak," dedi annem boğuk bir sesle. "O sana sahip. Ve ben gittiğimde, birbirinize sahip olacaksınız."

Hayır, iyi olmayacağım, düşünüyorum ama yüksek sesle söyleme. Savaşmana ihtiyacım var. Benim için yaşamak istemene ihtiyacım var. Benimle yeni anılar biriktirmeye devam etmek istemiyor musun? Son albümümüz henüz bitmedi. Doldurulması gereken çok sayfa var. Sana ihtiyacım var, anne!

"Kahretsin, Finley!" Babam havlayarak beni zıplattı. Bırakın anneme böyle bağırmasını, sesini yükselttiğini bile hiç duymamıştım. "İstediğim bu değildi! Genç bir kızla ne yapmamı bekliyorsun? Savaşmalısın!" diyor, sanki kelimeleri doğrudan kafamdan koparmış gibi. "Sana ihtiyacı var!"

"Sana sahip olacak!" Annem hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Bunu ben istemedim," diye tıslıyor babam ve annemin ölmeyi seçmesine odaklanmam gerekirken, itirafı beni sözlerini anlamaya itiyor.

"Bunu sen istedin," diye devam ediyor. "Aile, bebek. Sana böyle bir hayat için uygun olmadığımın korktuğumu söyledim ama sen bana yanımda olacağını söyledin. Bunu birlikte yapacağımızı söyledin. Onu istedin. Ve şimdi, hayatın için savaşmak yerine onu terk edeceksin... onun için. Beni terk edeceksin ve ben onu tek başıma büyütme zorunda kalacağım. Olması gereken bu değildi!"

"Bu adil değil," diye ağlıyor annem, hıçkırıkları daha da yükselirken kalbim göğsümde çatlıyor. "Artık savaşmam. Çok yorgun ve güçsüzüm ve hayatımın geri kalanını savaşarak geçirmek istemiyorum. Sadece kalan az zamanımda mutlu olmak istiyorum."

Aman Tanrım.

Annem beni terk edecek.

Babam beni hiç istemedi.

Bu durumda ben ne oluyorum?

Annemle her zaman daha yakın olduk ama bunun babamın uzun saatler çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. O bir pilot ve annem çalışmazken ve her zaman benimle evdeyken o çok gidiyor, bu yüzden annem ve benim daha yakın olmamız mantıklı. Ama babamın beni istemediğini hiç bilmiyordum. Annemden on iki yaş büyük. Annem her zaman babamın yaşlı bir adam olduğuyla ilgili şakalar yapar ve babam da annemin yaşlı erkeklerden hoşlandığını söyler.

Bir barda tanıştıklarında uçuşları arasındaydı ve birbirlerine aşık . Birkaç hafta içinde evlenmişler ve kısa bir süre sonra da ben dünyaya gelmişim. Bir keresinde anneme neden hiç kardeşim olmadığını sormuştum, o da benim çok mükemmel olduğumu ve başka çocuk istemediklerini söylemişti. Ama şimdi, babam aile kurmak istememesine rağmen annemin beni istemesine boyun eğdiği içinmiş gibi geliyor.

Tüm anılarımızı, doğum günlerimizi, aile gezilerimizi düşünüyorum. Babam bana sayamayacağım kadar çok kez beni sevdiğini ve benimle gurur duyduğunu söyledi.

Hepsi yalan mıydı?

Odama döndüğümde, evde olduğumu anlamamaları için kapımı usulca kapatıyorum ve ağırlarken yüzümü yastığıma gömüyorum.

Annem, en iyi arkadaşım, pes ediyor ve kanserin kazanmasına izin veriyor. Beni terk edecek ve terk ettiğinde ben yalnız kalacağım çünkü hayatımdaki diğer tek kişi beni hiç istemedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde annem beni odamda buluyor ama ben uyuyormuş gibi yapıp ertesi sabaha kadar orada kalıyorum, geleceğini bildiğim yıkıcı haberi ertelemek istiyorum.

Tedavileri durdurmayı seçti.

Şanslıysa altı ay kaldı.

Ona neden hayatı için savaşmak isteyecek kadar yeterli olmadığımı sormak istiyorum ama bunun yerine onu sevdiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum, öyle olmayacağını bile bile.

Sonraki birkaç ayı birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirerek geçirdik. Babam daha kısa uçuşlar yapıyor ve ailece birlikte vakit geçiriyoruz. Londra'daki en iyi yerleri ziyaret ediyoruz ve annem her yeni yeri büyümlü hissettiriyor. Karalama defterinin geri kalanını dolduruyoruz ve yeni bir deftere başlıyoruz...asla bitiremeyeceğimiz bir defter çünkü yeterli zamanımız yok.

Kulak misafiri olduğum şeyi ona asla söylemiyorum ama içten içe, beni terk edeceği gün için bencilce korkuyorum. Kanserinin bir şekilde vücudunu terk etmesi için dua ediyorum ve gülüşü ve gülümsemesiyle bazen doktorların yanımlı olabileceğini ve annemin sağlıklı olduğunu düşünüyorum.

Ama bir sabah her şey daha da kötüye gider. Annem bir enfeksiyon nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve her şey bundan sonra daha da kötüye gitti. Felç geçirdi ve komaya girdi ve birkaç gün sonra, babam ve ben yanındayken kalbi durdu.

Babam ve ben ağlayıp geri dönmesi için yalvarıyoruz. Ama o gitti.

Ve sihri de yanında götürmüş gibi hissediyor.

ANNEMİN CENAZESİNİN OLDUĞU GÜN, BABAM BANA AÇIK PEMBE BİR üzerinde annemin el yazısıyla adımın yazılı olduğu bir zarf.

Annem öldüğünden beri mesafeli. Başlarda onun yanında olmaya çalıştım ama o beni ittikçe, o gün odalarında duyduklarımın doğru olması gerektiğini daha iyi anladım. Babam beni istememişti ama şimdi bana mahkum oldu.

Odama gidip zarfı açıyorum, annemin yazdıklarını okuyacağım için hem gergin hem de heyecanlıyım. Mektubu ne zaman yazdığını bilmiyorum, bu yüzden ne alacağımı da bilmiyorum.

Sevgili Paige,

Sana hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren dünyam değişti. /Sen sadece benim kızım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımın. /Sen karanlıktaki ışık ve sıradan bir dünyadaki sihirsin.

*Bunu okuyorsanız, **ben** gitmişim demektir. büyümeni ve olacağını bildiğim olağanüstü kadın olmanı izlemek için bu dünyada olamayacağımdan nefret ediyorum. Ama lütfen şunu bil ki*

Bir cennet varsa -ki ben olduğuna inanıyorum- sizi yukarıdan izliyor olacağım.

*Li/e'deki yolculuğunuza devam ederken hatırlamanızı istediğim birkaç şey var. Birincisi, sihir yalan söylemez. Babanızla tanıştığım gün ve siz doğduğunuzda büyüüyü tekrar hissettim. Ve burada, Londra'da sizinle geçirdiğim her gün bunu **hissediyorum**.*

Maceralarımıza çıktığımızda ve hatıra defterlerimizi yaptıığımızda, sihir orada. Büyüyü asla kaybetme, tatlı kızım.

Hatırlamanızı istediğim bir sonraki şey ise her zaman kendinize inanmanız. İçgüdülerinizi, sezgilerinizi ve en önemlisi kalbinizi takip edin. O sizi asla yanlış yönlendirmeyecektir.

*Tutkunu bul. Seninle tanıştığımda /Daha doğrusu, kaybolmuştum. Sevmediğim pek çok işim vardı ama sonra bir kadın ve bir anne oldum **ve** tutkumun işim olduğunu öğrendim. /Aile. Tutkunuzun ne olduğu umurumda değil, ama*

*bunu bulduğunuzdan emin olun ve asla başka bir
şeyle yetinmeyin.*

*Lütfen hatıra defterlerimize devam edin. Onları
seninle yaratmayı çok sevdim ve umarım bir gün
sen de sihri kiminle bulursan onunla devam
edersin. Bu ister önemli bir diğer kişi ister
çocuğunuz olsun, umarım maceralara ve onları
belgeleme geleneğimizi devam ettirirsiniz çünkü
hayat böyle bir şey.*

*Seninle gurur duyuyorum Paige ve seninle bu
kadar uzun yıllar geçirebildiğim için kendimi çok
şanslı hissediyorum. Gülmeni, gülümsemeni ve
çok sevmeni istiyorum. Kalbini kime verdiğine
dikkat et çünkü sen, kızım, dünyadaki tüm sihri
hak ediyorsun ve **ben** senin razı olmanı
istemiyorum.*

/Ya da daha azı.

*Seni seviyorum ve her zaman
buradayım. Sevgiler,
Anne*

BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Günümüz

"BUNUN İYİ BİR FIRSAT OLDUĞUNU ANLIYORUM, AMA BUNUN nereye yerleşeceğimizi. Buraya taşınmayı kabul ettiğimde bir daha taşınmak istemediğimi biliyordun. Evlenmek ve bir aile kurmak istiyorum. Senin de bunu istediğini sanıyordum."

Sonsuza dek benim olması gereken adama bakarken gözyaşlarımın akmasını istiyorum. Üç yıl önce tanıştık ve ilk buluşmamızda bana onun için doğru kişi olduğumu bildiğini söyledi. Dördüncü buluşmamızda beni sevdiğini söyledi. Ve birlikte olduğumuz altı ay içinde bana yanına taşınmamı teklif etti.

Bir yıl önce eve geldi ve bir terfi teklifi aldığını, ancak bunun Houston, Teksas'a taşınmak anlamına geldiğini söyledi. Benson Liquor'daki işimi ve annemin hayran olduğu şehirde olmayı sevmeme rağmen, John'u da sevdiğim için kabul ettim.

Onu hâlâ seviyorum ama şu anda ondan pek hoşlanmıyorum.

Houston'ın evimiz olacağına söz verdi ve benim de tek istediğim bu olduğu için -yuva kurmak ve sevdiğim insanla bir hayat kurmak- kabul ettim.

En iyi arkadaşım Anastasia ile Kingston Limited'de sevdiğim bir işe girdim ve John ile kök salmaya başladık. En azından ben öyle sanıyordum.

"Hayatta bir kez karşıma çıkacak bu fırsattan vazgeçmemi bekleyemezsin," diyor John öfkeyle. "Bu benim için kapıların açılması anlamına gelebilir. İşler yolunda giderse, bu bizim son hamlemiz olacak."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

Harfi harfine. Tam olarak bu kelimeleri kullandığına eminim. Bir ev satın almamızı önerdiğimde yalan söylediğini anlamalıydım ve bunun yerine kiralamamızda ısrar etti. Ama aşk insanları kör, sağır ve dilsiz yapar, bu yüzden yine de ona uydum.

Yeni gözlerle geriye baktığımda, John'un başından beri ne kadar bencil olduğunu nihayet görebiliyorum. Onun evine taşındım çünkü daha çok eşyası vardı ve metroya daha yakındı. Dairemi sevmemi, annemin Londra'nın en sevdiği bölgesine bakmasını umursamadı.

Buraya taşındığımızda, bunun nedeni onun terfi peşinde koşmasıydı. İşimi ya da ayrılırsam ne kaybedeceğimi düşünmedi. Her şey onunla ilgiliydi.

"Eminim Benson sana işini geri verecektir," diye belirtiyor.

"İşimi geri istemiyorum!" Duygularımın boğazımı tıkadığını söylüyorum. "Houston'da kalmak istiyorum."

Gerçek şu ki, Houston'da yaşamak bile istemiyordum. İşim Rosemary'de, 30 dakika uzaklıkta. En iyi arkadaşım Rosemary'de yaşıyor. Ama John Houston'da yaşamak istedi, biz de Houston'a taşındık. Şimdi, John Londra'ya dönerken ben burada sıkışıp kalacağım. Çünkü John kendi istek ve ihtiyaçlarına öncelik verdi ve ben de kendi isteklerimin ikinci plana atılmasına izin verdim.

"Burada bir yuva kuracağımızı söylemiştin," diye ekliyorum, gözyaşlarım kapaklarımdan taşıp yanaklarımdan aşağı süzülürken ağlamamak için verdiğim mücadeleyi kaybediyorum. "Neden burada sahip olduklarımız yetmiyor?" Neden yeterli olamıyorum? "Terfinin daha fazla şey ifade ettiğini biliyorum."

ama bizim çok paramız var. İkimiz de iyi para kazanıyoruz. Lütfen," diye yalvarıyorum, "burada benimle kal."

"Paige!" John tersledi. "Bir velet gibi davranmayı bırak ve bu konuda bir yetişkin gibi davran."

Sözleri beni doğrudan geçmişime, düşünmemeye çalıştığım bir zamana geri götürüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum babama. "Gitmek istemiyorum. Burası bizim evimiz. Burası onun evi."

Babamın bakışları sadece bir saniyeliğine benimkilere kayıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. Annem son nefesini verdiğinden beri babam bana ne bakıyor ne de benimle konuşuyor. Beni hiç istemediğini anlıyorum ama annemin beni sevmiş olması en azından beni önemsemesi için yeterli değil mi?

"Kararımı verdim," diye mırıldandı babam.

"Taşınıyoruz." Annem gideli sadece iki hafta olmuştu. On dört gün.

Babam da Roma'da bir iş bulmaya karar verdi. Son birkaç yıldır yaşadığımız evin, büyüüyü hissettiğim son yerin burası olması umurunda değil.

Annem gitti ve eğer babam istediği gibi davranırsa, burada yarattığımız her anı da gidecek. Londra'ya tepeden bakmak için Tower Bridge'e yaptığımız geziler. Çok büyüleyiciydi. Kensington Bahçeleri'ne yürüyüşler. Orası onun en sevdiği yeri. Bankta oturur ve insanları izlerken konuşurduk. En sevdiğimiz kitapçı yakınlardaydı, bu yüzden her birimize yeni bir kitap alırdı ve sonra okurken çay içerdik. Durumu iyi olduğunda metroyla Çin Mahallesi'ne gider ve en sevdiğimiz Çin restoranında yemek .

Onu zaten kaybettim. Bu şehri de kaybetmek istemiyorum.

"Anneme bunun son taşınmamız olacağına dair söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona, annemden buz gibi kalbini eriteceğini umarak. "Burası onun yuva kurmak istediği yeri. Okulum, arkadaşlarım ve bir erkek arkadaşım var!"

Ve beni hiç istemeyen bir baba, diye düşünüyorum kendi kendime.

Eğer beni buradan, annemin sevdiği şehirden, edindiğim arkadaşlarımdan ve tek

gerçekten ev gibi hissettiren bir yer, elimde ne kalacak? Bana bakmaya bile tahammül edemeyen bir adam mı?

"Annen burada değil!" Babam bağılıyor. "Velet gibi davranmayı bırak. Artık bebek değilsin. Yetişkin gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi. Taşınıyoruz ve bu iş burada bitiyor. Yeni arkadaşlar edineceksin ve daha bir sürü erkek olacak."

Ertesi gün taşındık ve sonraki yılı Roma'da geçirdik. Babam o kadar sık gidiyordu ki sanki tek başıma yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kiraladığı ev çok güzeldi ama sessizlikle, boşlukla doluydu. Büyü kaybolmuştu.

Sonra, ilk yılımda bizi tekrar Amerika'ya taşıdı. Son senemde benim yaşıma yakın bir kadınla tanıştı. Yeni bir aile kurdular ve ben mezun olduğum ay bir bebekleri oldu.

Bunca zaman, anneme baba olmak istemediğini söylediğinde genel olarak bunu kastettiğini düşünmüştüm ama meğer istemediği sadece benmişim. Sevemediği benmişim.

Ben birkaç ay sonra üniversiteye gittim ve babam da yerleşti. Taşınmayı bıraktı, daha az uçuş yaptı ve yerelde kaldı, bir kez daha kanıtladı ki ben burada kalmak için yeterli değildim, ama Debbie ve kızları Kristin yeterliydi.

Şükran Günü'nde ve kış tatilinde tekrar eve geldim ama izlemek zordu. Neden yeterli olmadığımı merak etmek. Neden beni sevemediğini, benimle evde olmak istemediğini ama yeni bebeği istediğini ve sevdiğini.

Ve sonra bir bebekleri daha oldu. Başka bir kız. Ashleigh. Ve ben eve gitmeyi bıraktım. Babam sormayı bırakana kadar bahane üstüne bahane uydurdum.

Yıl boyunca kalabilmek için kampüs dışında küçük bir daire kiraladım. Mezun olduktan sonra, annemin hayatta olduğu son yer olduğu için kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlayacağını umarak Londra'ya geri taşındım. Ne yazık ki oradaki büyüğü hissedemedim. Sadece yalnız hissettim.

Pazarlama diplomam ve MBA'imle Benson Liquor'da işe girdim ve bir gün kendime bir iş bulacağımı umdum.

Evim. Sevildiğimi, istendiğimi ve değer verildiğimi hissettiğim bir yer. Annem hayattayken hissettiğim büyüü arzuluyordum.

Vazgeçip beni terk etmeden önce.

John'la bunu yaşayabileceğimi düşünmüştüm ama bir kez daha yanıldığımı fark etmeye başladım. Çünkü şu anda, John hayal kırıklığı içinde iç çekerken, sevilmediğimi, istenmediğimi ya da değer verilmediğimi hissediyorum. Bir kez daha, yeterli değilmişim gibi hissediyorum. Ve kesinlikle sihir yok.

"Bak," diyor John yüzümü okşayarak. "Sadece biraz zaman verelim. İkimiz de işle meşgulüz, kendimize bir gelecek kurmaya çalışıyoruz. Ben Şükran Günü için gelebilirim, sen de Noel'de ziyaret edebilirsin. Konuşuruz ve görüntülü sohbet ederiz. Bir yolunu buluruz. Kim bilir? Belki Londra'yı özlediğini fark eder ve geri taşınmak istersin."

Dudakları çocuksu bir sırtışla titriyor ve ne düşündüğümü dile getirmeden yenilgiyle iç çekiyorum: Keşke beni seçseydin... bizi seçseydin. Bizi ilk sıraya koy. Sadece kendi istek ve ihtiyaçlarını değil, benimkileri de düşün.

Onun yerine, fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığından, onaylarcasına başımı sallıyorum ve "Sanırım işlerin nasıl gideceğini göreceğiz" diyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Beş Ay Sonra

". BEN BEKLEMEK İÇİN BENİM BAGAJ, VE SONRA BEN

John'un dairesine taksiyle gideceğim."

"Uçuş nasıldı?" diye soruyor en iyi arkadaşım Ana telefonda.

John'a sürpriz yaptığım ve burada olduğumu başka kimse bilmediği için, uçağım indiğinde onu arayacağıma söz verdirdi, böylece iyi olduğumu bilecekti.

"Uzun ama çok iş yaptım."

"Tatildesin," diye azarlıyor. "Sen dönene kadar çalışmak yok."

"Evet patron," diyorum alaycı bir ses tonuyla.

Ana, çalıştığım içki şirketi Kingston Limited'in eş genel müdürü. Kocasını Julian ise diğer CEO.

John Houston'a taşınmamız için ısrar ettiğinde, kendilerinininki işletme müdürlüğüne terfi ettiği için bir pazarlama müdürü arıyorlardı ve bana pozisyonu teklif ettiler. İşimi seviyorum ve Benson Liquor'da birlikte çalıştığımız en iyi arkadaşım ile tekrar çalışacak olmam işimi çok daha iyi hale getiriyor.

"John'un evine vardığında bana mesaj at ki güvenli bir şekilde vardığını bileyim."

"Yapacağım."

Bagajımı beklerken, şoföre vermek üzere John'un adresini buluyorum. Uzun bir beş ay oldu ve tüm çabalarımıza rağmen John ve ben birbirimizi göremedik. Şükran Günü'nde meşguldü, hala yeni pozisyonuna alışmaya çalışıyordu, bu yüzden eve gelmedi ve sonra Noel'den bahsettiğimde, bana hak ettiğim ilgiyi gösteremeyecek kadar meşgul olacağını söyledi ve evde kalmam konusunda ısrar etti.

Dürüst olmak gerekirse, aramız gerginlikten de öte. O Londra'ya geri taşınmamı istiyor, ben ise Rosemary'de kalmak istiyorum. Kiram arttığında, işe daha yakın olduğu ve benzinden tasarruf edeceğim için Rosemary'ye taşınmaya karar verdim. Ana'ya ve işe çok uzak olmayan üç yatak odalı, iki banyolu güzel bir ev buldum ve satın aldım.

John bunu yaptığım için pek heyecanlanmadı ama ona bunun iyi bir yatırım olduğunu söyledim. Sahipleri satmak için can atıyordu ve ben de piyasa değerinin yüzde otuz altında bir fiyata almıştım.

Yıllar boyunca söz hakkım olmadan pek çok kez taşındım ve sonra John için Houston'a taşındım. İlk kez, yaşamak istediğim yerde yaşamayı seçerek ayağımı yere bastım - görünüşe göre başka kimse yapmayacağı için kendimi ilk sıraya koymayı seçtim - ama bunun ilişkimizin bitmesinin birçok nedeninden biri olacağını hissediyorum.

Eskiden her gün konuşurduk ama sonra haftada birkaç kez konuşmaya başladık şimdi haftada kadar düştü. Bu seyahatin bundan sonra nereye gideceğimizi bulmamıza yardımcı olacağını umuyorum çünkü bu şekilde devam edemeyiz -Ben de istemiyorum.

Gerçek şu ki, muhtemelen uzun zaman önce ayrılmalıydık ve eğer arkadaşlarımız Marina ve Paul olmasaydı

bu hafta sonu evleniyor olsaydık -hem John hem de ben düğünde olsaydık- muhtemelen evlenirdik.

Ama içimde küçük bir parça var - romantizm okumayı ve benim gibi kadınların sonsuza dek mutlu olduklarını görmeyi seven bir romantik - en azından bir kez daha denemeden yıllar süren bir ilişkiyi çöpe atmaya istekli değil.

Bugün Sevgililer Günü olduğundan, John'a sürpriz yapabilmek ve önümüzdeki birkaç günü birlikte geçirebilmek için uçuşumu erkenden ayırttım ve umarım romantizmimizi yeniden canlandırabilir ya da yollarımızı ayırmaya karar verebiliriz.

Taksi şoförü beni John'un dairesine götürüyor ve ona sürpriz yapmak istediğimden, beni içeri alması için seslenmek yerine, başka bir apartman sakininin peşinden içeri girip asansöre biniyorum. Saat daha erken, sabahın sekizi, yani henüz işe gitmediğini biliyorum. Umudum günü benimle geçirmek için araması, ama gitmesi gerekiyorsa, en azından akşamın tadını birlikte çıkarabiliriz.

İkinci katta ve daire numarasına ulaştığımda, şans eseri kilitli olup olmadığını görmek için kapı kolunu deniyorum. Kilitliydi. Kapıyı çalmak yerine sallıyorum ve tam "Sürpriz" diye bağırarak üzereyken gözlerim mutfakta duran John'a takılıyor.

Ama mutfakta olduğu gibi yemek yapmak yerine, bir kadını tezgâhın üzerine yatırmış ve arkadan ona sokuluyor. İkisi de çıplak, kıyafetleri yere saçılmış ve kadın adamın adını haykırıyor, tıpkı pornolarda duyduğunuz gibi, gözlerinizi devirmekten kendinizi alamıyorsunuz çünkü adamın onu bu kadar yüksek sesle çığlık atmasını gerektirecek kadar iyi becermesine imkan yok.

Mutfak antreye yakın olduğu için kapının gıcırdayarak açıldığını duymuş olmalı çünkü bakışları bana takılıyor ve hamleleri durup gözleri komik bir şekilde kocaman açılıyor.

"Peki," diyorum duygularımı belli etmemeye çalışarak, "umarım işiniz bittikten sonra

mutfakta. Yemek yediğin yerde sevişmek pek hijyenik değil."

Kadının yüzü dönüyor ve işte o zaman onun sıradan bir kadın olmadığını fark ediyorum...

"Phoebe," diye soluyorum, bakışlarım eski oda arkadaşına kilitleniyor.

Londra'ya taşındığımda, annemin yürüyüşe çıkmayı sevdiği yere yakın bir yerde yaşamak istiyordum, ancak müsait olan tek dairede iki yatak odası vardı ve sadece bir tanesine ihtiyacım olduğu için kiraya verdim. Phoebe ilana cevap verip eve taşındı ve ben John'un yanına taşınana kadar birlikte yaşayarak oda arkadaşı ve sonunda da en iyi arkadaş olduk.

"Paige." Ayağa kalkar ve kıyafetlerini giymek için çabalar.

Geçen hafta konuştuğumuzda bana erkek arkadaşıyla ayrıldıklarını ve başka biriyle görüştüğünü söyledi.

"Lütfen," diyorum ikisine de sertçe, "benim yüzümden giyinmeyin." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ama bana şunu söyleyin." Phoebe'ye bakıyorum. "Görüştüğün yeni adam bu mu?"

"Sana söylemek istedik," diye ağlıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyorum kuru bir sesle. "Böyle olmasını istememiştin ama John beni özlüyordu ve yalnızdı, senin de kalbin kırıldı ve teselliye ihtiyacın vardı ve olaylar birbirini ."

Esprili bir şekilde kıkırdıyorum, kendimi kaybetmeme on saniye kaldığının tamamen farkındayım. İlişkimizi kurtarmak için erkenden geldiğimi düşünmek. Ne şaka ama. "Onu alabilirsin. Çünkü beni aldatabiliyorsa, bunu sana yapmayacağını kim söyleyebilir? Ve arkadaşlığımıza gelince, bitti."

"Paige, lütfen," diye sızlanıyor Phoebe.

"Lütfen, ne?" Tersledim. "Lütfen seni affedeyim mi?"

O ve John arasında gidip geliyorum. İhanetleri canımı yakarken, nedense büyük bir rahatlama da hissediyorum. Sanki çalkantılı ilişkimizin stresi artık değil. Bu adamla evlenmek, onunla bir hayat istiyordum ve neyse ki bana gerçekte kim olduğunu gösterdi.

pişman olacağım bir şey yapmadan önce bir hilekar ve yalancı.

Beni hiçbir zaman ilk sıraya koymadı ve ilişkimizin sonunda bile hayatına devam etmeden önce benden ayrılmak yerine kendini ilk sıraya koydu. Ve aynı şey Phoebe için de geçerli. Bunun beni nasıl inciteceğini bir kez bile düşünmedi. Arkadaşlığımızı nasıl etkileyeceğini. İkisi de sadece kendilerini ve sanırım birbirlerini önemsiyorlardı. Ama ikisi de beni umursamadı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey olmadığı kapattım. John'la aramızın sallantıda olduğunu biliyordum ama arkadaşlarımdan biriyle takılacağı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Çifte randevuya çıktık. John çarşamba geceleri onun erkek arkadaşıyla poker oynardı. Ama olan oldu ve şimdi ilerleme zamanı... yalnız.

Ayrılmak için döndüğümde John adımı sesleniyor ve bana doğru koşuyor. "Bekle lütfen," diyor bileğimi tutarak. "Özür dilerim. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Üzgün müsün? Ne için üzgünsün? Beni iyi arkadaşlarımdan biriyle aldattığın için mi yoksa yakalandığın için mi?" Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Özür dilemenin hiçbir anlamı yok ve başka bir kadınla yattıktan sonra beni sevdiğini söyleyebilmen karakterin hakkında çok şey anlatıyor."

Neden bilmiyorum ama şu anda annemin ölmeden önce bana yazdığı sözler aklıma geliyor: Sihir yalan söylemez. Sihri babanla tanıştığım gün ve sen doğduğunda tekrar hissettim. Ve ikinizle geçirdiğim her gün bunu hissediyorum.

"Seninle yaşadığımız şey büyü değildi," diyorum John'a, sözlerimdeki gerçek beni derinden sarsıyor. "Bir illüzyondan başka bir şey değildi."

Phoebe'ye bakıyorum, kollarını ona dolamış, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

kapıdan çıkarıp çarparak kapatmadan önce tek söylediğim "İyi şanslar," oldu, ilerlemeye hazırdım

hayatımla.

Gidecek başka yerim olmadığı için bir taksi tutup düğünün yapılacağı otele gidiyorum. Ve check-in kontuarında durup, tamamen dolu olduklarını ve planlanan check-in tarihime kadar check-in yapamayacağımı söyleyene kadar sonunda kendimi kaybediyorum.

Gidecek hiçbir yerim yok.

John beni arkadaşımınla aldattı çünkü ona sadık kalması için yeterli değildim. Onu yeterince sevmiyor muydum? Ona yeterince ilgi göstermiyor muydum? Londra'ya taşınmayı reddettiğim için mi?

Sadece kök salmak istiyordum. Yıllar boyunca kaç kez taşındığımızı biliyordu ve ona evim diyebileceğim bir yer istediğimi söyledim.

Aklıma annemin vazgeçmesi, babamın beni istememesi geliyor. Hayatına devam etti, annemin ve benim yerimize geçecek birini buldu, sanki biz tamamen gözden çıkarılabiliriz gibi.

John'un beni kolayca değiştirdiği gibi.

Yeri doldurulamaz olarak görülmek için yeterli olacak mıyım? Birinin ilk sıraya koyması için?

Peki ya sihir? Annem öldüğünden beri hissetmedim. Belki de sadece bir yanılsamadır ve ben var olmayan bir şeyi arıyorumdur.

Hayır, diyorum kendime, buna inanmayı reddediyorum. Sihir gerçek. Sadece onu bulmam gerekiyor.

Ama ya ? Ya sihir annemle birlikte öldüyse ve ben onu bir daha asla hissedemezsem?

Telefonum çalıyor ve çıkardığımda Marina'dan onu aramamı isteyen bir mesaj buluyorum.

John ya da Phoebe ona olanları anlatmış olmalı.

Ya da belki zaten biliyordu ve düğünü için endişeleniyordu. Ben nedimeyim, John da sağdıç. Belki de gelinliğimi Phoebe'ye vermemi istiyordur, böylece koridorda John'la yürüyebilir.

Düşüncelerim Phoebe'nin tezgahın üzerine eğilmiş haline geri dönüyor. Göğüsleri benimkilerden daha küçük. Ve ben 1.80 boyundayken

Topuklular olmadan sekiz santim, minyon, muhtemelen altı santim daha kısa. Benim elbiseme asla sığmaz, bu da Marina'nın koridorda John'la birlikte yüzümde bir gülümsemeyle yürümeme ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Bir ilişkiyi bitirdikten hemen sonra bir düğüne katılmak.

"Hanımefendi, size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye soruyor danışmadaki kadın pürüzsüz İngiliz aksanıyla ve bana otelin lobisinde, Londra'da, babamın beni hiç istemediğini öğrendiğim, annemin son nefesini verdiği ve şimdi de bir zamanlar sonsuza dek benim olduğunu düşündüğüm adamın beni arkadaşım olduğunu düşündüğüm bir kadınla aldattığı şehirde olduğumu hatırlatıyor.

Annem her zaman Londra'nın büyümlü bir yer olduğunu söylerdi. Ama şimdi ...

Gözlerim yaşıyor ve valizimi kaptığım gibi arkamda çıkışa doğru yuvarlıyorum, aniden klostrofobik hissediyorum, sanki birçok farklı duygu tarafından boğuluyormuşum gibi.

Dışarı çıktığımda serin hava yüzüme çarpıyor ve gözyaşlarımı yanaklarımda donduruyor. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, kaçma ihtiyacından başka.

Bu yüzden, ayakkabımın önü parke taşının engebeli bir parçasına takıldığında dikkat etmiyorum ve yolun ortasına doğru tökezliyorum. Durmaya çalışıyorum ama beni ileriye doğru iten hız çok güçlü ve tam bir araba içeri girerken ellerim ve dizlerim yere çarpıyor.

Yollarından zamanında çıkamayacağımı bildiğim için gözlerimi kapatıyorum ve ezilmemek için dua ediyorum.

Güçlü eller beni yerden kaldırıp kollarına aldığımda hala dua ediyorum.

Gözlerim açılıyor ve bana Kingston'ın burbon viskisini hatırlatan kırmızımsı kahverengi gözlerle karşılaşıyorum. Vanilya ve karamel notalarıyla mükemmel bir tatlılık veriyor ve kısa bir süreliğine bu adamın tadının da o kadar tatlı olup olmadığını merak ediyorum.

Tanrım, kafamı kaldırım taşına mı çarptım?

"Bu sen Tamam mı?" a pürüzsüz, erkeksi sesdiye sorarak beni düşüncelerimden kopardı. "Çok kötü düştün."

Sözlerinde İngiliz aksanı bana buralı olmadığını söylüyor.

Otel lobisine geri döndüğümüzde, "Seni ," diyor.

Köşede bir kanepa var ve beni nazıkçe üzerine oturtuyor, sonra diz çökerek benim hizama geliyor.

" yerin acıyor mu?" diye soruyor, viski rengi gözlerini benimkilere dikerek.

Ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı oynatıyorum ve sonra vücuduma , zihinsel olarak acıyan bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Gururum dışında, hayır," diye mırıldandım.

Beyefendi bir kahkaha attığında beni şaşırtıyor ve adem elmasının boğazından aşağı yuvarlanışını fark etmeden edemiyorum. Saçları yana doğru düzgünce taranmış ve birkaç günlük kirli sakalı var. Gri bir takım elbise giyiyor ama vücudu kapalı olsa bile altındaki kaslı formu seçebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bugün berbattı ve bir arabanın çarpması daha da berbat hale getirebilirdi."

Sanki bir sırtımayı bastırmaya çalışıyormuş gibi dudakları titriyor.

"Saat daha" -bileğini oynattı ve saatine baktı- "sabahın dokuzu. Geri dönmek için hâlâ vakit var." Sonra elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdirerek ağladığımı hatırlattı.

"Eski sevgilimin dairesine gidip onu mutfağında arkadaşımı becerirken görmemem için zamanı geri alabilecek sihirli bir değneğiniz yoksa, hiç sanmıyorum."

John'un ilişkimizi lanet bir klişeye dönüştürmesinden nefret ederek gözlerimi deviriyorum. Yani, ciddi, sikini onun vajinasına daldırmadan önce benden ayrılması çok mu fazla olurdu?

"Tanrım, özür dilerim," diyor beyefendi.

Özründeki samimiyet beni tekrar boğdu.

"Sorun değil." Omuz silkiyorum, kalbim ve egom zedelenmemiş gibi çalışıyorum.

"Burada mı kalıyorsun?" diye soruyor.

Onun sözleri üzerine içinde bulunduğum durumu hatırladım. Lanet olsun! "Bagajım!"

"Tam burada," diyor, h    sağlam olan göstererek. "Burada mı kalıyorsun?" diye tekrarlıyor.

"Geleceğim ama cumaya kadar değil. Bir düğün için buradayım. Bir aptal gibi, Sevgililer Günü'nde ona sürpriz yapacağımı düşünerek John'un dairesine erkenden geldim." Phoebe'nin mutfak tezg hının üzerine eğilmiş görüntüsü aklıma gelince şakayla karışık gülüyorum. Keşe beynimden silebilsem dediğim bir görüntü. "Buraya erken check-in yapabileceğimi umarak geldim ama tamamen dolu. Bu yüzden önümüzdeki birkaç gece için kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

Ayağa kalkıp ona teşeekk r etmek üzereydim -ve muhtemelen tüm dramımı onun kucağına döktüğüm için özür dilemeliydim- ki elini nazikçe dizime koydu.

"Adın ne senin?" "Paige."

"Paige ..." "Abrams."

"Burada bekle ve ne yapabileceğime bir bakayım," diyor, hiç de seksi olmayan bir göz kırpmayla.

Ayağa kalkıyor ve bir parça kibirle birlikte kendine güvenini haykıran kararlı adımlarla lobide izlemekten kendimi alamıyorum. Sanki bu dünyadaki yerini biliyormuş gibi.

Resepsiyonla konuşmasını beklerken - yapabileceği bir şey olmadığını bilsem de bu yabancının benim için abalamasının çok tatlı olduğunu düşünüyorum - lobi sıcak olduğu için ceketimin düğmelerini açıyorum ve Marina'nın mesajına cevap vermediğimi hatırlayarak deli gibi çalan telefonumu çıkartıyorum.

John ve Phoebe'den gelen ve söyleyebilecekleri hiçbir şey olmadığı için hemen sildiğim başka mesajlar da var

yaptıklarını normal gösterecek bir şey yok.
Ana'nınsinde durdum.

ANA

Hey! John'un evine vardığını teyit etmek için
aramadığında ya da mesaj atmadığında endişelendim,
ben de John'u aradım ve bana neler olduğunu anlattı. O
LANET OLASI
PISLIK!!! Ara beni, lütfen! Senin için endişeleniyorum.

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve adını hiç öğrenemediğim
beyefendinin bana doğru yürüdüğünü görüyorum, bu yüzden
ona iyi olduğumu ve birkaç dakika içinde arayacağımı
bildiren hızlı bir mesaj gönderiyorum ve sonra telefonumu
cebime atıyorum.

"İyi haber," diyor beyefendi. "Her şeye rağmen boş bir
odaları varmış."

Bana içinden bir anahtar kartı çıkan küçük bir zarf uzattı.

"Ne? Ciddi misin?" Nefes nefese kaldım. "Teşekkür !"

Ne yaptığımı düşünmeden -sadece Sevgililer Günü'nde
kalacak bir yer bulmaya çalışmak zorunda olmadığım için
şükrederek- kollarımı adamın boynuna doluyorum.

"Bir şey değil." Ayrıldığımızda kıkırdıyor. "Umarım günün
daha iyi geçer, Paige."

Bu yabancıнын nezaketi gözlerimin akmayan yaşlarla
dolmasına neden oluyor. Beni sevdiğine yemin eden bir adam
bana bu kadar kötü davranabilirken neden bir yabancı bu
kadar tatlı ve samimi olabiliyor?

"Hey," diyor beyefendi usulca, düştüğünü fark etmediğim
bir damla gözyaşını silerken. "O adam seni hak etmiyor. Şu
an canının yandığını biliyorum ama bir gün sana hak ettiğin
gibi davranan bir adamla tanışacaksın ve o pislik sana sadece
ders olacak."

Sözleri kalbimdeki çatlaklardan içeri süzülüyor ve bir
merhem gibi yatıştırıyor. Gerçek şu ki, beni aldatmasından
çok John gibi biriyle zamanımı boşa için üzülüyorum. Evet,
ihamet acıtıyor, ama bundan daha fazlası, hissediyorum

hayal kırıklığına uğramış gibiyim. İlişkimize her şeyimi verdim ve elimde hiçbir şey kalmadı.

Beyefendi boğazını temizliyor ve ben de düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Odama girdiğimde, kendimi yuvarlanmaya bırakacağım ve yarın uyanıp bir kez daha en baştan başlayacağım. Ancak bu sefer, kendimi hak etmeyen bir adama teslim etmeden önce iki kez düşüneceğim.

"Adın ne senin?" Bu nazik adamın yüzüne bir isim koyma ihtiyacıyla soruyorum.

"Nate."

"Her şey için teşekkürler, Nate." Ayağa kalkıyorum ve o da bana biraz yer açmak için geri çekiliyor. "Nezaketinin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum ama teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," diyor küçük bir baş sallamasıyla. "Bradford Hotel'deki konaklamanızın keyfini çıkarın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

"BU DOĞRU OLAMAZ."

Oda numaramın yazılı olduğu zarfa bakıyorum ve önünde durduğum kapı numarasıyla karşılaştırıyorum. Eşleşiyorlar ama bir şeyler yanlış olmalı çünkü burası çatı katı süiti ve bu odayı ben ayırtmadığımı biliyorum. Kingston'da CMO olarak iyi kazanıyorum ama o kadar da iyi değil.

Anahtar kartını çıkarıp kapıya dayıyorum ve anında yeşil ışık belirliyor, kapı tık diye açılıyor. Kapıyı sonuna kadar itip içeri giriyorum ve etrafımı kolağan ederken kapının kendiliğinden kapanmasına izin veriyorum.

Burası bir oda değil. Lanet olası bir daire. Oturma odası neredeyse evimdeki ile aynı büyüklükte ve mutfak son teknoloji ürünü cihazlarla şık.

Bavullarımı fuayeye bırakıp hızlı bir tura çıkıyorum, iki muhteşem, büyük yatak odası ve iki tam boy banyo olduğunu görüyorum - bunlardan biri beş kişinin sığabileceği bir jakuzili küvetle tamamlanmış.

Ebeveyn yatak odası gibi görünen odanın perdesini araladığımda, Londra'nın en muhteşem manzarasıyla karşılaşıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Buraya gelmeyeli bir yıldan fazla oldu ve bu kadar çok şeye ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Bunu kendime burada olan kötü şeylere rağmen buranın hâlâ annemin sevdiği yer olduğunu hatırlatmak için görüyorum. Kendimi evimde hissettiğim son yer. Ve babamın bizi buradan uzaklaştırması ya da John'un eski arkadaşımı becermesi gibi boktan durumların annemin burada hissettiği büyüü bozmasına izin vermeyeceğim.

Fransız kapılarının kilidini açıp dışarı çıkıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Saat neredeyse on, yani güneş parlıyor ve havadaki soğuğu ısıtmaya yardımcı oluyor.

"Seni özlüyorum anne," diye mırıldanıyorum, beni duymasını umarak.

Terasta birkaç dakika durup şehri seyrediyorum ve bu seyahatten en iyi şekilde yararlanmaya karar veriyorum. Hayatımda bir bölümün sonu olabilir ama aynı zamanda yeni bir bölümün de başlangıcı.

Ama önce oda karışıklığını halletmem gerekiyor. Telefonu bulup resepsiyonu arıyorum ve bana başka bir oda bulabileceklerini umuyorum. Nate'in yaptıklarını takdir etsem de, burada beş gece kalmayı karşılayamam.

"Günaydın Bayan Abrams. Ben resepsiyondan Jennifer. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," diyorum, daha kaybetmeden odayı kaçırmışım bile. Yani, beni suçlayabilir misiniz?

Bu sabah tanık olduklarımdan sonra, yeni bölümüme başlamak için mükemmel bir yol olurdu. Eğer John'un kartı dosyadaki kart olsaydı, onu saklamayı düşünebilirdim...

Biliyorum. Biliyorum. Bu çocukça ve önemsiz bir davranış ve benim daha büyük bir insan olmam gerekiyor. Sigh.

"Sanırım bir karışıklık olmuş," diyorum istemeye istemeye kadına. "1901 numaralı odadayım ama orası çatı katı ve ben kral dairesi standart bir oda ayırtmıştım."

Jennifer tatlı bir sesle, "Notlara göre terfi etmişsiniz," diyor.

"Evet, bunu görebiliyorum. Ancak, yükseltmeyi karşılayamam. Bu yüzden standart bir odaya taşınmam gerekiyor, lütfen."

Lütfen standart bir oda boş olsun, sessizce yalvarıyorum.

"Hmm, ben bunu araştırırken bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Tabii ki."

Müzik başlıyor ve sabırla bekliyorum. Muhtemelen oraya gitmeliydim çünkü doğru anahtar kartımı almak için zaten gitmem gerekecekti - eğer mevcut tek oda burası değilse, ki Nate bana tamamen dolu olduklarını söyledikten sonra bana bir oda ayarladı.

Kahretsin, muhtemelen olan buydu.

Telefonu kapatıp lobiye inmek üzereydim ki Jennifer tekrar hatta belirdi.

"Bayan

Abrams?" "Evet,

buradayım."

"Harika. İyi haberlerim var. Çatı katının fiyatı geçersiz kılındı ve sizden sadece standart bir oda için verilen fiyat tahsil edilecek. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Umm, hayır," diyorum şok içinde, bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Emin misiniz?" Soruyorum çünkü eğer bu bir karışıklıksa ve benden bu süit için ücret alındıysa, kredi kartı limitim faturayı karşılamaya yetmeyeceği için reddedilecek.

"Evet, hanımefendi. E-postanızı kontrol ederseniz, size ücretsiz yükseltme ile güncellenmiş bir fatura gönderdik."

"Tamam, teşekkür."

Telefonu kapatıp e-postamı kontrol ediyorum ve kesinlikle orada, siyah beyaz.

"Peki o zaman," diyorum kendi kendime, odama yeni gözlerle bakarak. "Önce banyo mu yapsam yoksa Londra'nın en sevdiğim yerlerini mi gezsem?"

Dışarıya bakıyorum. "Önce Londra, sonra rahatla."

Yeni kıyafetlerimi giydikten, gardırobumun geri kalanını dolaba astıktan ve Ana'yı arayıp her şey hakkında bilgi verdikten sonra, keşfe başlayabilmek için lobiye iniyorum. Düğünle uğraşmak zorunda kalmadan önce iki günüm var ve tadını çıkaracağım.

Ayrıca, bugün Sevgililer Günü! Ve Londra'dan daha romantik çok az yer vardır. Kim bilir? Belki de beni aldatan eski sevgilimi unutmama yardım edecek muhteşem bir İngiliz'le tanışırım.

Asansörden çıkarken az önceki beyefendiyi görüyorum. Ona tekrar teşekkür etmek isteyerek adını sesleniyorum ve o da başını çeviriyor, erkeksi yüz hatları yıkıcı güzellikte bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yerleştin mi?" diye soruyor.

"Yaptım. Ve şunu dinle. Her nasılsa bir karışıklık olmuş ve ben çatı katı süitine ücretsiz olarak yükseltildim."

Nate'in gülümsemesi genişler. "Bu çok iyi bir karışıklık."

"Değil mi? Ve ben bile emin olmak için aradım ama onlar olmayacağım konusunda ısrar ettiler." Omuz silktim. "Belki de bu bir işarettir. Annem hayattayken Londra'da hissettiğim büyü'nün uydurma olup olmadığını merak etmeye başlamıştım, ama sonra bana erkenden bir oda ayarlayabildin ve manzara... bana büyüü hatırlattı."

Uzun soluklu monologumdan bir nefes alıyorum ve içten içe yaltaklanıyorum. "Kusura bakmayın. Eminim çılgın bir kadının büyü hakkında konuşmasını dinlemekten daha önemli işlerin vardır."

"Aslında," diyor, "uzun zamandır duyduğum en ferahlatıcı şeylerden biri."

Önce otelin bitişiğindeki kafeye, sonra da bana bakıyor.

"Benimle bir fincan kahve içmek ister misiniz? Bu büyüü Londra hakkında daha fazla şey duymak isterim." Yüzüne samimi bir gülümseme yayılıyor ve benimle dalga geçmediğini söylüyor.

"Elbette." Somut bir planım yok ve annem hakkında konuşmayalı uzun zaman oldu.

Sıra olmadığı için ikimiz de sipariş veriyoruz ve Nate ödeme konusunda ısrar ediyor. Köşede küçük bir masa buluyoruz ve içkilerimiz hazır olduktan sonra onları alıp oturuyoruz.

Nate içkisinden bir yudum alarak, "Şimdi bana sihirden bahset," diyor.

"Açıklaması zor," diye itiraf ediyorum. "Daha çok hissettiğim bir şey gibi. Annem hayattayken çok seyahat ederdik çünkü babam pilottu. Hâlâ da öyle..." Ondan hiç bahsetmemiş olmayı dileyerek inliyorum. "Üzgünüm, o, umm... hassas bir nokta."

İçimi çekip başımı sallıyorum, babamın seçimlerinin beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Annemi kaybettiğimde onu da kaybettiğimi uzun zaman önce kabullenmiştim. Elbette, her ay beni arayıp nasıl olduğumu soruyor ama konuşmalarımız garip ve neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum. John bir keresinde ona aramayı bırakmasını söylemem gerektiğini söylemişti, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Geriye kalan tek ailem o ve sanırım küçük bir parçam, anneme söylediklerine rağmen beni sevdiği için arıyor olabileceğini umuyor.

"Neyse," diye devam ediyorum, "babama Londra'da bir iş teklifi geldi, o da bizi ziyarete götürdü ve annem şehre aşık oldu. Kalmamız için ısrar etti ve ilk ve tek kez bir yerde evimiz gibi hissedebileceğimiz kadar uzun süre kaldık. "Her gün bir şekilde şehri keşfediyorduk ve ben de onunla birlikte şehre aşık oldum..."

"Neden bir ama geliyor gibi hissediyorum?"

"Çünkü her zaman vardır." Tuttuğum gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Annem kanserden öldü, sonra babam bizi önce Roma'ya sonra da Amerika'ya taşıdı.

"Üniversiteden mezun olduğumda buraya geri döndüm, anneme yakın olmak istiyordum... o hayattayken hissettiğim büyüye. Ama aynı şey değildi," diye itiraf ediyorum. "Bu şehri seviyorum ama o burada olmadığı için mi yoksa onsuz kendimi çok yalnız hissettiğim için mi bilmiyorum ama sanki sihir yok olmuş gibi geliyor. Ya da belki de her şey kafamın içindeydi ve sihir hiç var olmadı."

Büyünün hiç var olmadığı düşüncesi kalbimi John ve Phoebe'yi birlikte yakalamaktan daha çok acıtıyor. Annemle birlikte bu şehirde yaşadığım anılar

onu hatırlamak için. Buraya geri taşındığımda ve büyüü hissetmediğimde, bunu işle o kadar meşgul olmama bağladım ki, onun ve benim yaptığımız gibi şehirden gerçekten keyif alacak zamanım olmadı. Ama şimdi buradayım ve eğer şehri keşfedersem ve büyüünün gerçekten kaybolduğunu , korkarım annemi tekrar kaybetmiş gibi hissedeceğim. Ancak bu sefer daha kötü olacak çünkü büyüü şehrin anıları olmadan ondan geriye hiçbir şey kalmayacak.

"Göster bana," diyor Nate, beni düşüncelerimden kopararak. "Ne?"

"Göster bana," diye tekrarlıyor. "Pislik eski sevgilinin seni aldattığını söyledin, yani düğünden önce birkaç günün var, mi?"

"Evet..."

"Benim de birkaç günüm var, o yüzden bana Londra'yı senin gözünden, annenin gözünden göstermeye ne dersin? Ben de sana büyüü olup olmadığını ya da her şeyin kafanda olup olmadığını söyleyeyim."

"Ciddi misin?" Bu adamın neden zamanını bir yabancıyla şehri keşfederek geçirmek istediğini merak ederek boğuluyorum.

"Evet." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık tenime sızıp vücudumu ısıtıyor. "Bana sihri göster."

Parlak kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, onunla hissettiğim yoğun bağdan etkilenerek elimi geri çekiyorum.

Belki de sayısız duyguyla dolu olduğum içindir. -hayatımın havada kalması ve annemin bir zamanlar sevdiği şehirde olmak arasında- ama kendimi savunmasız hissediyorum ve bu adama ne kadar izin vermek istesem de tekrar incinme riskini göze alamam. İkimiz de aynı anda aynı yerde olan iki yabancıdan başka bir şey değiliz ve bu otelden ayrıldıktan sonra hayatlarımıza geri döneceğiz ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.

Ve sonra aklıma geldi.

"Bir var mı?" Bilmek istediğim için soruyorum.

John aldatmadan önce, sormak aklıma bile gelmezdi. Ama şimdi, hiçbir şeyi varsayamayacağımı hissediyorum. Yakın zamanda güvenim yerle bir oldu, yaralar hala taze ve bunun acısını Nate'den çıkarmamam gerekirken, nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

"Ne?" Bana tokat yemiş gibi bakıyor. "Biriyle çıkıyor musun? Nişanlı? Evli misin?"

"Hayır," diye ısırdı. "Öyle olsaydım, burada seninle oturup önümüzdeki birkaç günü benimle geçirmeni ummazdım."

"Üzgünüm, sormak zorundaydım."

"Anlıyorum," diyor. "Ne yazık ki ben de sizin yaşadıklarınızın neredeyse aynısını yaşadım."

"Yaptın mı?"

"Evet." İç geçiriyor. "Üniversite boyunca bu kızla çıktım ve mezun olduğumuzda ailemin işinde çalışmaya başladım. Bazı kişisel meseleler vardı, bu yüzden çok fazla saat çalışıyordum ve onun beni anladığını sanıyordum. Ta ki bir gece ona sürpriz yapmak ve yemeğe götürmek için eve erken gelip onu en iyi arkadaşım ile yatakta bulana kadar."

"Bunu nasıl atlattın?"

"Zamanla," diyor omuz silkerek. "Ama evlenmeden ve çocuk sahibi olmadan önce öğrendiğim için de mutluydum."

"Evet," diye katılıyorum, daha önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm. "İsteyeceğim son şey çocuklarımı boşanma sürecine sokmak olur. Boşanma oranlarının yüksek olduğunu biliyorum ama umudum beni sonsuza dek isteyecek birini bulmak. Annem hastalanmadan önce, bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettim. Taşınmaktan nefret etsem de nereye taşınırsak taşınalım ailem . Şimdi"- sert bir nefes veriyorum-"Kimsem yokmuş gibi hissediyorum."

"Zaman alacak," diyor Nate, elimi sıkarak. "Ama bir gün, hayatını birlikte geçireceğin adamla tanıştığında, geriye dönüp bakacaksın ve ilerleyebilmen için o pisliğin gerçek yüzünü göstermesine minnettar olacaksın."

Bir ilişkisi olmadığını söylediği için "İlerlememişsin," diyorum.

"Hayır." Hüzünle gülümsüyor. "İsterdim. Hayatımı paylaşabileceğim biriyle tanışmayı çok isterim. Annemle babam otuz yılı aşkın süredir evliler ve birbirlerine hâlâ deliler gibi aşıklar."

"Ama..."

"Ama Bazen, I düşünmek belki Ben kader için işimle evli olmak."

"Ya da belki de henüz doğru kadınla tanışmadın." "Belki de."

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve yanımda hiç işi olmayan kelebekler göğsüme saldırıyor.

"Ee, ne diyorsun?" diye soruyor. "Bana Londra'nın büyüsunü gösterecek misin?"

Evet demek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum çünkü belki de bu konuda çok fazla düşünüyorum ama riske atamam. Londra gibi bir şehre kapılmak çok kolay ve şu anda kendimi son derece savunmasız hissediyorum.

"Houston, Teksas'ta yaşıyorum," diyorum ona, Rosemary'den bahsetme zahmetine girmiyorum çünkü kimsenin bilmeyeceği kadar küçük bir kasaba. "Oraya yakın bir yerde mi yaşıyorsun?"

Yakınımda yaşama ihtimali çok düşük ve zaten uzun mesafeli bir ilişkinin kalp kırıklığını yaşadığım için bunu tekrar yapmayacağım. Bu da demek oluyor ki, onun muhteşem erkeğiyle vakit geçireceksem, çizginin net bir şekilde çizildiğinden emin olmalıyım ki bulanıklaşma riski olmasın.

Sorgulayan bir attı ama sonra "Ben-" dedi. salla benim Başını."Don't söyle Ben. Sadece Cevap Benim sorum. Houston yakınlarında mı yaşıyorsun? Yeterince yakın ki eğer vardibir Acil durum, gibi, Söyle, Eğera kocaman örümcek duşumda belirdi ve gelip beni kurtarmana ihtiyacım vardı, örümcek beni öldürmeden önce orada olabilir miydin?"

Bir kahkaha attı. "Houston'da ne tür örümcekler var?"

"Kabusların yapıldığı türden," diyerek onu tekrar güldürüyorum.

"Hayır," diyor iç çekerek. "Seni ölümcül örümcekten kurtaracak kadar yakın oturmuyorum ama-"

"Aması yok," diyorum, bir argümanla gelmesine izin vermeyerek. "Ben uzun mesafe olayını yaptım ve bunun için kalp kırıklığı yaşadım. Aramızdaki bu şeyin o yöne doğru gidebileceğini söylemiyorum. Küstahlık ediyormuşum gibi görünmesini de istemiyorum. Ama her ihtimale karşı kendimi korumam gerekiyor.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca sana Londra'yı gezdirmeyi kabul edersem, kendin hakkında hiçbir şey paylaşmamayı da kabul etmelisin. Londra'da olan Londra'da kalır."

"Tamam," diye kolayca kabul etti. "Londra'da olan Londra'da kalır."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NATE

"KULE KÖPRÜSÜ, HA?"

"Sadece Kule Köprüsü değil." Paige alay ediyor. "Kule Köprüsü'nün tepesi."

Gişeye gidip biletlerimizi sipariş ediyor ve o daha ödeme yapmayı düşünmeden telefonumu kart okuyucuya dokunduruyorum, böylece ondan değil benden ücret alınıyor.

Londra'ya bir iş gezisi için gelmiştim ve Bradford Hotel'de bir toplantıya giriyordum ki güzel ama perişan bir kadının kaldırım taşına takılıp yola düştüğünü gördüm. Eğer bizzat şahit olmasaydım, böyle bir şeyin sadece annem ve baldızımın izlediği aşk filmlerinde olduğuna yemin edebilirdim.

Şoförüne durması için bağırdım ve sonra arabadan dışarı çıktım, onu ezilmeden önce alıp içeri getirdim, şoförüm de valizini alıp bizimle bıraktı.

Paige darmadağındı, gözleri yaşlarla doluydu, yüzü ağlamaktan lekelenmişti ama yine hayatımda gördüğüm en çarpıcı kadındı ve tek düşünebildiğim yanlış olanı nasıl düzeltmek istediğimdi.

Eski sevgilisinin onu aldattığı gerçeğini düzeltemezdim ama bir oda bulmasına yardım edebilirdim. Ve ailemin sahibi olduğu için

Otel, onu hiçbir ücret ödemedi yükselttim. Çekip gitmek için tüm gücümü kullandım ama iptal edemeyeceğim bir toplantım vardı ve rastgele bir adamın onunla flört etmesini ya da çıkma teklif etmesini kaldıracak durumda olmadığını biliyordum. Bu hem kaba hem de duyarsızca olurdu.

Ama sonra, sanki kader devreye girmiş gibi, lobide onunla tekrar . Bu sefer daha toparlanmıştı. Ağlamayı bırakmıştı ve yüzü artık lekeli değildi. Bana gülümsedi ve güzelliği üç katına çıktı.

Pek çok kadınla çıktım ama Paige'le hissettiğim anlık bağı daha önce hissettiğimi hatırlamıyorum. Annesi ve Londra'nın büyüğü hakkında konuşmasını dinlerken varlığından, sözlerinden ve tutkusundan mest oldum.

Aramızdaki bağı hissedip hissetmediğinden emin değildim, ta ki onunla daha fazla zaman geçirmek isteyerek bana Londra'yı gezdirmesini isteyene kadar -gerçek şu ki, buraya her geldiğimde işle kadar meşgul oluyorum Londra'yı hiç keşfetmedim- bana kendimle ilgili hiçbir şey paylaşmayacağıma dair söz verdirdi, bana bağlanıp daha fazlasını isteyeceğinden endişelendiğini söyledi.

Anlıyorum. Birbirimize yakın oturmuyoruz ve o da adamın aldatmasıyla biten uzun mesafeli bir ilişkiden yeni çıktı. Benim hayatım o kadar yoğun ki, saatlerce uzakta yaşayan birini tanımaya çalışmak bir yana, benimle aynı şehirde yaşayan biriyle çıkmaya bile zor zamanım oluyor. Mantıken, beni uzak tutması mantıklı. Ama bu, sahip olduğum zamanı Paige ile geçirmek istememe engel değil.

Bütün hafta toplantılarda olmam gerekiyordu ve hayatımda hiçbir toplantıyı iptal etmedim. Bu yüzden asistanım Nolan'a e-posta gönderip bugün toplantıları onun halledeceğini, böylece çok az tanıdığım bir kadınla gezmeye gidebileceğimi söylediğimde kendimi bile şok ettim. Bütün bunlar kulağa çılgınca geliyor ve eğer babam ne yaptığımı bilseydi, zihinsel olarak değerlendirilmem gerekip gerekmediğini sorardı.

Çünkü bu benim karakterime çok aykırı. Ama elimde değil. Onda beni çeken bir Şey var.

"Buyurun," diyor camın arkasındaki kadın, biletlerimizi uzatırken.

Asansör için sıraya giriyoruz ve yoğun olmadığı için hızlı bir Şekilde ilerliyor. Bizi doğruca tepeye çıkartıyor ve indiğimizde merkeze doğru yürüyoruz. Zemin Őeffaf camdan oluşuyor ve alttan geçen arabaların güzel bir görüntüsünü almamızı sağlıyor.

"Buraya bak," diyor Paige, elimi tutup beni köprünün kenarına götürüyor, böylece Şehre bakabiliyoruz.

Bugün gökyüzü parlak mavi ve sadece birkaç bulut var ki bu nadir görülen bir durum. Tekneler nehirde ilerliyor ve bu yükseklikten küçük Lego insanlara benzeyen insanlar kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Göz ucuyla Paige'in yüzünün güzel, dingin bir gülümsemeye dönüŐtüęünü görüyorum. Derin derin nefes alıyor ve sonra bırakıyor; tüm kötölükleri dışarı attığını ve yerine bahsettiği sihri koyduğunu hayal ediyorum.

"Anlat bakalım," diyorum, onu gülümseten Şeyin ne olduğunu duymak istiyorum.

"Őuradaki alanı görüyor musun?" İŞaret ediyor, ben de takip ediyorum, bakışlarım yolun karŐısındaki dükkânların olduğu alana takılıyor. "Orası annemin en sevdiği kahvaltı yeriydi." YumuŐakça gülümsüyor. "Köprü boyunca yürür ve kahvaltı için orada dururduk. Her seferinde aynı Şeyi sipariş ederdi; avokadolu tost ve espresso."

"Peki sen ne sipariş ederdin?" Bana kendinden ne verecekse onu içime çekmek isteyerek soruyorum.

"Waffles," diyor hafif bir kahkaha atarak. "Waffles'e bayılırım."

Bana annesiyle günlerini nasıl geçirdiklerini anlatmaya devam ederken, en sevdiği anılarda gözleri parlarken, onun bakışları dışarıda, benimkiler ise onda kalıyor. Çünkü gerçek Şu ki, sihir Şehirde değil. Bu anları paylaŐtıęımız insanlarda. İŞte bu

Neden annesi olmadan büyüüyü hissedemediğini. Çünkü onu bu şekilde hissettiren onların ilişkisi, aralarındaki bağı.

Bu yüzden Paige'in en başından beri aramıza bir çizgi çekmek istemesini anlıyorum. O da benim hissettiklerimi hissetti, aramızdaki anlık bağı. Ama kalbini tekrar ortaya koyacak durumda değil. Ve bunu anlıyorum çünkü bunu ilk elden yaşadım - kalbinizin ezilmesini ve ilerlemeye çalışabilmek için parçaları toplamak zorunda kalmayı.

Ve en kötüsü de uzakta olmamıza rağmen sadece birkaç saat olması. Biraz daha güneyde yaşıyor olsaydım, bu tamamen farklı bir hikaye ve tamamen farklı bir son olurdu. Ama hayat böyle işlemiyor.

Tüm bunlara rağmen, Paige ile Tower Bridge'in içinde durmak, büyüüyü onun gözlerinden yaşamak... Sanki burada, onun yanında olmaktan başka bir yerde olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdiğinde, bu güzel kadınla yaşadığım anılardan başka bir şeyle buradan ayrılmayacağım anlamına gelse bile.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, gözlerini dışarıdaki manzaradan çekip benimkilerle buluşturarak.

"Sanırım haklıydın. Bu büyüü bir şey."

Başını sallayarak onaylıyor. "Kötünün iyinin önüne geçmesine asla izin vermemeliydim."

"Bazen hatırlamak için onu görmemiz ve hissetmemiz gerekir."

Gözleri yaşlarla doluyor ve gözlerini kapatıyor.

Hâlâ benimkilerle iç içe geçmiş olan parmakları tutuşlarını sıkılaştırırken "Evet," diye boğuk bir ses çıkarıyor. "Bunu hissetmeyeli uzun zaman oldu."

Biri geçerken Paige'e çarpıyor, ben de arkasına geçip onu dış dünyadan korumak için kollarımı etrafına doluyorum.

Vücutlarımız bu kadar yakınken, onun tatlı, kadınsı kokusunu alabiliyorum. Çok yaklaşmamaya çalışıyorum, ama o arkasına yaslandığında

ve içimde gevşiyor, ben de gevşemeye izin veriyorum.

İkimiz de önümüzde uzanan manzarayı birkaç dakika seyrettikten sonra eğilip kulağına mırıldanıyorum: "Bu büyüyü benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Kendinizi savunmasız hissettiğinizde birinin içeri girmesine izin vermek kolay değildir.

Paige sesli bir şekilde başını sallıyor ve birkaç uzun süre sessiz kaldıktan sonra ondan alacağım tek yanıtın bu olduğunu varsayıyorum.

Ama sonra fısıldıyor: "Sihri hatırlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Ve ilk kez hayatımın farklı olmasını diledim. Sıradan bir işte çalışan sıradan bir adam olsaydım da her şeyi bırakıp Londra'da tanıştığım büyüleyici kadınla işlerin nereye gidebileceğini görebilseydim.

Ama ben öyle biri değilim. Evde bir ailem ve yükümlülüklerim var. Bana bağlı olan insanlar. Ve bu yüzden Paige'e verebileceğim tek şeyin Londra olduğunu biliyorum. Ona daha fazlasını verebileceğimi düşünmek ikimize de haksızlık olur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAIGE

"PEKİ, SIRADA NE VAR?"

Nate'in sorusuna odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim Kule Köprüsü'ndeyken kollarını bana sarması ve uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlamasıyken bu çok zor.

Büyüyü hatırlamak için güvenli. Annem hayattayken hissettiğim gibi hissetmek için.

Daha uçaktan inmeden John'la ilişkimizin bittiğini içten içe biliyordum ama başka bir adamla kısa bir süre geçirdikten sonra bunun en iyisi olduğunu anladım.

Nate hayallerimin erkeği mi? Hayır. Birbirimize yakın bir yerde yaşamıyoruz. Ama kalbimi uyandırdı ve bana hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

"Paige," diyor Nate sırtarak, "uzaklarda bir yerdeymişsin gibi görünüyorsun."

Gülüyorum. "Ben buradayım. Çin Mahallesi'ne gidebiliriz diye düşünüyordum. Biraz uzak ama lezzetli yemekleri var. Ne kadar vaktin var ya da gitmen gereken bir yer var mı bilmiyorum."

"Dünya kadar zamanım var ve burada seninle olmaktan başka yerim yok. Ve açlıktan ölüyorum. O yüzden yolu göster."

Çin Mahallesi'ne yolculuk çok uzun sürmüyor ve bu süreyi birbirimizi yüzeysel olarak tanıyarak geçiriyoruz. Siyahın bir renk olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen Nate'in en sevdiği renk siyah. Üniversiteye gitmiş ve işletme okumuş. İkisi de evli ve biri çocuklu olan iki erkek kardeşi var, bu yüzden kendini dışlanmış hissediyor.

Ona empati kurabildiğimi, çünkü en yakın iki arkadaşım olan Ana ve Kira'nın hem ilişkileri hem de sevimli çocukları olduğunu söyledim.

Nate okumaya vakti olduğunda kurgu okuyor, ben de ona Ana'nın başlattığı kitap kulübünden ve en iyi kaçış yolu oldukları için bazı aşk kitaplarına göz atması gerektiğinden bahsettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, alay etmek ya da erkek olduğuna dair bir yorum yapmak yerine, telefonunu çıkardı ve en iyi tavsiyelerimi sordu.

"Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilseydin, nereye gitmek isterdin?" Nate, caddede bir yılı aşkın süredir gitmediğim Çin restoranına doğru yürürken soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum gülererek. "Finlandiya'da, Japonya'da, İrlanda'da, İngiltere'de, Roma'da, Türkiye'de, Almanya'da ve adını sayamayacağım kadar çok eyalette yaşadık. Annem yaşadığımız her yeri keşfetmeye önem verirdi. Ben küçüktüm ama gezilerimiz yine de unutulmazdı ve gittiğimiz her yer için bir hatıra defteri yapardık, her macera için yeni bir sayfa. Sanırım belki de snowboard yapmak isterdim. Annem kardan nefret ederdi, o yüzden hiç gitmedik."

"Gerçekten mi? Bu kader olabilir çünkü Aspen'de bir evim var," diyor Nate kaşlarını sallayarak.

"Çok kötü, bugünden sonra seni bir daha asla göremeyeceğim," diyorum, şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Biliyor musun?"-Nate kolunu omuzlarımdan geçirip beni kendine doğru çekti-"Bana son derece karşı konulmaz olduğum söylendi. Belki de benimle vakit geçirdikten sonra o kadar etkileneceksin ki numaramı almak için bana yalvaracaksın."

Bir kahkaha attım ve ona baktım. "Bunu sana kim söyledi? Annen mi? Kendini iyi hissetmen için yalan söyledi."

Nate bir kahkaha atar. "Göreceğiz."

"Mmhmm." Gözlerimi deviriyorum, numara yapıyorum ama içten içe Nate'in doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok.

Onunla sadece kısa bir zaman geçirdim ve ona aşık olmanın çok kolay olacağını şimdiden söyleyebilirim. Bu yüzden gardımı alıyorum. Londra'da yalnız kalıp kendime acımak yerine biriyle vakit geçirmek güzel, ama bugünden sonra, ne kadar karşı konulmaz olduğunu düşünürse düşünsün, yollarımız ayrılıyor.

Her şeyden biraz sipariş ederek öğle yemeğimizin tadını ve Nate şimdiye kadar yediği en iyi Çin yemeği itiraf ediyor. İşimiz bitince Big Ben ve Westminster Abbey'e bakıyoruz.

-Prens William ve karısının evlendiği kraliyet kilisesi. Dönüş yolunda birkaç kitapçada duruyoruz ve Nate bir aşk romanı bile satın alıyor. Otele döndüğümüzde geç olmuştu ve ikimiz de bitkin ve açlıktan ölmek üzereydik.

"Oda servisi sipariş edebiliriz," diye öneriyor.

"Sen ve ben bir otel odasında mı?" Başımı sallıyorum. "Olmaz."

"Tamam." Kıkırdıyor, ellerini yatıştırıcı bir tavırla kaldırıyor. "Barda yemeye ne dersin?"

"Bu kesinlikle daha güvenli bir seçenek."

Akşam yemeği saatinden sonra olduğu için bar çok dolu değil ve sonunda iki koltuk bulabiliyoruz.

"İyi akşamlar," diyor barmen. "Size ne içireyim?"

Nate, "Ben eski moda bir Maker's Mark alacağım," diyor.

Barmen başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Peki ya sizin için hanımefendi?"

"Hmm." Raflardaki şişelere göz gezdiriyorum ve birkaç saniye sonra buluyorum. "Ben alacağım

ama Kingston's Yellow Label ve ekstra acı olsun, lütfen."

Barmen sırtıyor. "."

Barmen içkilerimizi hazırlamak için diğer tarafa geçtiğinde Nate, "İçkiden anlıyorsun," diyor.

"Kingston için çalışıyorum, doğal olarak sadık biriyim."

Bu, milyonlarca kez hiç düşünmeden verdiğim bir yanıttı ama Nate'e vermemeliydim çünkü yüzeyin altını kazımamak benim fikrimdi ve çalıştığımız yer kesinlikle yüzey seviyesinden daha derin.

"Peki Kingston için ne yapıyorsun... madem konuyu açtın?" dediğinde, söylediklerimi anlamayacağına dair umudum camdan uçup gitti. Beni yakaladığını bilerek sırtıyor.

"Pazarlamada çalışıyorum ama benden alacağın tek şey bu. Ve çalıştığın yerle karşılık vermeye çalışmadan önce, bunu aklından bile geçirme. Cevabım bir kazaydı."

Barmen içkilerimizi önümüze Nate, "Peki," diyor. "Sana çalıştığımı söylemeyeceğim-"

Cümlesini tamamlayamadan uzanıp elimle ağzını kapatıyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

Küçük... bu her ne haltsa... ilişkimiz bittiğinde peşinden gitmemi sağlayacak herhangi bir ipucu vermediğinden emin olmaya o kadar odaklanmışım ki elimin dudaklarına bastırdığını fark etmiyorum. Elimin altında sırttığını hissediyorum, ama ben daha ikisini bir araya getiremeden dili dışarı fırlıyor ve avucumun ortasını yalayarak geri sıçramama neden oluyor.

"Ciddi misin?"

Nate gülüyor. "Bir dahaki sefere elini ısırırım." Sanki havadan bir ısırık alıyormuş gibi şakacı bir şekilde dişlerini birbirine geçiriyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

İçkimden bir yudum aldım ve mükemmeldi.

"Tadına bak ve bana Kingston'ın içtiğin boktan şeyden daha lezzetli olmadığını söyle," diyorum, içkimi Nate'e doğru kaydırıyorum ki o da tadabilsin.

Nate içkiden ağızıma bakıyor ve sonra eğiliyor. "Tamam, ama sadece dudaklarından tadına bakabilirsem."

Bekle, ne?

"İstiyorsun..." Nefes alıyorum, odadaki hava aniden cinsel gerilimle yoğunlaşıyor.

"Tadına bak," diye bitiriyor, ağızı benimkinden sadece bir fısıltı kadar uzakta. "Evet de," diye mırıldanıyor.

Ve vermek istediğim başka bir cevap olmadığı için, tam da bunu yapıyorum.

Daha üç harfli kelimeyi söylemeyi bitirmemiştim ki Nate'in parmakları boynumun arkasına dolanıyor ve tam olarak söylediği şeyi yapmak için yüzümü kendine doğru çekiyor - beni tatmak.

Dili dudaklarımın kenarında geziniyor ve ben nefesimi verdiğimde ağızıma giriyor, okşuyor, alay ediyor, okşuyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Lezzetli."

Sonra öpücüğü kesiyor ve beni daha fazlasını ister halde bırakıyor. "Haklısın," diyor, alt dudağını dudaklarının içine çekerek ağız. "Senin içkinin tadı çok daha güzel. Neredeyse... bağımlılık yapıyor."

Vay anasını. Bu adam seksi kişileştirmiş.

Bardağımyı kaldırıyorum ve viskinin verdiği sıcaklıkla içkimi tek seferde yudumluyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce kaçmam gerekiyor.

"Akşam yemeği ne olacak?" Nate de ayağa kalkarak soruyor.

Yalan olmadığı için ona "Çok yorgunum," diyorum. "Uzun bir gün oldu ve..." Gözlerinden dudaklarına bakıyorum, dudaklarının benimkilere karşı hissettiği yumuşak ama güçlü duyguyu hatırlıyorum. "Londra'ya daha bu sabah geldiğime inanmıyorum. Sanki bir haftadır buradaymışım gibi geliyor."

Nate kıkırdar ve anlayışla başını sallar.

"Yani, yarın..." diyor, sözlerini sonlandırıyor ve topu benim sahama bırakıyor ya onları toparlamak ya da asılı bırakmak için.

Otele geri dönerken, daha görülecek çok şey olduğunu söyledim ve o da bana

Yarın bana katıl. Akıllıca seçim şimdi çekip gitmek olurdu, ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni aptal gibi düşündürüyor.

"Saat dokuzda burada buluşmaya ne dersin?" Ben öneririm.

"Kulağa hoş geliyor."

Nate içkilerin parasını ödemekte ısrar ediyor ve hesabı imzaladıktan sonra asansörlere doğru ilerliyoruz. Farklı asansörler farklı katlar için olduğundan benim bineceğim asansörün düğmesine basıyor ve asansör geldiğinde, "Bir şeye ihtiyacınız olursa numaram-" diyor.

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum, ama sonra "Oda numaram 1714," diye açıklıyor ve rahat bir nefes alıyorum.

"Ciddiyim Paige, bir şeye ihtiyacın olursa" -yaklaşıyor ve çenemi kaldırarak göz göze gelmemizi sağlıyor- "beni ara."

Sonra eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve o lanet kelebekler bir kez daha ortaya çıkıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor. "Tatlı rüyalar."

Sözleri aklımdan çıkmazken asansöre binip kat numarama basıyorum, bir yandan da vücudumu hâlâ titreten o lanet öpücükten sonra nasıl uyuyacağımı düşünüyorum.

Odama gittiğimde, unuttuğum büyük jakuzili küveti görüyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Hiçbir şey bir kadının uykuya dalmasına orgazmdan daha hızlı yardımcı olamaz. Nate fiziksel olarak benim iyiliğim için yasak bölge olabilir ama bu onu düşünemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Ve, lanet olsun, onu düşünüyorum... iki kez.

ALTINCI BÖLÜM

NATE

"NEDEN NOLAN BANA SÖYLEDİ SEN ATLADIN DIŞARI ÜZERİNDE TÜM SENİN

ve bugün de aynısını yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Bir yandan arkamı kollaması ve babama bir şey söylememesi gereken asistanıma küfrederken, bir yandan da otelin genişletilmesiyle ilgili toplantılara katılmak için Londra'ya kadar uçup neden hepsinden kaçtığıma dair geçerli bir mazeret bulmaya çalışıyorum.

İnandırıcı bir mazeret bulamadığımda, gerçeği söylerim. "Bir kadınla tanıştım."

Cevabım karşısında şaşkına döndü ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Ve nihayet , artık CEO modunda değil, benimle babam olarak konuşuyor.

"Adı ne?"

"Paige Abrams. Ayağı kaldırım taşına takıldı ve ben de onu vale kuyruğunda ezilmekten kurtardım."

Babam kıkırdar. "Bu sayede şirket bir sürü sigorta evrakından kurtuldu."

"Sadece pazartesiye kadar burada."

Rezervasyonunu gördüğümde ve burada yapılacak düğüne baktığımdan biliyorum. Cuma prova ve akşam yemeği, cumartesi düğün var.

Pazartesi sabahı çıkıyor, bu da bana numarasını vermesi için onu ikna etmem için bugün ve Pazar gününü bırakıyor. Zaten otelden almaya çalıştım ama dosyadaki numara yerel, yani muhtemelen eski sevgilisinin.

"Tamam," diye kabul ediyor babam. "Git eğlenmene bak, ama yine de işleri hallettiğinden emin ol."

"Elbette" diyorum çünkü iş her zaman önce gelir.

Bir iş sahibi olacak yaşa geldiğimden beri Bradford Otelleri için çalışıyorum ve ondan önce de her fırsatta babamdan bir şeyler öğrenmeye çalıştım çünkü o emekli olmaya hazır olduğunda yerine geçecek kişi ben olacağım. Ve bana söylediğine göre, bu çok geç değil, çok erken olacak; eğer annemin istediği gibi olursa bu yılın sonunda.

Kardeşlerim Dustin ve Carmine da aile şirketimizde çalışıyor. Dustin muhasebe müdürü. Rakamlarla arası her zaman iyiydi, bu yüzden bu iş ona çok uygun. CFO pozisyonunu seviyor ve değiştirmek gibi bir arzusu yok. Carmine pazarlama müdürü ve işini çok iyi yapıyor. Paige'le iyi anlaşacaklarına bahse girerim. Kingston Liquor'da çalışmaktan bahsederken, gözlerinde Carmine'in en son pazarlama fikrini tartışırken duyduğu tutkunun aynısını görebiliyordum.

Babamız bizi hiçbir zaman zorlamadı ama biz birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir aileyiz ve Bradford Otelleri için çalışmak her zaman yapmak istediğimiz şeydi.

Babamla telefonu kapattık ve Nolan'a beni babama ispiyonladığının farkında olduğumu bildiren bir mesaj attım. Sonra, beni ekmeyeceğini umarak Paige'i aramak için odayı tarıyorum, onu güzel yüzünü gölgeleyen bir kaş çatmayla telefonuna bakarken gördüğümde.

Başını sallayıp iç geçiriyor ve sonra cebine atıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor, ama onun gerçek gülümsemesinin neye benzediğini gördüğüm için bunun zorlama olduğunu biliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Onun önünde durduğumda soruyorum.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Hadi tekrar deneyelim." Yanağını avuçlarını. "Neyin ?"

Sert bir nefes veriyor ve gözyaşlarının düşmesine izin vermemeye çalışırken gözleri yükseliyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, lobinin ortasında durmamak için onu yana çekiyorum. "Konuş benimle."

"Görünüşe göre arkadaşlarım taraflarını seçmişler ve bu benim tarafım değil." Bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkiyor ama ikimiz de aksini biliyoruz. "John'un beni arkadaşım ile aldatması yeterince kötüydü, ama şimdi de evlenecek olan çift, ki onlar önce benim arkadaşım, düğüne birlikte katılmaları için onları davet etti."

"Ouch. Bu insanların hiçbiri senin arkadaşın değil gibi görünüyor."

"Marina ile çalışıyordum, Phoebe de oda arkadaşım. Varsayılan olarak, onların erkek arkadaşları ve benimkiler arkadaş oldular. Phoebe ve Steve birkaç ay önce ayrıldılar ve Steve taşındı, bu yüzden kimse seçim yapmak zorunda kalmadı, ama şimdi, John ile çıkıyor ve Marina ile arkadaş olduğum için işler garipleşiyor, ama aynı zamanda farklı bir ülkede yaşayan tek kişi benim."

Güçlü olmaya çalışarak ağlamasını bastırıyor. "Marina bilmediğini ama bunun düğününü mahvetmesine izin veremeyeceğini söyledi ve ikisi de davetli olduğu için John yer değiştirip değiştiremeyeceğimizi sordu. Phoebe ve Steve kısa süre önce ayrıldıkları için Steve hala davetli listesinde, bu yüzden Phoebe ve John'un birlikte oturabilmesi için ben açık bir koltuğun yanında oturacağım."

"Neden gidelim ki?" Onu üzgün görmekten nefret ederek ve ne tür arkadaşların ihanete uğramış birini bu duruma sokacağını merak ederek soruyorum.

"Çünkü düğünde ben de varım ve gelmezsem önemsiz görünecek. Teknik olarak Marina yanlış bir şey yapmadı. Beni ve Phoebe'yi değiştiriyor, bu yüzden herhangi bir sorun yok ve dürüst olmak gerekirse, John ile oturmaktansa boş bir koltuğun yanında oturmayı tercih ederim, ama..." Ofluyor.

"Sanırım umuyordum ki

Phoebe doğru olanı yapar ve gitmezdi. John ve ben düğündeyiz ama o değil."

"İkisinin de boktan insanlar olduğunu zaten biliyorsun," diye belirtiyorum. "İkisi de senin arkandan iş çevirirken senin duygularını düşünmedi, şimdi neden senin duygularını düşünsünler ki?"

"Biliyorum," diyor. "Sadece bir kez olsun birinin beni ilk sıraya koymasını ."

Sözleri bir fısıltı gibi çıkıyor ama kalbime bir kurşun gibi saplanıyor. Eğer Paige benim olsaydı, hayatımızın geri kalanında her gün onu ilk sıraya koyardım. Birinin onu düşünmesini, onun yanında olmasını, onu sevmesini hak ediyor ama bu ben olamam. Zamanımızın sınırlı ve asla bir Londra hatırasından fazlası olamayacağımızdan nefret ediyorum.

"Olacak," diyorum ona, çenesini yukarı kaldırıp burnunun ucuna yumuşak bir öpücük kondurarak. "Şimdi, bugünün gündeminde ne var? Düğünü düşünmene otuz saatten fazla zaman var, o yüzden bunu aklından çıkar ve Londra'nın tadını çıkaralım."

"Aslında bir fikrim var, ama isteyeceğinden emin değilim-

" "Söyle bana. Her şeye varım."

"Bath'a gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Şehir mi? Şey gibi değil mi..."

"Trenle iki buçuk saat. Roma Hamamları'nı ziyaret edebiliriz, en iyi çay ve çörekler orada ve şirin bir kahve dükkanı var-"

"Hey," diyorum, bana bakması için çenesini tutarak. "Eğer buradan çıkmak istiyorsan, söylemen gereken tek şey bu."

"Teşekkür ederim." Rahat bir nefes alıyor. "Phoebe bugün giriş yapıyor, bu da demek oluyor ki..."

"Bu da demek oluyor ki Bath'a gidiyoruz. Gece çantamı hazırlamam için bana on dakika ver, seninle burada buluşuruz."

"Bekle, gece çantası mı?"

"Eğer Bath yapıyorsak, bunu doğru yapmalıyız. Bu da gününbirlik bir geziyle olmaz. Merak etmeyin. Geri döneceğiz."

Yarın akşamki prova ve akşam yemeği için vaktiniz var."

Ona bir göz kırpıyorum ve o da gülümsüyor -gerçek bir gülümseme. Ve takıldığımız süre boyunca tek gülümsemesinin bu olması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum.

"Tamam," diyor gözlerinde bir mutluluk parıltısıyla. "Seninle burada buluşuruz."

Çantamı hazırladıktan sonra asistanıma mesaj atarak gideceğimi haber veriyorum ve ondan Bath'ın en iyi yerinde iki yatak odası ve banyosu olan bir oda tutmasını istiyorum. Ayrıca Roma Hamamlarını görmemiz için bize bilet ayarlıyor ve Paige çay içmekten bahsettiğı için en iyi çayevinde bizim için rezervasyon yaptırıyor.

Trene binmek istemediğim için bize özel bir uçak da kiralattım. Oraya varmamız sadece yirmi beş dakika sürer.

"Umm, nereye gidiyoruz?" Tren istasyonuna gitmek yerine benim arabama bindiğimiz için dışarı çıktığımızda Paige soruyor.

Bir soğuk hava çarpıyor yüzümüze ve saçları yüzüne savruluyor. Ceketini sıkıca tutuyor ve ben de bizi havaalanına götürmesini istediğim arabanın kapısını açıyorum.

"Banyo."

Bana şüpheyile bakıyor ama başka bir yorum yapmıyor.

Özel havaalanına gidişimiz çok hızlı oluyor ve Paige nerede olduğumuzu anladığında bana tuhaf bir bakış fırlatıyor.

Uçakta bizi karşılayan pilot "Bay B-" diye söze başladı ama daha soyadımı söyleyemeden sözünü kestim.

"Lütfen bana Nate de. Bu da Paige."

"Gemiye hoş geldiniz. Ben Ron Poole, bugünkü pilotunuz. Bath'a yirmi dört dakikalık hızlı bir uçuş olacak."

"Bath'a mı uçuyoruz?" Paige'in nefesi kesildi.

"İki saatten fazla süren tren yolculuğundan daha hızlı." "Ve çok daha pahalı."

Uçağa binmek için merdivenleri tırmanırken ona "Merak etme," diyorum.

Uçak küçük olduğu için sadece dört yolcu koltuğu var. Karşılıklı oturuyoruz ve uçuş görevlisi yanımıza gelip içecek bir şey isteyip istemediğimizi soruyor.

"Sıcak bir kahve alabilir miyim, lütfen?" Paige soruyor.

"Elbette," diyor uçuş görevlisi. "Ya siz, efendim?" "Ben de aynısından alacağım."

Pilotun da dediği gibi uçuş hızlıydı ve Bath'a vardığımızda bizi bekleyen arabaya bindik. Bavullarımızı yanımızda getirmemize gerek kalmaması için Nolan bize erken check-in yaptırmayı başardı. Otel Bath'ın merkezinde, küçük bir avlu alanında, şirin bir kitapçı, bir çay dükkânı ve birkaç başka dükkânla çevrili.

Araba durduğunda Paige inip etrafına bakınıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Burada mı kalıyoruz?" diye soruyor, arkasındaki binayı işaret ederek.

Başımı sallıyorum ve o da kollarını boynuma doluyor.

"Teşekkür ederim, Nate. Bilemeyeceğini biliyorum ama burası annemle buraya geldiğimizde kaldığımız yer."

"Beğendiğine sevindim," diye mırıldanarak başının tepesini öpüyorum.

Paige'le geçireceğim zaman sınırlı olabilir ama unutulmaz olması için elimden geleni yapacağım.

YEDİNCİ BÖLÜM

PAIGE

BATH'A KAÇMAK İSTEDİĞİMİ SÖYLEĞİĞİMDE ŞOK OLDUM.

Nate sadece kabul etmekle kalmadı, bir şekilde çantasını hazırlaması için geçen on dakika içinde seyahat planları da yaptı -özel uçak kiralamak da dahil! Bath'ın kalbinde sevimli bir otel rezervasyonu yaptı, Roma Hamamları'nı görmemiz için bilet aldı ve bölgedeki en iyi çörek ve çayevine rezervasyon yaptırdı.

Nate'in ne iş yaptığını bilmiyorum ama başarılı olmasının nedeninin bu olduğundan hiç şüphem yok. Bir şey yapmak için yola çıktığında, bunu yarım yamalak yapmıyor.

Nate bizi içeri alırken, Marina'ya mesaj atarak sorun olmadığını ve istediği yere oturabileceğini bildiriyorum. Son bir yıldır bu günü dört gözle bekliyordu ve gereksiz yere stres yaşamasının sebebi ben olmayacağım. Ama Londra'dan ayrıldıktan sonra onlarla tüm bağlarımı koparmaya karar verdim bile. Kendime ve duygularıma öncelik vermenin zamanı geldi.

"Küçük bir sorunumuz var," diyor Nate, bana hiç de ona benzemeyen mahcup bir bakış atarak. "Asistanım odayı rezerve ettiğinde iki yatak odası olması gerekiyordu ama otel aşırı doluymuş ve sadece bir yatak odalı bir odaları kalmış."

"Tamam..."

"Bu da bir yatak demek."

"Oh."

Aklıma hemen Nate ve benim aynı yatağı paylaşmamız geliyor. Yatarken pijama mı giyiyor yoksa sadece boxer mı? Belki de çıplak uyuyordur. Onun çıplak uyuduğu düşüncesi beynimde yepyeni bir dizi sorunun oluşmasına neden oluyor. O-

"Boxer," diyor Nate, beni düşüncelerimden kopararak.

"Ne?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

"Yatarken pijama mı yoksa boxer mı giydiğimi sormuştun," diyor şakacı bir sırıtışla. "Boxer giyiyorum. Daha doğrusu boxer külot. Ama çıplak uyumamı istiyorsan..."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Lütfen, toprak, beni şimdi yut.

"Paige," diyor Nate, bana yaklaşıp, "aynı yatağı paylaşmak senin için sorun olur mu? Olmazsa başka birini bulabilirim."

Başka bir otel bulmak zorunda kalmasını istemediğim için aceleyle "Benim için sorun değil," diyorum.

Zaten çok şey yaptı, Nate'le aynı yatakta bir gece geçirmek nedir ki? İkimiz de yetişkiniz.

Check-in işlemlerimizi yapan kadından anahtarı aldıktan sonra dışarı çıkıp yandaki binaya geçiyoruz. Bavullarımızı ikinci kata taşıyoruz ve en şirin odaya giriyoruz.

Nate, pencere boyunca uzanan koltuğu işaret ederek, "Görünüşe göre, bunu bir çekyat olarak görüyorlar," diyor kuru bir sesle.

Dışarının muhteşem manzarasını seyrederken oturup kitap okumak için yeterince rahat görünüyor, ancak üzerinde uyumak isteyeceğim bir şey değil ve Nate'in benden beş santim daha uzun olduğunu düşünürsek, üzerine sığacağını bile sanmıyorum.

Yatak odasında büyük bir kral yatak, şifonyer ve duvara dayalı bir şömine bulunmaktadır. Yatağın solunda dışarıdaki şirin avluya bakan bir pencere vardır.

Çantamı yatağın bir kenarına bırakıyorum ve sonra eski bir pençe ayaklı küvetle tamamlanmış sevimli banyoya atıyorum. Evin tamamı birkaç yüz metrekareden fazla olamaz, ancak boyut olarak eksikliğini karakter olarak telafi ediyor.

Ona "Burası mükemmel bir yer," diyorum çünkü öyle ve burada olmaktan, annemin sevdiği yerlerden birini onunla birlikte deneyimlemekten çok mutluyum.

"Pekâlâ, güzel," diyor ve çocuksu bir sırıtışla bana vuruyor. "Bunun için teşekkür ederim." Ona doğru bir adım attım. "Sen yukarıda ve öteye gitti."

Ne demek istediğimi anlatmak için elimi odanın içinde sallıyorum ve Nate elimi yakalıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelsin diye yolun geri kalanında beni çekiştiriyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Benim için ne yapıyorsun..." Başımı sallıyorum çünkü şu anda nasıl hissettiğimi kelimelere dökmek çok zor.

Biri beni düşünüp ihtiyaçlarıma öncelik vermeyeli uzun zaman olmuştu. Tanıştığımız andan beri bana odaklanmaktan başka bir şey yapmadı. Telefonunun titrediğini duyduğumda bile, eğer bir şeyin ortasındaysak, ona bakmıyor. Ben konuşurken beni dinliyor ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Uzun zamandır ihtiyaçlarımdan herkesten sonra geldiğini hissediyordum - babamın işi, annemin hastalığı, John'un kariyeri. Ama Nate'le birlikteyken önemli olduğumu hissediyorum. Düşünülmeye değer olduğumu.

"Senin için yapmayacağım şey olmadığını çabucak öğreniyorum," diye mırıldanıyor, dudakları benimkinden bir santimden daha az uzakta.

Az önce söylediklerine nasıl cevap vereceğimi düşünürken, "Seni öpebileceğimi söyle," diye fısıldıyor, sıcak nefesi soğuk bir günde battaniye gibi beni sarıyor.

Ve bir kez daha, beynimin vermeme izin verdiği tek cevap evet olduğu için, aynen öyle diyorum.

Sözlü olarak izin vermemle birlikte Nate aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, önce alt dudağımı sonra üst dudağımı ve ardından öpücüğu derinleştirerek nefesimi kesiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Dün gece tadının bu kadar lezzetli olmasının likörden kaynaklandığını umuyordum ama değilmiş. Hepsi senin yüzünden."

Geri çekiliyor ve parmaklarımızı birbirine dolayarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Bath'ı keşfetmeyi siktir et demeden önce buradan çıkalım ve günü senin her santimini keşfederek geçirelim."

Başımla onaylıyorum, ama kapıyı kapatırken yatağa bakıyorum, Nate'in beni keşfedebilmesi için odada kalmanın daha iyi bir sečenek olup olmayacağını merak ediyorum - özellikle de benim de onu keşfetmem anlamına geliyorsa.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAIGE

NATE VE BEN GÜNÜ BATH'I KEŞFEDEREK GEÇİRİYORUZ. BİZ ZİYARET Gençliğimden beri gitmediğim Roma Hamamları. Lezzetli bir Fas restoranında öğle yemeği yedik ve ardından onun rezerve ettiği yerde ikindi çayı içtik.

Gittiğimiz her yerde annemle ilgili ufak tefek şeyleri hatırlıyor ve paylaşıyorum, Nate de beni dinliyor, sorular soruyor ve gerçekten önemsiyormuş gibi konuşuyor. Gün harika geçiyor ve odaya dönene kadar aşk hayatımdaki felaketi bir kez bile düşünmediğimi fark ediyorum. Nate'le birlikteyken ona o kadar odaklanıyorum ki sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Ben Ana'yı arayıp buradaki zamanım hakkında bilgi verirken Nate önce duş alıyor. Nate'le ilgili ayrıntıları öğrenmek için yalvarıyor ama ben eve gidince konuşmamız konusunda ısrar ediyorum, Nate'in duyması riskini almak istemiyorum.

Beyaz bir tişört ve basketbol şortu giymiş, saçları ıslak ve dağınık bir şekilde dışarı çıktığında, onu ilk kez bu kadar rahat gördüğümü fark ettim. Dün, sanki kendisi için dikilmiş gibi üzerine oturan bir takım elbise giymişti; bugün ise haki renkte bir elbise pantolonu ve kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, pudra mavisi düğmeli bir gömlek giymişti.

İş adamı Nate giyinikken seksi ve güçlüdür, ama şu anda düpedüz lezzetlidir. Gömleği göğsünde gergin ve...

"Bunlar dövme mi?" Odanın diğer ucuna geçerek soruyorum.

"Paige?" Ana'nın sesi bana hâlâ telefonda olduğumuzu hatırlatıyor.

"Seni sonra ararım," diyorum ve telefonu kapatıyorum, sol kolundaki koldan görünen dövmelere bakma ihtiyacı duyuyorum.

Ön koluna bakıyor ve sonra kolunu kaldırarak kolundaki muhteşem mürekkebi ortaya çıkarıyor. İlk bakışta, güneşin içinden baktığı güzel bir ormana benziyor. Yüzeyinde ağaçların yansıması olan bir su kütlesi var. Ama daha yakından baktığımda, suyun içinde gizlenmiş, birbirine kenetlenmiş üç el görüyorum.

"Kardeşlerim ve ben bunları daha gençken almıştık. Dustin yirmi bir yaşına yeni girmişti, Carmine ve ben de onu bir grup arkadaşımızla kutlamaya götürüyorduk. Yaşlarımız birbirine yakın olduğu için -ben en büyüğüm, Carmine bir yaş küçük, Dustin de Carmine'dan bir yaş küçük- aynı grup insanla takılıyorduk."

"Vay canına, annen bir yıldan kısa bir süre arayla üç erkek çocuk doğuracak kadar cesur olmalı," diyorum.

"Evet." Kıkırdıyor. "Carmine ve ben aynı sınıftaydık, Dustin de bir sınıf gerideydi. Annem serttir, bizim saçmalıklarımıza katlanmaz ama bizi çok sever."

"İyi bir anneye benziyor."

Nate başıyla onaylıyor. "En iyisi."

"Kusura bakmayın, konuyu saptırdım. Dustin'in doğum günü kutlaması mı?" Devam etmesi için işaret ediyorum.

"O gece araba kullanıyordum," diyor Nate, ses tonu ciddi. "Sarhoş bir sürücü kırmızı ışıkta geçip bize çarptı ve hepimiz hastaneye kaldırıldık. Carmine yolcu tarafında olduğu için birkaç çürükten başka bir şeyi yoktu. Ama Dustin ve benim ameliyat olmamız gerekiyordu. Benim kan grubum nadirdir, bu yüzden

Babam ve Carmine bağıшта bulunmak zorunda kaldılar ve ardından Dustin'in böbrek nakli olması gerekti çünkü daha küçükken bir böbreğini kaybetmişti. Carmine uyumlu olduğu için böbreğini ona bağışladı ve bu da onun hayatını kurtardı."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Ailen çok kötü durumda olmalı. Üç bebekleri de bir kazada öldü."

"Evet, annem bunun hayatından on yıl götürdüğüne yemin ediyor." Nate usulca kıkırdıyor. "Sonrasında, aramızdaki bağı sembolize etmek için gidip bu dövmeleeri yaptırdık. Kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarım. Biz istemedikçe görünmeyecekleri bir yerde olmalarına dikkat ettik. Benim de göğsümde bir tane var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan tişörtünü kaldırıyor ve karın kasları teker teker ortaya çıktığında neredeyse nefesim kesiliyor, ta ki altısı da yontulmuş göğsüyle birlikte sergilenene kadar.

Güç, hayatta kaldığımız acılardan kazandığımız şeydir.

Kalbinin üzerindeki kelimeler basittir, derin anlamla çelişir.

"Kazadan sonra Dustin çalışmadı çünkü nakille ilgili bazı sorunları vardı."

"O şimdi iyi mi?"

"Evet, gayet sağlıklı ve karısı Valerie'yi delirtiyor." Nate' gülümseme şekli bana ailesine ne kadar düşkün olduğunu anlatıyor.

"Ama o zamanlar işler çok karışıktı, ben de kendi işimin üzerine onun işini aldım." Gömleğini çıkarıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Kendimi suçlu hissettim çünkü teknik olarak benim hatam olmamasına rağmen araba kullanıyordum. Bir noktada, haftada seksen saat çalışıyordum."

"İşte o zaman kız arkadaşını aldatırken yakaladın," diyorum, bana eski sevgilisi hakkında anlattıklarını ve onun uzun saatler çalışırken en yakın arkadaşıyla nasıl yattığını hatırlayarak.

"Evet," diye onaylıyor. "Ona yeterince ilgi göstermediğimi söyledi."

"dilerim," diyorum elimi kalbinin üzerine koyarak.

"Bir yanım beni suçladığı şeyi yaptığım için kendimi suçluyor. Onu ihmal ettim. Ama bundan bir kez bile bahsetmedi. Eğer bana söyleseydi..."

"Anlıyorum," diyorum ona. "John'un bensiz buraya taşınmasının iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama gitmesine izin verdim."

Nate anlayışla başını sallıyor. "Onu aldatırken yakaladıktan sonra bir süre kendimi kaybettim. İçiyor ve parti yapıyordum. Dibe vurduğum ama ailem beni toparlamak için oradaydı. Onlar benim gücüm. Onlar olmadan ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu seviyorum," diyorum boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak. "Ben de bunu istiyorum. Bir aile. Bir yuva. Annem hayattayken bunu ama öldüğünde sanki büyüğü de yanında götürdü. Şimdi benden başka kimsem yok."

"Bana sahip olabilirsin," diyor Nate usulca, yüzümün kenarlarını çerçeveleyerek.

"Sadece geçici olarak," diye mırıldanıyorum, Nate'le hiç tanışmamış olmayı dilemekle onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak arasında gidip geliyorum.

Sert bir nefes verir ve başını sallar.

"Ama bizim Londra'mız var," diyerek ortamı yumuşatmak için gülümsemeye zorluyorum.

"Ve Bath," diye ekliyor, bana bakarken gözleri istekle dolu.

"Ve Bath," diye kabul ediyorum, Nate'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi midemi düğümlüyor. Uçağa binişim ve onun bir anıdan başka bir şeye dönüşmemesi.

Gözlerimiz birkaç saniye boyunca kilitleniyor ve aramızda sessiz bir anlaşma yapılıyor.

Bu gece sahip olabileceğimiz tek şey.

Bu gece bencilce davranıp istediğimizi alabiliriz.

Ama yarın, yollarımızı ayırmak zorunda kalacağız.

Ve sonra ağızlarımız muhtaç ve çaresiz bir öpücükle çarpışıyor, dillerimiz birbirini okşuyor. Nate'in tadı kalp kırıklığıyla karışık şehvet gibi ve ben anda kalmaya yemin ediyorum. Yarın, bir kez daha yalnız kaldığımda

Onun yasını tutacağım, onu özleyeceğim ama bu gece onun tadını çıkaracağım.

Onun

zevki.

Onun

dokunuğu.

Bana hissettirdikleri.

Nate beni kollarına alıyor ve yatağa doğru taşıyor. Beni nazikçe sırtüstü yatırıyor ve sonra kıyafetlerimi çıkarabilmek için öpüşmeyi kesiyor. Önce gömleğimi, sonra da sütyenimi çıkardı.

Göğüslerim ortaya çıktığında, onlara dikkatini vermek için bir dakikasını ayırıyor. Bir meme ucumu yalayarak benden bir inilti çıkarırken, diğerini başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlıyor ve doğrudan merkezime zevk dalgaları göndermek için mükemmel miktarda basınçla sıkıştırıyor.

Ardından pantolonumu ve iç çamaşışımı çıkarıyor ve beni altında tamamen çıplak bırakıyor. Ona kıyafetlerini söylemek üzereydim, ama kelimeleri çıkaramadan, oturdu ve tişörtünü başının üzerine sürükleyerek bana vücudunun muhteşem bir görüntüsünü verdi.

"Bende spor yapma isteği uyandırırıyorsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı onun karın kaslarını oluşturan çıkıntılarda gezdiriyorum.

"Bu halinle de mükemmelsin," diyor şortunu ve boxer'ını aşığı itip yana atarken.

Aleti serbest kalıyor, karnına doğru sallanıyor ve önümdeki manzara karşısında ağızım sulanıyor. Beş aydır seks yapmamıştım ve bir sik için yanıp tutuşuyordum.

Nate kalçalarımı birbirinden daha da ayırıyor ve sonra ellerini başımın iki yanına koyarak vücudunu benimkine doğru indiriyor. Kendini beni ezmeyecek kadar yukarıda tutuyor ama vücudu benimkiyle aynı hizadayken, sert uzunluğunun karnıma bastırđığını hissedebiliyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Havayı bozmak istemem ama bir ilişkiden yeni ..."

"Ben daha uçağa binmeden bitmişti," diye yüksek sesle itiraf ediyorum. "Endişenizi takdir ediyorum ve onu yüzde yüz unuttuğumu söylersem yalan söylemiş olurum çünkü duygular bir elektrik düğmesi gibi kapatılamaz. Ama ben bunu istiyorum..." Aramıza uzanıyorum ve parmaklarımı shaftının etrafına sarıyorum, amacımı belirtmek için kökten uca okşuyorum. "Seni istiyorum."

Onu ikna etmiş olmalıyım çünkü başka bir şey söylemeden, ayak parmaklarını kıvıran hızlı bir öpücük için ağzını benimkine bastırıyor.

Geri çekildiğinde, durmasını istemediğim için inliyorum.

Ama sonra çene çizgime öpücükler konduruyor ve kulağıma "Daha yeni başlıyorum," diye fısıldıyor ve sıcak nefesiyle karışan sözleri vücuduma bir elektrik şimşegi göndererek beni tam bacaklarımın arasından vuruyor.

Sürtünmeyi arzulayarak kalçalarımı onun kalçalarının etrafında sıkıyorum. Oyuncaklarım ve parmaklarımdan başka bir şeyle boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Dudaklarını boynumda gezdiriyor, etimin hassas bölgelerini emmek için duruyor, ben de parmaklarımı saçlarında gezdirerek ona dokunabildiğim her yerde dokunmak istiyorum.

Göğüslerimde durmayıp aşağı inmeye devam ettiğinde, göbeğimi ve sonra kalça kemiklerimi öptüğünde, kafam karışıyor - ta ki amımın kapağına bir öpücük verene ve sonra uyluklarımı itip beni açığa çıkarana kadar.

"Nate," diye nefes alıyorum, saçlarını çekiştiriyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bu amı yemek üzereyim," diyor, bakışları söz konusu am üzerinde.

Tam zamanında dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve onun eğilip kokumu içine çektiğini görüyorum. İçinden bir inilti yükselirken gözleri kapanıyor ve kahretsin, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Dudaklarımı ayırıp yüzünü eğerek görüşümü engelliyor ve ardından sıcak, ıslak dili merkezime doğru kayarak bir iniltiyle sırtüstü düşmeme neden oluyor.

Birlikte olduğum her erkek bir kadına oral seks yapmayı angarya bir iş gibi görüyordu. Aletlerinin emilmesini istiyorlardı,

Bu yüzden bir kadını dışarıda yemeye katlandılar.

Ama Nate amımı yalayıp yutarken -evet, yalayıp yutarken- bunun onun için sadece bir angarya olmadığı açık. Her yerimi yalayıp emerken, saklamaya çalışmadığı inilti gelir.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor, sadece iki parmağını içime sokacak kadar uzun süre geri çekiliyor.

Klitorisime masaj yapması, parmaklarının beni mükemmel bir şekilde becermesi ve sakalının ısınmış etimi tırmalaması arasında, bir doruk hızla yükseliyor. Yıllar boyunca pek çok orgazm yaşadım ama hiçbirini beni Nate'in iç duvarlarımı ovma ve klitorisimi okşama ustalığına hazırlamamıştı.

Sonsuza kadar sürmesini, beni yiyerek saatler geçirmesini istiyorum - bu çok iyi hissettiriyor - ama vücudum çok yorgun ve çok uzun zaman oldu.

Ve dilinin düz kısmını şişmiş yumruma bastırduğunda patlıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor, tüm vücudum kıvrılırken ve sonra çözülürken lezzetli dalgalar peş peşe geliyor. Nate'in ismini haykırdığımda görüşümde lekeler oluşuyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Nate, ben o kadar hassaslaşıp bitkin düşene kadar durmuyor ki, ağzının üzerimde bir saniye daha kalmasına dayanamayarak onu tembelce üzerimden itiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kısa bir süre orgazmdan kalp krizi geçirip geçiremeyeceğimi merak ediyorum.

Kamburunun üzerine oturduğunda, güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarından akan sularımı yalayarak bir gösteri yapıyor ve bu gecenin sahip olduğumuz tek şey olduğu düşüncesiyle midem düğümleniyor. Yarın otele dönüp prova ve sonrasındaki akşam yemeği ile ilgilenmem gerekiyor. Cumartesi düğün var. Eğer meşgul değilse belki Pazar günü birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Ama sonra pazartesi, ayrılıyorum. Sabah dörtte beni alacak bir araba ayarladım.

Çünkü erken bir uuşum var. Ve hepsi bu kadar. Nate kendi yoluna, ben de kendi yoluma gideceğim.

"Aklını başına topla," diyor Nate, bedenime tırmanarak. "Şu anda sadece sen ve ben varız. Diğer her şey yarın orada olacak."

Ağzını benimkine bastırıyor, dudaklarımı ayırıyor, böylece dili içeri girebiliyor, bana kendimden bir tat veriyor, ben de uzanıp parmaklarımı onun şaftının etrafına sarıyorum.

Zaten sert ve ben de ıslağım, bu yüzden onu içime yönlendirmek fazla zaman almıyor. Kalın ve uzun ve sanki benim için yaratılmış gibi beni geriyor.

Tamamen içine girdiğinde, bacaklarımı beline doluyorum ve beni yediğı kadar tutkuyla sikmeye başlıyor. Her hamlesi derin ve amaçlıydı, bana da zevk vermek içindi. Nate şimdiye kadar birlikte olduğum en özverili aşık ve hayatını onunla geçirecek olan kadını şimdiden kıskanıyorum.

Orgazmım yeniden oluşmaya başlıyor ve Nate'in sikinin içimde şişmeye başladığını hissediyorum. İkimiz de çok yakınız, vücutlarımız bize zevk vermek için birbiriyle çalışıyor.

"Paige," diye fısıldıyor Nate dudaklarıma, yüzündeki kıllar tenimi gıdıklıyor. "Anı mahvetmek istemiyorum ama kendini çok iyi hissediyorsun ve bunun prezervatif takmayı unuttuğum için olduğunu yeni fark ettim. Kahretsin bebeğim, lütfen bana mükemmel amına boşalabileceğimi söyle."

Kahretsin! Gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdiğini biliyordum. Doğum kontrolü konusunda berbatım ve içime bir şey sokulması fikrinden nefret ediyorum, bu yüzden erkeklerin hamileliğı önlemek için prezervatif kullanmasında her zaman ısrar ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Hiçbir şey üzerinde değilim. Çekilmek zorundasın."

Nate inliyor ama anlayışla başını sallıyor. Sonra hızını artırıyor, beni daha derinden, daha sert beceriyor ve bir an için siktir et diyip içime boşalacağını düşünüyorum. Ve doruğa ulaştığımda ve ikinci kez boşaldığımda, çekip alana kadar sonuçları hakkında düşünmüyorum bile.

Şaftını eline aldı. Birkaç kez okşuyor ve sonra sperm ipleri fışkırıyor, göbeğimin üzerinde beyaz şeritler çiziyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, ellerini iki yanıma bırakıyor, vücudu benimkine bastırılmışken döllerinin her tarafımıza yayılmasını umursamıyor. "Daha fazla sana. Bu gece seninle geçireceğim tek gece olamaz. Bana vereceğin her günü ya da geceyi kabul ederim. Lütfen."

Sesindeki çaresizlik boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Daha önce hiçbir erkek beni böyle istememişti, sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu hava benmişim gibi... Bu da korkularımı pencereden dışarı atıp ona her şeyimi vermek istememe neden oluyor. Çünkü hep istediğim şey buydu. Birinin her şeyi olmak. Ve şu anda, Nate bana bakarken, sanki ben onun için tam da buyum.

Ama bunun oksitosin ve dopaminin konuşması olduğunu biliyorum. Yarın, artık orgazm sarhoşu olmadığımızda, daha net düşüneceğiz.

Canım çok acısa da söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Bu gece sahip olabileceğimiz tek şey."

Nate iç çekiyor ama başını sallıyor çünkü benim sınırlarıma katılmasa bile onları kabul edecek kadar saygı duyuyor.

"O zaman bunu en iyi şekilde değerlendireceğim." Ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Önce duş alacağız, sonra da yeni çarşafklar isteyeceğiz çünkü fışkırdığında onları sıırıslıklam ettin."

"Ne?" Nefes nefese geri çekildim.

Elbette, aramızda kocaman bir ıslak nokta var.

"Aman Tanrım," diye inliyorum utanç içinde. "Yemin ederim böyle bir şey hiç olmadı."

"Güzel." Nate sırtıyor. "Demek ki diğer pisliklerin hiçbiri seni benim kadar sert boşaltmadı."

Haksız değil.

"Bir daha düşündüm de." Islak noktadan tekrar bana bakıyor. "Çarşafkları şimdilik yatakta tutsak iyi olur."

Çünkü seni tekrar yüzüme fışkırtmak her türlü niyetim var."

Tartışmama fırsat vermeden beni kollarına aldı ve duşa götürdü, burada tam olarak söz verdiği gibi yapmadan önce beni tekrar boşalttı ve ağzının her yerine boşalmamı sağladı... iki kez daha.

Ve tüm bu süre boyunca, Nate'i sonsuza kadar tutmak istememe rağmen, yarın onu bırakmak zorunda kalacağımı kendime hatırlatmak zorundayım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

NATE

UYUYOR OLMALIYDIM. SAAT NEREDEYSE SABAHIN ALTISI VE henüz uyumadım. Ama beynim uykuya dalmam için yeterince uzun süre kapanmıyor. Bu, bir projeye daldığımda veya halledilmesi gereken bir sorun olduğunda oluyor.

Bradford Hotels'in COO'su olarak, başvurulacak adam benim. Babam CEO unvanını taşıyor olabilir, ancak bir onaya ihtiyaç duyduklarında veya bir soruları olduğunda herkesin başvurduğu kişi benim. Dolayısıyla her şey benim omuzlarımda.

Ve bir şeyler ters gittiğinde, dikkatimi gerektiren bir durum olduğunda, beynim aşırı hızlanıyor. Bir çözüm bulana kadar durmuyor, sonra da çöküyorum.

Şu anda beynim aşırı hızda çalışıyor çünkü kontrol edemediğim bir durum var-Paige. Yanımda yatıyor, başı kolumun kıvrımına sıkışmış, vücudu ve uzuvlarının yarısı üzerime atılmış, sanki en sevimli ahtapotmuş gibi.

Yatağın kendi tarafında uyumaya başladı ama sonra bana doğru yöneldi. Bir kadınla aynı yatakta yatmayalı uzun zaman olmuştu.

benimle kucaklaşmak için. Ve bana ne kadar mükemmel oturduğunu fark etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

İşte bu yüzden uyuyamıyorum. Çünkü onunla tanışalı kırk sekiz saatten az oldu ve ona aşık olabileceğimi şimdiden biliyorum. Kadın yumuşak gülümsemeleri, melodik kahkahaları ve kalbini koluna takma şekliyle bunu çok kolay hale getiriyor. Yere düşmüştü ama güçlü ve pozitif ve hiçbir şeyin onu aşağı çekmesine izin vermiyordu. Ayağa kalktı, kendini silkeledi ve başını dik tuttu.

Bir gün bir adam onun ne kadar harika olduğunu görecektir ve benim aksime onu elinde tutacak. Çünkü birbirimizden dört saat uzakta yaşıyoruz. Dört lanet saat. Uçakla bir saat. Ama Paige'in Houston'da bir hayatı var, benim de Dallas'ta ve bu sorunu ne kadar çözmeye çalışırsam çalışayım, ikimizden birinin taşınmak zorunda kalacağı gerçeğine geri dönüyor. Ve ikimiz de bunu yapabilecek durumda değiliz. Yani birkaç saat sonra otele döndüğümüzde, gitmesine izin vermek zorundayım.

"Neden uyumuyorsun?" Paige mırıldanıyor, sesi uykudan çatallaşmış.

Kollarını ve bacaklarını uzatıyor ve vücudumda süzöldüklerinde, üzerime yayıldığını fark edince gözleri açılıyor.

Hareket etmeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı sarıyorum, gitmesine izin vermek zorunda kalmadan önce vücudunun benimkine olduğu birkaç dakikaya daha ihtiyacım var.

Sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi iç geçiriyor ve ihtiyacım olan zamanı bana bırakıyor. Sonra eli tişörtsüz gövdemden aşağı kayıyor - çünkü dün gece ikinci kez seks yapıp duş aldıktan sonra giymek için tişörtümü çalmıştı - ve boxer külotunun altına giriyor. Parmaklarını şaftımın etrafına sarıyor ve biraz sürtünme yaratmak için başımın ucunda boncuklanan pre-cum'u kullanarak yavaşça yukarı ve aşağı okşuyor.

Şortumu tüm uzunluğumu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor ve gözlerimi kapatıyorum, elinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum, o gittikten ve ben sadece anılarımınla kaldıktan sonraki geceler için dokunuşunu beynime yakmaya çalışıyorum.

Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, dudakları aletimin tepesini sarana ve neredeyse tüm uzunluğumu boğazına alana kadar indiğini fark etmiyorum.

Gözlerim birden açılıyor ve bakışlarım doğrudan dizlerinin üzerine çökmüş, üzerime eğilmiş, sanki bir görevdeymiş gibi sikimi emen muhteşem kadına yöneliyor.

Gömleği kıvrıldı ve çıplak poposunu gösterdi - çünkü ona eğer ben gömleksiz gidiyorsa, onun da iç çamaşırsız gideceğini söyledim ve o da kabul etti.

Sanki kıcını düşündüğümü ve ona baktığımı hissediyormuş gibi, onu alaycı bir şekilde sallıyor ve ben de sert bir tokat atarak onu sikimin etrafında inletiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Az önce tokatladığım bölgeye masaj yaparak soruyorum.

"Evet" dedi, ben de tekrar yaptım, bu sefer diğer yanağına yaptım ve bir inilti daha çıkardı.

"Daha fazla zamanımız olsaydı, bu kıcı izin vermen için sana yalvarırdım," diyorum ona, tüm uzunluğumu içine ittiğimde sıkı deliğinin nasıl açılacağını hayal ediyorum. Onu arkadan becerirken kıcının nasıl sallanacağını.

Bu düşünce sikimi kabartıyor ve boğazından aşağı boşalmadan önce uzanıp yüzünü benden çekiyorum ve onu vücuduma doğru sürüklüyorum, böylece bana sarılıyor.

"Hey." Surat asıyor. "Çok yaklaştın."

"Ve eğer ağzında bitirirsem lanetleneceğim." "İçimde bitiremezsin," diye şımarıyor. "En azından bu Hamile kalmamla bitmeyecek bir delik."

Küstahlık ediyor ama aklım hemen bebeğimle şişmiş Paige'e gidiyor ve birden sinirleniyorum. Onun hamile olduğu düşüncesine değil, bunun asla gerçekleşmeyeceği gerçeğine - en azından benim tarafımdan, evrenin bize karşı çalışması ve bizi birbirimizden saatler uzağa koymasına sayesinde

Diğer. Başka bir erkeğin onun içine boşalması, onu tohumuyla doldurması fikri beni neredeyse kıpkırmızı yapıyor.

O benim.

Ama öyle değil.

Damarlarımdan akan hüsrân ve öfkenin boşalmasına ihtiyaç duyarak Paige'in kalçalarını kavradım ve onu üzerimden kaldırdım, böylece elleri ve dizleri üzerinde, yatak başlığına bakıyordu, lanet gömleğim mükemmel kışını örtüyordu.

"Gömleğini ," diyorum, onun her yerini görmek istiyorum.

Kelimelerim sert çıkıyor ama elimde değil. Kontrolüm dışında olan şeylerden nefret ediyorum.

Hiç vakit kaybetmeden gömleğini başından geçirip pürüzsüz, kusursuz, bronz tenini ortaya çıkarıyor ve sonra bana bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdanarak onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlıyorum. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Altına uzanıp iki parmağımı kabaca sıcaklığına sokuyorum ve o da karşılık olarak inliyor.

"Daha fazla vaktimiz yok," diye fısıldıyor, sesi pişmanlık dolu, bu da benim sinirlerimi daha da bozuyor.

Ben zengin bir adamım. Elimde olmayan çok az şey var ve hatta sahip olmak için para ödemeye razı olursam elime alamayacağım daha az şey var. Ama Paige'e ulaşamıyor ve hiçbir para bunu değiştiremez.

Uzanıp uzun saçlarını avuçluyorum, başını yeterince geriye çekiyorum, böylece eğilip tatlı dudaklarını öpebiliyorum. Sertliğim karşısında ağzımın içinde inliyor ve sikim sertleşiyor.

"Seni becermek istiyorum," diye mırıldanıyorum kulağına, "sert ve derin. Çıglık atmanı ve sikimin üzerine boşalmanı istiyorum. Seni istediğim gibi becerebileceğimi söyle."

"Evet! Lütfen, Nate, sik beni."

Hissettiklerini, çıkardığı sesleri ezberlerken hazır olduğundan emin olmak için parmaklarımı birkaç kez içine sokup çıkarıyorum ve sonra onları sikimin değiştiriyorum.

Yavaş gitmiyorum. Onun darlığına doğru itiyorum, dibe vurana kadar durmuyorum ve sonra söylediğim gibi onu becermeye başlıyorum. Sert, hızlı ve derin. Bu pozisyonda, kıcı havadayken, G noktasını mükemmel bir şekilde vurabiliyorum. Ve çok geçmeden, amcığı şaftımı kavlıyor ve geliyor, tatlı sularıyla horozumu ıslatıyor.

Bir an için çekilmemeyi ve onu tohumlarımla doldurmayı düşünüyorum. Bebeğimle birlikte yuvarlak olduğu hayali gözlerimin önünden geçiyor ama bunu ona yapamam. Bu ikimiz için de adil olmaz. Bu işe girerken asla daha fazlası olamayacağımızı biliyordum. Bunu açıkça belirtti ve nefret etsem bile buna saygı duymak zorundayım.

Taşakların sıkılaştığında, duvarlarını döllerimle kaplamak istememe rağmen, çekip mastürbasyon yapıyorum. Kıcına beyaz şeritler sıçırıyor ve bir anlığına onun nasıl görüldüğünü hatırlıyorum - mükemmel bir şekilde sikilmiş.

Başını eğip arkaya yatırıyor, böylece doygun yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü hikayemizin burada bittiğini biliyorum.

Ve, lanet olsun, bu berbat.

"BAY BRADFORD, BUNUN MÜMKÜN OLDUĞUNU SANMIYORUM -"

"Bana bunun imkânsız olduğunu söylemeyin. Her şey mümkün. Sadece bir yolunu bulmalısın, sen bulamazsan ben bulacak birini bulurum."

Telefonu kapatıp masaya çarpıyorum ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktığından şüphe duymadığım Nolan'a bakmayı reddediyorum. Haksız da sayılmazdı. Kaybettim.

Asla sesimi yükseltmem. Ne kadar sinirlendiğim, işlerin ne kadar boka sardığı önemli değil, her zaman bir profesyonel gibi hallederim. Ama şu anda kendimde değilim.

Paige'le otele varıp vedalaşmamızın üzerinden on iki saat geçti. Pazartesiye kadar burada.

Ama onu tekrar görmek istemedim çünkü bunun çok zor olacağını gözlerimden anlayabiliyordum.

Ama şimdi, onu düşünmeden edemiyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Düşün provasına gitmesi gerekiyordu, sonra da eski sevgilisinin de olacağı akşam yemeğine. Yeni kız arkadaşını yemeğe getireceğini bildirmek için ona mesaj atmış ve gafil avlanmaması için ona haber vermek istemişti.

Onunla gitmeyi teklif etmek istedim, düşünden vazgeçmesini ve başka bir yere, başka bir yere gidebileceğimizi önermek istedim, ama ağzımı kapalı tuttum çünkü o aptal düşünüyormeye kararlıydı.

Bunun yerine, lobide, asansörün önünde, bencilce son bir kez daha tatmak isteyerek onu öptüm ve sonra ona en iyi dileklerimi sundum.

Sonra odama çıktım ve çalışmaya çalıştım. Ama onun yerine insanlara bağırıp Paige'i düşünüyordum.

"Belki de erkenden dönmelisin," diye öneriyor Nolan. "Burada işleri ben halledebilirim."

Teklifini takdir ediyorum, ama Paige'den önce ayrılma düşüncesi beni parçalıyor.

"Bardan bir içki alacağım."

Biraz hava almam lazım. Ve gizliden gizliye, belki Paige'e rastlarım diye umuyorum. Düşük bir ihtimal ama aynı otelde kalıyoruz, yani her şey mümkün.

Bara indiğimde, Cuma gecesi olduğu için çok kalabalıktı ve neredeyse tüm koltuklar doluydu. Diğer insanlarla birlikte olmak istemediğim için odama geri dönmek üzereydim ki sarı röfleli kahverengi saçlar dikkatimi çekti. Bu saç nereden görsem tanırım.

Onu daha iyi görebilmek için yana kayıyorum ve zamanında başını geriye eğip bir kadeh içtiğini görüyorum. Barın üstüne çarpıyor ve sonra bir tane daha alıp tek seferde yutuyor.

Çekip gitmeliyim, onu yalnız bırakmalıyım, çünkü zaten vedalaştık... ama sonra bir beyefendi ona doğru yürüdü,

Ne dediğini duyamıyorum ama yüzündeki pespaye ifadeyi görebiliyorum.

Bar müdürüyle içki içen kadınlara asılan pislikler hakkında konuşacağım. Burası lanet bir kulüp değil. Beş yıldızlı lüks bir otelin lüks bir barı.

Paige başını sallar ve vücudunu ondan uzaklaştırarak adamın sattığı şeyi istemediğini açıkça belli eder. Bir kadeh daha içiyor ve adam başka bir şey söylüyor. Başını bir kez daha sallıyor ve sonra vücudunu diğer yöne çevirerek gitmeye çalışıyor. Ancak ayağı sağındaki bar taburesinin ayağına takılıyor ve tökezliyor, yüksek topuğu ayağından fırlayıp barın altına giriyor.

Ona yardım etmek için yanına koştum ve bana cam gibi gözlerle baktı. Sarhoştı.

"Nate," diye mırıldanıyor. "Beni kurtarmaya mı geldin?"

Gülümsemesi titrek ve kalbim sıkışıyor. Prova kötü geçmiş olmalı.

"Ayakkabımı bulamıyorum," diyor çıplak ayağına bakarak. "Buralarda bir yerde olmalı." Bulmak için eğilmeye çalışıyor ama sarhoş haliyle neredeyse düşüyor.

"Hadi," diyorum, onu bir sandalyeye yönlendirerek. "Şuraya otur, ben de topuğunu getireyim."

Yerine oturup usulca gülümsüyor ve devrilmeyeceğini anladıktan sonra bara geri dönüp topuğunu buluyorum. Ayrıca çantasını sandalyenin arkasında asılı bıraktığını fark ettim, bu yüzden onu da aldım.

"Al bakalım," diyorum, bir dizimin üzerine çöküp ayağını kaldırıyorum, böylece büyük olasılıkla kendi başına yapamayacak kadar sarhoş olduğu için ayağını giydirebiliyorum. Diğerini çıkarmasını önerirdim ama şansı yaver giderse bir yere basıp ayağını kesebilirdi.

Topuklarını giydirmek için ayağını kaldırdığımda Paige yüksek sesle kıkırdıyor.

"Prensim," diyor. "Tıpkı peri masallarındaki gibi."

Ona sorgulayan bir bakış attığımda ofluyor. "Külkedisi," diye açıklıyor. "Cam ayakkabısını kaybeder ve prens onu bulur. Prens ayağına geri takar ve sonsuza dek mutlu yaşarlar."

Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşür. "Sadece sen benim prensim olamazsın çünkü sonsuza dek mutlu olamayız." Gözleri yaşıyor ve kalbim dikenli tellerle sıkılmış gibi hissediyorum.

"Hadi," diyorum, ayağa kalkarak, çünkü bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. "Hadi seni odana götürelim."

Başını sallıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama olmuyor. Çok fazla içti ve yarın ona bu kadar içki servisi yapını kovacağım.

Aşağı uzanarak onu kollarıma aldım ve otelin içinden geçirerek odasına kadar taşıdım.

Yolda bana yemeğin korkunç olduğunu ve kimsesi olmadığını söyleyerek şüphelerimi doğruladı.

"Yarınki düğüne gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor ve kalbimi kanatıyor. "Benden başka herkesin bir sevgilisi var."

Sesindeki hüznün neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

Oda numarasını biliyorum, o yüzden oraya vardığımızda çantasından anahtar kartını bulup kapıyı açıyorum. Onu yatağına yatırdığımda yarı uykuluydu. Rahat etmesi için topuklu ayakkabılarını çıkarıyorum ama onun izni olmadan bir şey yapmak istemediğim için kıyafetlerini üzerinde bırakıyorum.

"Keşke benim prensim olsaydın" diye mırıldanıyor, battaniyeyi üzerine örttüğümde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum, gözleri kapanırken başparmağımı yanaklarında gezdiriyorum. "Şimdi uyu Prenses. Ben yanıdayım."

Sonra odasının köşesindeki sandalyeye yerleşip güneş doğmaya başlayana kadar uyumasını izliyorum ve iyi olacağını biliyorum. Nolan'a bana iki ağrı kesici getirmesini söyledim ve onları bir şişeyle birlikte komodininin üzerine bıraktım.

su. Telefonunun alarını sabah dokuzda kurdum, böylece hem uyuyabilecek hem de düğüne hazırlanmak için yeterli zamanı olacaktı.

Ve sonra hazırlanmak için odama çıkıyorum çünkü Paige o pisliklerle bir an daha yalnız kalırsa lanetleneceğim. Paige henüz bilmiyor ama artık düğün için bir artı-bir'i var.

ONUNCU BÖLÜM

PAIGE

DÜĞÜN MEKANI ÇOK GÜZEL. SÜSLEMELER İSE Zevkli. Nedime elbiseleri renk paletini tamamlıyor ve şaşırtıcı bir şekilde çirkin değiller. Şehir dışından geldiğim için dün geceki provaya kadar elbisemi deneyemedim ama üzerime tam oturdu.

Marina, koridorda John ile birlikte yürümek zorunda kaldığım için çok özür diledi, ancak düğün partileri beş çiftten oluştuğu için başka bir çiftin koridorda birlikte yürümemesini istemek kabalık olurdu.

Bu yüzden, Phoebe suçlulukla kenardan bize bakarken John'la kol kola yürümekten başka çarem yoktu. Tekrar özür dilemeye çalıştı, ama ona bunu saklamasını söyledim. Bu iş bittikten sonra, bu insanların hiçbirini bir daha görmeye niyetim yok. Londra artık benim evim değil ve dürüst olmak gerekirse annem öldüğünden beri de değil. Artık önüme bakmanın zamanı geldi ve Pazartesi sabahı uçağa tam da bunu yapmayı planlıyorum.

Dün gece çok zordu, sadece John'la yıllarımı boşa harcamakla kalmadım, aynı zamanda aramızdaki mesafe nedeniyle Nate'in de benim geleceğim olamayacağını anladım.

Bir erkekle birlikte olmak için tutuştüğumdan değil, ama insanların beni hayal kırıklığına uğratıp ölmelerine izin vermek canımı acıtıyor,

ya da kaybolur.

Anneme kalbimi verdim ve o beni terk etti.

babama verdim ve artık istemiyordu. John üzerinde tepindi.

Ve Nate... sanırım bunu memnuniyetle kabul ederdi, ama ona veremem çünkü verirsem kırılğan organımdan geriye kalanların paramparça olacağından hiç şüphem yok. Belki Nate'le durum farklı olabilir ama ilişkiler zaten zor, bir de araya mesafe girince iyice zorlaşıyor. Bu yüzden kendimizi başarısızlığa hazırlamak yerine, en iyisi buna hiç kalkışmamak.

Buradan ayrılıp eve döndüğümde planım kendime odaklanmak olacak. Başkalarını mutlu etmek için o kadar çok zaman harcadım ki neye ihtiyacım olduğunu ve neyi hak ettiğimi düşünmedim.

Annemle ilgili her şey onun içindi çünkü hastaydı.

-Yine de pes etti ve öldü.

Babamla, annem öldükten sonra ona yetebileceğimi umarak iyi bir kız olmaya çalıştım ama o yine de kendine yeni bir aile kurdu.

John'la kariyerimi ve duygularımı arka plana attım, bir partnerde ihtiyaç duyduğu her şey olmak istedim - ama yine de beni aldattı.

Ve Nate ile, ne yazık ki, asla . "Sen, Paul

Sullivan, alıyor musun..."

Gelin ve damat yeminlerini okurken, iki insanın birbirlerine olan aşklarını itiraf etmelerini dinleme havasında olmadığım için onları duymazdan geliyorum.

Bunun yerine, düşüncelerim dün geceye geri döndü. John ve Phoebe'yi gördükten sonra o kadar kötü bir ruh halindeydim ki bir içki içmek için doğruca bara gittim - ki bu birkaç içkiye daha dönüştü.

Beni üzen şey birlikte olmaları değildi. Gerçek şu ki, bütün gece birbirlerine neredeyse hiç dokunmadılar. Beni üzen şey onların -ve diğer herkesin- sevdikleri kişiyle bir hayat kurabilmeleriydi.

En iyi arkadaşım Ana, kocasını sadece babasının şirketinin kontrolünü ele geçirmek için kullanması gerekirken buldu. Şimdi evlendiler, iki değerli küçük çocukları var ve çok mutlular.

Diğer arkadaşım Kira, Kingston'ın CFO'su Ryder tarafından dadı olarak işe alındı. Birbirlerine aşık oldular ve önümüzdeki ay evlenmek üzereler. Hayatlarını birlikte geçirmek istedikleri kişiyi buldular ve onunla birlikte oluyorlar.

Bu arada, birlikte bir gelecek görebileceğim birini buldum. Beni odama geri getirip sarhoşken benimle ilgilenecek, komodinin üzerine ağı kesici ve su bırakacak ve bu sabah kahvaltı ve kahve getirecek kadar iyi bir adam ama işlerin nereye gittiğini görmek yerine bir uçağa binip onun varlığını unutmaya çalışmam gerekiyor.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," diye anons eden nikâh memuru beni kendimden nefret eden düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Bu çilenin yarısı bittiği için rahat bir nefes alıyorum. Amacım resepsiyona gitmek ve gelin partisinin geri kalanıyla birlikte anons edilmek ve sonra kimse bakmazken atlamak. Zaten kimsenin fark edeceğinden şüpheliyim.

Marina ve Paul öpüşüyor, herkes alkışlıyor ve sonra resepsiyon başlamadan önce fotoğraf çekebilmek için hepimiz dışarı çıkıyoruz.

John'un yanında durup gülümsemek zorunda kalırken, hissettiğim yalnızlığın acısını uyuşturmak için tekrar sarhoş olmayı düşünüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor John, gözlerimi deviriyorum. "Konuşabileceğimizi umuyordum..."

"Söyleyecek bir şey yok," diye mırıldanıyorum, gülümsememi yüzümde sabit tutarak.

Neyse ki fotoğraflar hızlıca çekiliyor ve çok geçmeden anons ediliyor. Gelin ve damat dans ediyor, ardından gelin babasıyla dans ediyor ve ardından gelin partisi dans pistine çağrılıyor.

Bir dans, kendime hatırlatıyorum, sonra buradan defolup gidebilirim.

John ellerini kalçalarımaya koyuyor, ben de ellerimi onun boynuna doluyorum ve bedenlerimiz birbirine yakın olsa da hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Şarkı eşliğinde sallanırken, herkesin ne kadar mutlu olduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Gelin ve damat gülüyor ve öpüşüyor, birbirlerine çok aşıklar ve geleceğe umutla bakıyorlar. Çiftler konuşuyor, gülümsüyor ve dans ediyor.

John kolumu sıkana ve ben ona bakana kadar ağladığımı farkında bile değilim.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Berbat ettim. Yalnızdım ve-"

"Bu gözyaşları senin için değil," diye tersliyorum, öfkeyle onları uzaklaştırıyorum.

"Bak, biliyorum-"

"Affedersiniz," diye araya erkeksi bir ses girdi. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. Derin ve gırtlaktan geliyor ve Londra'dan ayrıldıktan sonra aylarca bunun hayalini kuracağımdan hiç şüphem yok.

Bir bakıyorum, John ve benim önümde siyah takım elbisesi içinde Nate'den başkası durmuyor. Saçları şekillendirilmiş ve sakalını kesmiş. Bir çubuğun üzerindeki seks gibi görünüyor.

"Kimsin sen?" John kıskançlığını gizlemeye bile çalışmadan sorar.

"Paige'in randevusu," diyor Nate, John'a bir bakış daha atmadan. "Harikulade görünüyorsun," diyor bana, gözlerini benden ayırmadan. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Bu gelin partisi için," diye John.

"Çok isterim," diyorum Nate'e, John'un elinden kurtulup doğruca Nate'in kollarına atılıyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, kollarını bana doluyor ve bizi John'dan uzaklaştırıyor, onu orada öylece şaşkın şaşkın bakarken bırakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Yavaş dans ederken fısıldıyorum.

Nate eğilip hain gözyaşlarının hâlâ durduğu yanaklarımın her birini öpmeden önce tek söylediği, "Bir randevuya ihtiyacın olduğunu duydum," oluyor.

Muhtemelen onu uzaklaştırmalı ve bunun olamayacağını çünkü onunla daha fazla zaman geçirmenin ayrılmak zorunda kaldığımda sadece daha fazla acı vereceğini söylemeliyim, ama ben sormadan ortaya çıkması kalbimin göğsümün içinde şişmesine neden oldu.

Tartışmak yerine başımı omzuna yaslayıp sıcak ve şehvetli kokusunu içime çekiyorum ve mırıldanıyorum: "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diyor, bana sarılışını sıkılaştırarak. "Ve muhteşem görüldüğünü söylerken şaka yapmıyordum. Bu elbisenin kıvrımlarını vurgulama şekli..." Ellerini kıcıma doğru kaydırıyor ve sıkıyor. "En yakın tuvaleti bulup seni duvara yaslayarak sikmek istiyorum."

Tam da bunu yaptığını hayal ederken sözleri doğrudan kadınlık organlarıma gidiyor ve bir tuvalet bulup bulamayacağımı merak ederek odanın etrafına bakıyorum.

Ancak bir tane bulmak yerine, bakışlarım masada oturan John ve Phoebe'ye takılıyor. John bana doğru hançer gibi bakıyor, Phoebe ise yüz hatlarına kazınmış bir acıyla John'dan bana bakıyor.

"Aldırma ona," diyor Nate. "Her şeyi berbat etti ve şimdi pişmanlık duyuyor."

"Ama neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bunu o yaptı. Onu istedi.

Onu seçti."

"Çünkü"-Nate yüzümün yan tarafını avuçlayarak ona bakmam için yukarı kaldırıyor-"sen erkeklerin unutabileceği türden bir kadın değilsin. Gülüşün, kahkahaların, seksi vücudun... Seninle ilgili her şey bağımlılık yapıyor. O pislik gitti ve senin yokluğunu doldurmak için sıcak bir vücut buldu. Ama şimdi sen buradasın, keşke sıçıp batırmasaydım diyor."

Nate daha yakına eğiliyor ve boynumun hassas kısmına ağzı açık bir öpücük konduruyor. "Bizi izliyor," diye fısıldıyor çene çizgim boyunca öpücükler bırakırken. "Keşke

onun yaptığını yapmasaydı." Ağzımın köşesini öpüyor. "Çünkü yanında oturan o kadın ucuz bir taklitten başka bir şey değil. Asla sen olamayacak ve o da bunu biliyor."

Nate dilini önce alt dudağımda, sonra da üst dudağımda gezdiriyor ve ben bu dans pistinde bana verebileceğinden daha fazlasını isteyerek ağzının içinde inliyorum.

"Hadi buradan gidelim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

İkinci kez söylememe gerek kalmadan, Nate beni dans pistinden çıkarıp kapılara doğru yönlendiriyor. Ama çıkmak yerine sağa sapıyor, doğruca tuvaletlere gidiyor.

Beni içeri çekti, kapıyı kilitledi ve sonra beni kaldırıp tezgahın kenarına oturttu.

Normalde bir tuvalet sikişi için can atmazdım ama burası lüks, mermer lavabolar, zemin ve duvarlar. Temizlik ve bebek pudrası karışımı gibi kokuyor ve herkes kapının hemen dışındayken Nate'i burada becerme düşüncesi beni yerimde kıvrandırıyor.

Nate hiç vakit kaybetmeden ipeksi kumaşı kavriyor ve kalçalarım kadar kaldırarak külotumu ortaya çıkarıyor.

"Kahretsin, seni odana geri götürmeliydim," diye mırıldanıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler..."

Arkama uzanıp parmaklarını saçlarıma geçirirken başını sallıyor ve içimi ısıtan sert bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Becerikli ağzı benimkini mahvederken, bu adamı hayatımın sonuna kadar her gün öpebileceğimden ve bunun yeterli olmayacağından hiç şüphem yok.

Aşağı uzanıp Nate'in pantolonunun düğmelerini açtığımda aramızdaki kimya ısınıyor, aletini çıkarıp okşarken o da iki parmağını içime sokuyor.

"Becer beni," diye inliyorum, onu içimde hissetmeye ihtiyacım var.

Ön sevişmeye gerek yok. İkimiz de tahrik olduk ve hazırız.

Nate külotumu çıkarıp cebine koyuyor ve sonra kalçalarımı kavrayarak beni kenara çekiyor. O zaman

Tek bir akıcı hareketle içime giriyor, aramızda yükselen alevleri körüklüyor, bedenimi ateşe veriyor.

Nate beni becerir gibi öpüyor -derinlemesine, tutkuyla-sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş ve bu benimle son kez böyle birlikte olabileceği zamanmış gibi. Ve sanırım, bir bakıma öyle.

"Benimle kal," diye hırlıyor ağzımın içine, sanki dile gelmemiş düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. "Aramıza uzan ve klitorisini okşa."

Duygularıma ve arzularıma bu kadar uyumlu biriyle hiç birlikte olmamıştım ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet çünkü onunla birlikteyken hayatımda hiç hissetmediğim kadar görüldüğümü ve duyulduğumu hissediyorum ve bir daha Nate gibi birini bulacağımdan şüpheliyim. Gelecekte her erkeği adam o olacak. Kaçmasına izin verdiğim kişi o olacak.

Önce ben boşalıyorum ve Nate ben boşalırken içimde kopan çılgılığı bastırmak için öpücüğü derinleştiriyor. Ve sonra, son saniyede, geri çekiliyor ve geri çekiliyor, eline geliyor.

"Tanrıya şükür hatırladın," diye mırıldanıyorum, ellerini yıkamak ve temizlenmek için yanımdaki lavaboya doğru yürürken Nate'den bir kahkaha duyuyorum.

Tezgâhtan inip tuvalete gidiyorum ve dışarı çıktığımda onu tezgâha yaslanmış buluyorum, her nasılsa dans pistinde bana yaklaştığından daha seksi görünüyor.

"Buradan çıkıp bir şeyler yemeye gitmeye ne dersin?"

Sorduğu soru karşısında midem bulanıyor çünkü evet demek istiyorum ama diyemeyeceğimi biliyorum. Bırakın onunla bu şekilde birlikte olmayı, onu bugün görmemem bile gerekiyordu.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Zaten çok zor olacak."

Ben cümlemi tamamlayamadan Nate aramızdaki boşluğu dolduruyor ve beni kollarına çekiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

ol." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor usulca. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben sana aşık oldum Prenses."

Prenses.

Düşüncelerim dün geceye geri döndü.

"Keşke benim prensim olsaydın."

"Ben de öyle. Şimdi uyu, Prenses. ."

Ama o benim prensim olamaz çünkü birbirimizden çok uzakta yaşıyoruz ve ben uçağa bindiğimde aramızda yüzlerce, hatta binlerce kilometre olacak.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Bu sadece geçiciydi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Bana yakın oturmuyorsun. Elbette, güçlü bir başlangıç yapacağız. Görüntülü konuşur, mesajlaşır ve birbirimizi görmek için planlar yaparız. Ama hayat araya girecek ve bir şeyler olacak. Ve birbirimizi görmediğimiz günler haftalara, sonra da aylara dönüşecek."

"Ben o değilim," diye hatırlatıyor Nate, sanki iki adamın ne kadar farklı olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Ben çok zenginim. Uçabilirim-"

"Hayır!" Ağızını kapatıyorum. "Bu olamaz. Kalbim zaten acıyor ve sen hâlâ karşımda duruyorsun. Seni görmeden haftalar ve aylar geçirmek zorunda kaldığımda ne kadar kötü acıyacağını hayal et. Peki bu ne zaman bitecek? Kim kiminle olmak için taşınır? Sen benimle olmak için hareket edebilecek durumda mısın?"

Nate ağızını açıp kapatıyor, yüz hatları umuttan yenilgiye dönüşüyor çünkü haklı olduğumu biliyor.

"Lütfen bunu yapma." Uzanıp elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum. "Eğer her şey farklı olsaydı..." Hıçkırıklarımı geri çekiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Gitmene izin vereceğim ama sadece sen istediğin için."

Anlayışla başımı sallıyorum, sonra parmak uçlarıma kalkıp yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bana sihri hatırlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Başka bir hayatta olsaydın, benim Beyaz Atlı Prensime olurdun."

Ve sonra arkama bakmadan tuvaletten çıkıyorum - çünkü ona bakarsam pes edebileceğimi biliyorum.

Odama döndüğümde geceyi ve ertesi günü ağlayarak geçiriyorum, Nate'in gelmesini diliyorum ama kararına saygı duyduğu için gelmeyeceğini biliyorum.

Pazartesi günü, birlikte havaalanına gittiğimde, pasaportumu almak için çantama uzandım, ancak cüzdanımı çıkardığımda içinde kartvizit boyutunda bir kağıt buldum.

Prenses, fikrini değiştirirsen diye bunu sakla.

-/Prensimiz

Kalbim göğsümde çarpıyor. Çevirirsem Nate'in bilgilerini bulacağımı biliyorum. Muhtemelen soyadı, telefon numarası, çalıştığı şirket yazıyor olacak. Bir an için onu saklamayı düşündüm. Şimdi bakmama gerek yok. Cüzdanıma koyup saklayabilirim.

Ama sonra John'la binlerce kilometre uzaktayken ilişkimizi bir arada tutmaya çalışarak ne kadar zaman kaybettiğimi hatırlıyorum. Kızgınlık, acı, aldatma.

Ve kartı ters çevirmeden çöp kutusuna atıyorum.

En iyisi bu, diyorum kendime.

Nate ve ben her zaman Londra'ya sahip olacağız, ama sahip olabileceğimiz tek şey bu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

İki Ay Sonra

"HADI GIT." ANA ÇEKER VE KAPAKLARI KAPALI BEN VE PARLIYOR hançerleri bana saplıyor.

"Evime zorla mı girdin?" İnliyorum, yorganı tekrar üzerime çekebilmek için kenarından çekiştiriyorum.

"Bana bir anahtar vermiştin," diyor kuru bir sesle. "Acil bir durum olursa diye," diye mırıldandım.

"Ve senin yataktan çıkmayı reddetmen de acil bir durum." İç geçiriyor ve yatağımın kenarına oturuyor. "Bunu her hafta sonu yapıyorsun ve ben en iyi arkadaşımı özlüyorum. Gerekli saatlerde kıcını yırtarak çalışıyorsun, sonra da her gece ve hafta sonu evine saklanıyorsun."

"Yorgunum," diye boğuluyorum.

"Hayır, senin kalbin kırılmış," diye karşı çıkıyor.

"Sadece bir kaçamaktı. Kalbini kıracak kadar uzun değil."

"Kalp zamanı bilmez. Duyguları bilir ve sen bu adama karşı bir şeyler hissediyordun. Ama uzaklaşmak için seçimini yaptın. Onun bilgilerinin olduğu kartı attın ve şimdi yoluna devam etme zamanı."

"Uyumayı tercih ederim," diye homurdandım. "Yorgunum ve kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bir şey kaptığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor endişeyle.

Evet, bir şey yakaladım. Ve eğer hesaplarım doğruysa, Kasım ayında bebeğimi dışarı ittiğimde hastalığım sona erecek.

Son birkaç haftadır neredeyse her gün kusuyorum. Aptal değilim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ama inkar etmeyi seçiyorum. Çünkü eğer hamileysem, ne halt edeceğim?

"Ben iyiyim," diyorum, endişelerimi henüz dile getirmek istemiyorum. Bu onu gerçek yapacak.

"Tamam, o zaman kalk. Bugün kitap kulübümüz ve barbekümüz var."

Kahretsin, bunu unutmuşum.

Her ay yeni bir aşk romanı okuyoruz ve Kira ve Kira'nın kocası Ryder ile birlikte bu roman hakkında konuşmak için bir araya geliyoruz. Romanı tartıştıktan sonra internete giriyoruz - Ana'nın çevrimiçi bir grubu var, onlar da romanı okuyor - ve grupla roman hakkında konuşuyoruz.

Duş alıp giyindikten sonra Ana'yı arabamla evine kadar takip ediyorum, böylece daha sonra eve gidebileceğim. İçeri girdiğimizde Kira, Ryder ve Ana'nın kocası Julian kanepede oturmuş sohbet ediyor, çocuklar da etrafta koşuşturup oynuyorlardı.

"Merhaba Paige Teyze!" Ana ve Julian'ın neredeyse iki yaşındaki oğulları Kingston, tren raylarını kurduğu yerden sesleniyor. Çocuk trenlere kafayı takmış durumda.

"Hey, Kral."

Julian yanıma gelip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra Ana, Kira, Ryder ve ben kitap kulübü tartışmamıza başlayabilmek için kütüphaneye gidiyoruz.

Yemeklerle dolu bir masa bizi bekliyor. Bugün bir şey yemediğim için midem gurulduyor, ama ağırdan almaya özen gösteriyorum, hepsinin mideye inmesini umuyorum.

"Hamile olduđunu biliyordum," diyor Kira ve beni dűřüncelerimden koparıyor.

"Ne?" Nefes alıyorum. Nasıl olur da benim-

"Sadie'nin hamile olduğunu biliyordum," diye açıklıyor Kira, okuduğumuz kitaptaki kadın ana karaktere atıfta bulunarak. "Kustuğu anda belliydi."

"Evet," diye katılıyor Ana. "İlk birkaç ay hiçbir şeyi midemde tutamadım."

"Ah, bir de göğüslerim ağrıyordu," diye ekliyor Kira.

"Ve duygusal bir karmaşa içindeydim," diyor Ana sahte bir titremeyle. "Yemin ederim, her şey için ağladım."

Fırlat-çek.

Ağrıyan göğüsler-çift kontrol.

Duygusal, kahretsin!

"Sanırım hamileyim," diye ağzımdan kaçırıyorum, gözlerim doluyor. "Ne?" Kira "Nasıl?" dediği anda Ana'nın nefesi kesilir. "Bekle..." Ana'nın gözleri büyür. "Londra'daki adam mı?

Nate?"

"Nate kim?" Ryder sonunda .

"Londra'da bir adamla mı tanıştın?" Julian kalçasında on bir aylık kızları Emilia ile odaya girer.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Kira ve Ana onu zaten biliyor, ama çocuklar bilmiyor. "John'u aldatırken yakaladıktan sonra dűğünün yapıldığı otele gittim..."

Nate'le nasıl tanıştığımı ve nasıl anlaştığımızı anlattım. Kartını nasıl attığımla ilgili bölüme geldiğimde Julian ve Ryder nefeslerinin altında küfrediyorlar. Bu hikayeyi ne zaman anlatsam, hiç kolaylaşmıyor.

"Kendimi daha fazla kalp kırıklığından kurtardığımı sanıyordum," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşıyor. "Ama şimdi, eğer hamile kalırsam..." Henüz bir şey olmamasına rağmen elim korumacı bir şekilde karnıma gidiyor. "Babalarını asla tanımayacaklar."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzölüyor ve Ana ile Kira anında üzerime çullanıp beni kucaklıyorlar.

"Belki hamile bile değilsindir," diyor Ana, olumlu olmaya çalışarak. "En son ne zaman adet gördün?"

"şubat ayında, düğün için Londra'ya gitmeden önce."

Ryder, "Bu iki ay önceydi," diye . "Herhangi bir belirti yaşadınız mı?"

"Sadece Ana ve Kira'nın bahsettiklerinin hepsi," diye mırıldanıyorum, boku yediğimi bilerek. "Hep bir ailem olsun istemiştim ama bu şekilde değil." Omuz silkiyorum, kendimi çaresiz hissediyorum.

"En kötüsünü düşünme," diyor Kira. "Eğer hamileysen, onu bulmaya çalışabiliriz."

"Gerçekten mi? Nasıl?" diye sordum. "Elimde şakalaşırken ektirdiğimiz birkaç selfie ve Nate ismi var. Nate, Nathan ya da Nathaniel'in kısaltması olabilir. Bir tür iş adamı olduğunu biliyorum ama hangi alanda çalıştığını bile bilmiyorum. Oh, ve o uzun mesafeli."

Julian, "Eğer hamileyseniz, tersine görsel arama yapabiliriz," diye belirtiyor.

"Ama önce hamile olup olmadığını bilmemiz gerekiyor," diyor Ana. "Ve şanslısın ki, Julian'la Emilia'yı denediğimiz zamandan kalma bir sürü testim var."

Bakıcıları Diana ile oyun odasında oynayan çocukları kontrol ettikten sonra, bir test alabilmesi için Ana'nın banyosuna gidiyoruz.

Bana verdiğinde midem düğümleniyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tam buradayız," diyor Ana. "Oh! Hepimiz bir tane alsak nasıl olur?"

"Aşağıdayım," diyor Kira. "Seni yakaladık Paige."

Üçümüz sırayla bir çubuğa işeyip onları tezgahın üzerine yan yana bırakıyoruz. Julian beslenmek için mızımızlanan Emilia ile içeri girdiğinde zamanlayıcının kapanmasını bekliyoruz.

Ana kızını emzirirken bekliyoruz ve sonra üçümüz ve Emilia banyoya doluşuyoruz. Ama hiçbirimiz sonuçlara bakamadan Emilia

ayağını uzatır ve üç hamilelik testi tezgâhtan yere düşer. "Emilia," diye azarlıyor Ana kızını, içinde hiç sıcaklık olmadan Ses. "Bana bir saniye ver de onu Diana'ya geri vereyim."

Odadan çıkıyor ve Kira ile ben hala yerde duran testlere bakıyoruz. Bir tanesi yukarı bakıyor ve üzerinde HAMİLE DEĞİL yazıyor. Bir diğerinde ise HAMİLE yazıyor ve kalbim sıkışıyor.

Kira, ekran düştüğü için sonuncuyu ters çeviriyor ve üzerinde HAMİLE yazıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, aynı anda o bir kahkaha atıyor.

"Ee?" Ryder kapı çerçevesine yaslanarak soruyor. "Nasıl geçti?"

Kira sırtarak, "İkimiz de hamileyiz," diyor.

"İki mi?" Ryder kaşlarını kaldırdı. "Kim hamilelik testi yaptı?"

"Paige'i desteklemek için hepimiz birer tane aldık," diyor Ana, görünüşe göre bu bir grup etkinliği olduğu için Julian'la birlikte odaya geri dönerken.

"Ben de Ryder'a ikisinin pozitif olduğunu söylüyordum," diyor Kira, "ama Emilia onları tezgâhtan düşürdüğü için kimin hamile olduğunu bilmiyoruz."

Julian karısına gülerek, "Sen olmasan iyi olur," diyor.

Ana gözlerini devirerek, "Kesinlikle ben değilim," diyor. "Sen vazektomi yaptırdın."

"Bu hamile kalamayacağın anlamına gelmez." Julian'ın ses tonunda bir kahkaha var, ama Ana ters ters bakıyor.

"Seni aldatacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır!" Julian onu kollarına çekti. "Belki de spermim o kadar güçlüdür ki seni hamile bırakmayı başarmıştır demeye çalışıyorum."

Ryder gülüyor ve Julian "Neye gülüyorsun? O pozitif testlerden biri Kira'ya ait olabilir."

"Umarım öyledir," diyor Ryder karısına gözlerinde parlayan sevgiyle, bu da bana testlerden biri pozitif çıkarsa bunu birlikte yapabileceğim sevgi dolu bir kocam olmadığını hatırlatıyor.

Tek başımayım ve bir mucize eseri Nate'i bulamazsam, bu bebeği tek başıma büyüteceğim.

"Daha fazla testim var," diye duyuruyor Ana. "Ve bu sefer üzerlerine isimlerimizi yazacağız."

Bir Sharpie alıyor ve testlerimize isimlerimizi yazdıktan sonra sırayla tekrar işlemeye gidiyoruz - ki hepimiz az önce işediğimiz için bu hiç de kolay değil.

Altı dakika sonra Ana'nın testinde HAMİLE DEĞİL, Kira'nınkindede HAMİLE ve benimkindede de elbette HAMİLE yazıyordu.

Kira heyecanla çığlık atarken Ryder ona sarılıyor ve ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyor. Ve Ana bana doğru yürüyor, hala pozitif testime bakıyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor usulca, elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Bilmiyorum." Bu sözler içimde bir barajın yıkılmasına neden oluyor ve Ana beni kollarına çektiğinde, hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyorum.

Bu bebeği istiyorum. Onu şimdiden seviyorum. Ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Her zaman bir ailem olsun istedim ama kafamdaki aile beni seven, şefkatli bir kocayı içeriyordu. Yalnız bir anne olarak, tek başıma bir bebek büyütmek değil.

"Biliyorum, şu anda berbat bir durum," diyor Kira, arkadaş olma heyecanını dizginleyerek. "Ama ben bunu tek başıma yaptım ve evet, zordu ama sana söz veriyorum, bebeğin daha az sevilmeyecek. Sadece sana değil, hepimize sahip olacaklar. Ve"-elini karnına götürdü-"birlikte hamile kalacağız. Tarihler bakılırsa aramızda sadece bir ay var."

"Teşekkür ederim." Önce Kira'ya sonra da Ana'ya sarıldım. "İkinize de gerçekten minnettarım. Ve senin adına çok mutluyum, Kira."

Julian, "Elindeki resimleri bana gönder," dedi. "Bakalım bu adamı bulabilecek miyiz?"

Dizüstü bilgisayarını aldı ve ben de ona elimdeki iki fotoğrafı e-postayla gönderdim - biri Tower Bridge'in tepesinden, diğeri Bath'da, her birimiz ağızımızda birer çörek tutarken. Eve geldiğimde ama sonra bir anlık zaaflla geri yükledim. Şimdi bunu yaptığımı şükrediyorum çünkü onu bulamazsam, bir gün oğlumuza ya da kızımıza göstermek için bu iki resimden başka hiçbir şeyim olmayacak, böylece onunla hiç tanışamayacak olsalar bile babalarının kim olduğunu bilecekler.

Julian sonraki bir saatini bir eşleşme bulmaya çalışarak geçirdi. Benzer görünümlü birkaç adam çıkıyor, ama bana gösterdiği her biri Nate değil.

Kitap kulübü tartışması yarıda kesildiği ve ortam mahvolduğu için başka bir gün yapmaya karar veriyoruz. Çocuklar oynarken hepimiz bir şeyler atıştırıyoruz ve yemekten sonra herkese eve gideceğimi söylüyorum.

"Emin misin?" Ana sorar. "Burada kalabilirsin. Bir misafir odamız var."

"Gerçekten minnettarım," diyorum ona, böyle harika arkadaşlara sahip olduğum için minnettarım. "Ama sanırım her şeyi düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bakmaya devam edeceğim," diyor Julian. "Orada binlerce resim var."

"Teşekkür . Ben de bakacağım," diyorum onu bulma şansım düşük olsa da.

Eve döndüğümde oteli aradım ve bir müdürle görüşmek istedim. Durumumu anlattım ve orada bir Nate'in kalıp kalmadığını öğrenip öğrenemeyeceklerini sordum.

Kadın iyi biri ama yardımcı olamıyor çünkü ilk isimle arama yapabilse bile gizlilik yasaları nedeniyle kimsenin bilgilerini veremiyor.

Pijamalarımı giydikten sonra kanepeye uzanıyorum ve Julian'ın bana bahsettiği siteyi açıyorum. Fotoğraflardan birini yüklüyorum ve Nate olmayan erkeklerin resimlerine göz gezdirirken ağlıyorum. Ve hissettiğimde

Nate'i hâlâ bulamadığım için ağlamaklı bir halde dizüstü bilgisayarımı kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bu şekilde bir bebek yetiştirmek istememiş olabilirim ama durumumun gerçekliği bu. Ve daha kötüsü de olabilirdi. Güzel bir evim var, harika bir kariyerim var ve bu bebeğe bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim. Nate ve benim için yeterince sevildiğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Nate'in gülümsediğini, güldüğünü ve ona bir şans vermem için bana yalvardığını düşününce tekrar ağlamaya başlıyorum.

Bu benim hatam. Karnımda Nate'in bebeğini büyütüyorum ve bilgi alışverişini reddettiğim için bunu asla öğrenemeyecek.

Bu da beni tekrar ağlamaya itiyor.

Yarın, kendime söyledim. Yarın, ağlamayı bırakacağım ve gerçekliğimle yüzleşeceğim.

Ama bu gece ağlayacağım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

NATE

"EĞER YOLUN HER ADIMINDA ELİNİ TUTMAK ZORUNDA KALIRSAM Kendimi de operasyon müdürü olarak atayabilirim ve şirkete sana ödediğimiz paradan binlerce dolar tasarruf ettirebilirim. Bir dahaki sefere Valerie'nin dediklerini yaparsan böyle şeyler olmaz."

Ofis telefonunun hoparlör düğmesine basıyorum ve ahizeyi kapatarak aramayı sonlandırıyorum.

"Ciddi mi lan bu? Ona açıkça bu hafta için bir toplantı ayarlamasını istediğimi söyledim."

"Aslında sen havladın," diyor Dustin kuru bir sesle. "Londra'dan döndüğünden beri son iki aydır emir yağdırdığın gibi."

Ona başkalarını odadan dışarı fırlatacak bir bakış atıyorum ama kardeşim bundan hiç etkilenmiyor.

"İnsanlar işlerini yapsalar-" Lafı açılmışken... "Nolan nerede?" Etrafıma bakıp asistanımı arıyorum, o da ortalıkta yok.

Dustin, "Muhtemelen personelin geri kalanı gibi o da senden saklanıyordur," diye söylendi. "Ve saçmalamayı kes ve bunu seni tanımayan birine sakla."

Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını başının arkasına geçiriyor - bir dersin yaklaştığını gösteren işareti. Ben olabilirim

En büyüğüm ve COO'yum ama bu, kardeşlerimin gerektiğinde bana haddimi bildirmesini engellemeyecek.

"Bu kadına aşık olduğunu ne zaman kabul edip peşinden gideceksin?" diye sorar. "Anlıyorum. Onunla koşulsuz anlaştın ve kararına saygı duymak istiyorsun, ama Tanrım, kardeşim, bu şekilde devam edemezsin. Huysuzluğuyla etrafındaki herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun ve biz şirketi böyle yönetmiyoruz."

Kapı kısmen açık olduğu için içeri giren Carmine, "Haksız değil," diyor. Dustin'in yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturdu ve ayak bileğini onun dizine attı. "Az önce Courtney'i dinlenme odasında Nolan'a ağlarken yakaladım. Bir şeyler olmalı. Zamana ihtiyacın varsa..."

"Siktir et." Dustin alay ediyor. "İki lanet ayı vardı. Ya yoluna devam etmeli ya da onu bulmalı çünkü bu karamsar saçmalıklar onu kesmiyor. Çalışanlar fark ediyor ve konuşmaya başlıyorlar." Bana sert bir bakış attı. "Bu sen değilsin, Nate. Sen kadınlara bağırıp onları ağlatan pislik değilsin."

Kahretsin, o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama elimde değil. Paige hayatımdan çıktığından beri gerginim, duruma sinirliyim ve bunun acısını etrafımdaki herkesten çıkarıyorum.

"Peki onu bulduğunda ne yapacak?" Carmine tartışıyor.

"Bilmiyorum." Dustin kollarını havaya kaldırıyor. "Ama bir şeyler yapması gerekiyor çünkü buradaki hava hiç de öyle değil."

Carmine cevap veremedi, benim hakkımda konuşmalarından için araya girdim.

"O lanet olası odada," diyorum iç çekerek. "Ve haklısın," diyorum Dustin'e. "Bir şeyler yapmam gerek."

Kardeşlerim ve ben hiç tartışmayız. Bu yüzden, ofisimde çocuk gibi didişiyor olmamız, gözlerimi açıp iyi olmadığımı ve başımın çaresine bakmam gerektiğini kabul etmem için yeterli.

"Ne gibi?" Carmine dikkatle soruyor, yüz hatlarına endişe kazınmış.

Kardeşlerim Paige'in Houston'ın otuz dakika dışında Rosemary'de yaşadığını biliyorlar -evet, kendime engel olamadığım için araştırdım- ve birlikte olabilmemiz için birimizin taşınması gerekiyor ve o da taşınmayacağını, taşınmak zorunda da olmadığını açıkça belirtti.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bu şekilde devam edemem."

Döndükten birkaç gün sonra Paige'in sosyal medya sayfalarını buldum ve yüzünü görmek için yanıp tutuşuyordum - telefonumla hiç fotoğrafımızı çekmemek gibi bir hata yaptıktan sonra. Her gece yeni bir gönderi görmeyi umarak kontrol ediyor ve yeniliyordum ama ne yazık ki Kingston ve iş için gittiği çeşitli yerlerin reklamları dışında pek bir şey paylaşmıyordu.

Son gönderisi Londra'dan bir fotoğraf dökümüydü - birkaç tane çekmesine rağmen bizim hiçbir fotoğrafımızı içermiyordu, ancak birlikte ziyaret ettiğimiz tüm yerleri içeriyordu - başlığıyla: Buranın ne kadar büyüdü olduğunu unutmuşum.

Onları karıştırırken, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı hatırlayarak, ona mesaj atıp benimle konuşması için yalvarmaya çok yaklaştım. Ama ona iletişim bilgilerimi bıraktım, böylece benimle konuşmak isterse bana ulaşacaktı. İki ay oldu ve aramadı, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - hayatına devam etti.

"Ya onu görmeniz için bir yolumuz olsaydı-" Dustin diyor ki. "Sana zaten söyledim-"

"Bir iş kapasitesinde," diye bitiriyor. "Sen neden ?"

"Bu." Dustin elindeki bir dosyayı masama fırlatıyor ve ayağa kalkıyor. "Eğer onu görmek istiyorsan, işte giriş yolun."

Ondan Carmine'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu kötü bir fikir ve bunu kabul etmemin tek nedeni Dustin'in beni zorlaması."

"Siktir git." Dustin gülüyor. "Bu konuyu bana açan sensin!"

Carmine, "Hayır, ben sadece para babası sen olduğun için teklifi sana sunuyordum," diye itiraz ediyor. "Bunu Nate'le paylaşmamız konusunda ısrar eden sendin."

"Neyi paylaşayım?" Dosyayı açarak soruyorum.

Ancak bir kez bunu yaptığımda, artık ikisinin de açıklamasına ihtiyacım kalmıyor çünkü sorunun çözümü tam orada, siyah ve beyaz olarak duruyor.

"Bir şey değil." Dustin sırtıyor. "Şimdi sık kafalılığı bırak da git kadını getir."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

Bir Ay Sonra

"EV ÇOK GÜZEL." KIRA'YA BAKIYORUM, O DA SIRITIYOR. Mutlu bir şekilde, sadece sekiz haftalık olmasına rağmen eli karnındaydı.

Zaten bir bebeği olduğu için, daha hızlı görünmesinin yaygın olduğunu söyledi, ancak bende bir sorun olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum - ya da belki de gerçekten hamile değilim. Yarın sabah kadın doğum uzmanımla randevum var, o zaman öğreneceğim.

"Teşekkür ederim," diyor Kira. "Ryder taşınmayı önerdiğinde şaşırmıştım çünkü eski evimiz büyüyen ailemiz için yeterince büyüktü."

"Öyle," diye katılıyorum, "ama burayı bir ev gibi hissettiren şey evin büyüklüğü değil."

Büyürken sayamayacağım kadar çok kez taşındım, bu yüzden her evin ev gibi hissettirmediğini ilk elden biliyorum. Babamın karısıyla birlikte Florida'da satın aldığı ev o güne kadar yaşadığım en güzel, en gösterişli evdi ama hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi. Sonra ben de sevdiğim bir evi aldım, istediğim gibi dekore ettim ama yine de evim gibi hissettirmedi.

Kira, "Bebeğin odasını dekore etmek için sabırsızlanıyorum," diye övünüyor. "Ryder'a cinsiyetini öğrenmek için beklememizin mümkün olmadığını söyledim." Gülüyor ama bana bakınca hemen duruyor.

"Yapma bunu," diyorum. "Biz arkadaşız ve mutlu olduğun için çok mutluyum ve hayatım darmadağın olduğu için bunu saklamamı istemiyorum." Kira'dan Ana'ya bakıyorum. "İkiniz de değilsiniz."

İki kadın da anlayışla başını sallıyor.

"Nasılsın?" Ana yumuşak bir sesle sorar.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, Kira ve Ryder'ın yeni eve taşınma partisini olumsuzluğumla mahvetmek istemiyorum.

"Yapma bunu," diyor Ana, az önce Kira'ya söylediğim sözleri tekrarlayarak. "Gerçek duygularımızı saklamamızı istemiyorsun. Biz de senin duygularını saklamamı istemiyoruz."

"Ne söylememi istiyorsun?" Duygularım beni ele geçirince . "Her şeyi berbat ettim. Bir yabancıyla birlikte oldum ve şimdi hamileyim."

"Her şeyden önce," diyor Ana, "sen bir yabancıyla birlikte olmadın. Bir adamla tanıştın ve ona aşık oldun. Birlikte geçirdiğiniz zamanı küçümseme. Onun hakkında anlattıklarını dinledik ve bu sadece tek gecelik bir ilişki değildi."

"Öyle olsaydı bile," diye ekliyor Kira, "bunda yanlış bir şey yok. Eski sevgilinin yaptığı pislikten sonra, biriyle yatmayı hak ettin."

"Aynen öyle," diye katılıyor Ana.

"Ne olduğu önemli değil çünkü sonuç aynı. Hamileyim ve altı aydan kısa bir süre içinde bekar bir anne olacağım."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları kapatıyorum, sıvı duyguların dışarı sızmasını engellemeye çalışıyorum, ama Nate'i her düşündüğümde olduğu gibi, dökülüyorlar.

"Tüm bunların bu şekilde olmasını istemezdim," diye törpüledim. "Ve en kötü yanı bekâr bir anne olmam değil. Bununla başa çıkabilirim, özellikle de tanıdığım en iyi annelerden ikisi arkadaşım olduğu için." Kira ve Ana'ya sulu bir gülümsemeyle bakıyorum. "En kötüsü Nate'in dışarıda bir yerlerde bir şeylerden habersiz olması."

Karnımda onun DNA'sını taşıyan bir bebek büyüyor. Baba olmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum ama aptallığım yüzünden bu seçimi ondan aldım ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Her iki kadın da beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylerken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Onlara inanmak istiyorum ama şu anda en dip noktadaymışım gibi hissediyorum. Duygusal ve korkmuş durumdayım ve hiçbir şeyi çözmeyeceğini bilsem de yorganımın altına girip uzun bir süre uyumak istiyorum.

Arka cebimdeki telefonum çalışıyor ve kontrol edebilmek için birbirimizden ayrılıyoruz. Nate'i bulması için bir özel dedektif tutmuştum, bu yüzden telefon her çaldığında, belki o arıyordur ve bir şeyler biliyordur umuduyla hemen açıyorum.

Telefonuma baktığımda "Babam arıyor" dedim.

Ana, babama henüz haberi vermediğimi bildiğinden, "Cevap ver," diye teşvik ediyor.

Öğrendikten hemen sonra beni aradı ama cevap vermedim. O zamandan beri birkaç günde bir arıyor ama ona hamile olduğumu ve babanın nerede bilmediğimi söyleyecek cesareti bulamadım. Sanırım bir parçam bunun onu sonsuza dek uzaklaştıracığından korkuyor.

"Tamam, sizinle arkada buluşuruz."

Kira ve Ryder barbekü yapıyor ve güzel bir gün olduğu için herkes öğleden sonrayı havuz başında geçiriyor.

"Selam baba," diyorum dışarı çıkıp evin önüne geldiğimde. Kapının yanında sevimli bir bank var, ben de oraya oturuyorum.

"Paige." İç çekiyor. "Senin için endişeleniyordum."

Endişesinin gerçekmiş gibi görünmesi beni ürkütüyor çünkü ikimiz de onun gerçekten umursamadığını biliyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse, neden bu aylık aramalara devam ettiğini ya da neden cevap verdiğimi bile bilmiyorum.

Kendime onun annemle, ailemle bir zamanlar sahip olduğum ve eğer onu kesersem son bağlantım olduğunu söylüyorum.

tamamen, bu olacak.

Ama burada otururken, kendi bebeğim karnımda büyürken -İstemediğimi asla düşünemeyeceğim bir bebek... Bu döngünün devam etmesine neden izin verdiğimi sorguluyorum. Annem öldü ve onun benim hakkımda söylediklerini duydu, bu yüzden onu hayatımdan tamamen çıkardığım için beni suçlayacağına inanmıyorum.

"Paige," diyor tekrar, beni düşüncelerimden koparıyor. "İyi misin?"

"Hamileyim," diye ağızımdan kaçırdım.

"Oh," dedi. "Tebrik ederim. John heyecanlı mı?" "John'un değil," diye itiraf ediyorum. "Biz ayrıldık ve ben bir başkası. Bir kazaydı ama yine de çok heyecanlıyım."

Ve kelimeler ağızımdan çıkarken, bunu gerçekten kastettiğimi fark ediyorum. Elbette işler karışık, Nate'i nasıl bulacağımı bilmiyorum ve geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama anne olduğum için çok heyecanlıyım.

Aklıma annemin hayatta olduğu zamanlar ve aramızdaki ilişki geliyor. Beni bu dünyadaki şeyden daha çok seviyordu ve babam beni istemese de o istiyordu, tıpkı benim bu bebeği istediğim gibi.

"Sorun değil," diyor babam. "Sen mutlu olduğun sürece, önemli olan tek şey bu. Meşgul olduğunu biliyorum ama seni ziyaret edebileceğimizi düşünüyordum. Uzun zaman oldu ve seni görmeyi çok isterim. Kızlar da ablalarıyla tanışmayı çok isterler."

Kristin doğduktan kısa bir süre sonra Ashleigh dünyaya geldi. Kızlar ergenlik çağına yaklaşmış olmalı ve Kristin'i bebekken birkaç kez görmem dışında onlarla hiç vakit geçirmedim.

Anlamıyorum. Beni istemediğini açıkça söyleyen bir adam, neden hep bunu yapıyor? Neden arayıp beni görmek için yalvarıyor? Hiç mantıklı gelmiyor. Ona bunu söylemeyi düşünüyorum ama Kira'nın yeni evinin önündeki bankta oturmak bunun için uygun bir yer değil. Ayrıca stresin bebek için iyi olmadığını okumuştum, o da var.

"Yapamam," diyorum ona. "İşler çok yoğun ve şimdi de anne olmaya hazırlanmam gerekiyor. Ve baba da resimde olmadığına göre-"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama önemli değil. Anne olacağım ve buna odaklanmam gerekiyor."

"Tamam," babam. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa..."

Bir şeye ihtiyacım olursa, annem öldüğünden beri yaptığım şeyi yaparım, kendim hallederim.

"Teşekkürler," diyorum. "Hafta sonunun geri kalanında iyi eğlenceler." "Seni seviyorum," diyor babam her zaman yaptığı gibi.

Ama genelde yaptığım gibi cevap vermek yerine telefonu kapattım.

Çünkü siktir et onu. Beni istemediği halde benimle birlikte olmayı kabul ettiği için. Annem öldükten sonra yıllarca bu sahte ilişkiyi sürdürdüğü için de siktirsin gitsin. Sevdği kadın için doğru yaptığını düşünüyor olabilir ama tek yaptığı bana zarar vermek.

Yani, benden bu kadar. Beni istemeyen, yeterli olmadığımı düşünen insanlarla işim bitti. Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok. Ve yakında, bu bebeğe sahip olacağım. Ve bu benim için yeterli.

"İŞTE SENİN UFAKLIK" DR. MAYS BEBEĞİ İŞARET EDİYOR.

Ekranda minik, uzaylı görünümlü bir bebek beliriyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü lanet olsun, hamileyim. "Ve bu"-bir düğmeye tıklıyor ve bir saniye sonra odayı bir vınlama sesi dolduruyor- "bebeğinizin kalp atışı."

Dr. Mays bebekle ilgili her şeyin üzerinden geçmeye devam ederken Ana elimi sıkıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp uzandığım için kulaklarıma çarparken bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Hamileyim. Gerçekten acayip hamileyim ve bunu tek başıma yapacağım. Düşüncelerim benim zamanıma geri dönüyor

Nate ile birlikte, onu deli gibi özlememe ve keşke burada olup bunu görebilseydi dememe rağmen, bu bebeği birlikte geçirdiğimiz süre boyunca yaratmış olmamızı da seviyorum.

O beş gün boyunca, ben yeterliydim. Her kahkaha, her gülümseme, her öpücük yeterliydi. Birlikte olduğumuz süre boyunca bana şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerden daha fazla tutku gösterdi ve muhtemelen onu asla bulamayacak olsam da, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir parçasını sonsuza dek yanımda taşıyacak olmayı seviyorum.

İşleri düzgün yapmak istiyor muydum? Elbette istedim. Ama ne olabileceğine odaklanmanın bir anlamı yok. Geldiğim nokta burası ve hayatımı bu bebeği severek geçireceğim, tıpkı annemin hayatta olduğu her günü beni severek geçirdiği gibi.

"İyi misin?" Doktor bana ultrasonumun kopyalarını verdikten ve bir sonraki randevumu dört hafta sonraya ayarlamamı hatırlatarak bir sonraki hastasını görmek için izin istedikten sonra Ana soruyor.

"Bunalmış durumdayım ve korkuyorum," diyorum tıbbi yatakta doğrulduğumda ona dürüstçe. "Nate'in numarasını attığım için kendime kızıyorum ve onu bulması için bir özel dedektife para ödediğim halde hiçbir şey bulamadığı için sinirleniyorum. Sanki Nate diye biri yokmuş gibi, ki bu hiç mantıklı değil"-Şişkin karnımı gösteriyorum
-"Çünkü belli ki o istiyor. Ama anne olacağım için de heyecanlıyım."

"Bu dünyadaki en güzel duygulardan biri," diyor. "Ve sen ve Kira sadece dört hafta aradasınız! Bu çok eğlenceli olacak. Bana ciddi bir bebek ateşi veriyorsunuz, bu yüzden ikiniz aracılığıyla vekaleten yaşıyor olacağım."

Yataktan kalkıp giyiniyorum ve bir sonraki randevumu almak için resepsiyon görevlisinin yanına gidiyorum. Tam on iki haftalık olduğum için randevuyu bir ay veriyor. Bana gün ve saati verdiğinde takvimime bakıyorum.

"Saat 11'de toplantım var. Dokuzda yapabilir miyiz?" Bu benim işe gitmem ve toplantıdan önce hazırlanmam için yeterli bir süre olacaktır.

Ana, "Bugün izin almalısın," diye öneriyor.

"Yapamam. Şu otelle ortaklık yapıyoruz."

"Oh, Bradford Oteli," diyor Ana. "Julian bu konuda çok heyecanlı. Eğer pazarlamayı doğru yapabilirsek bunun ciddi bir oyun değiştirici olacağını düşünüyor."

"İşte ben bunun için varım." Ona şakacı bir göz kırpıyorum ve o da kalçasını benimkine vuruyor.

"Çok doğru," diyor. "Ofis içinde ve dışında sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"İyi ki asla zorunda kalmayacaksın."

EVE GİTTİĞİMDE, BAŞLADIĞIM KARALAMA DEFTERİNİ ÇIKARIP

Bugünkü ultrasondan bir resim koydum. Akşamı başlık atarak, düşüncelerimi yazarak ve sayfayı süsleyerek geçiriyorum. Ben küçükken annemle birlikte taşındığımız her yer için bir hatıra defteri tutardık. Vefat ettiğinden beri bir tane yapmadım ama hamile olduğumu öğrendikten sonra tüm malzemeleri çıkardım ve sonra yeni bir kitap ve malzemeler almak için mağazaya gittim.

Birinci sayfa: Londra seyahatim ve Nate ile geçirdiğim zaman.

O burada olmayabilir, ama bebeğimiz kendisinin istenmediğini düşünürse . Nate'i derinlemesine tanımıyor olabilirim ama kalbini hissettim ve şartlar farklı olsaydı onun da bu bebeği en az benim kadar isteyeceğine inanmak istiyorum.

İşte bu yüzden Nate'in bilmemesine seviniyorum -tamam, belki sevinmek doğru kelime değil, daha çok iyi gibi-. Eğer öğrenseydi ve bana bu bebeği istemediğini söyleseydi, bu kalbimi kırardı. Yani, belki de, bir bakıma, resmin içinde olmaması en iyisi. Beni ve bebeği istiyormuş gibi davranabilirim ve asla farklı bir şey bilmem.

Cehalet mutluluktur, değil mi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

Bir Ay Sonra

CATHY

?

CATHY

Lütfen bana yolda olduğunu söyle.

CATHY

Eğer yakında burada olmazsan, sensiz başlamak zorunda kalacağız.

BİR DOKTOR RANDEVUSU AYARLAMAKTAN DAHA İYİSİNİ BİLMELİYDİM. Bir toplantıdan önce randevu, ama savunmamda, son randevu sorunsuz geçti. Ne yazık ki bu randevu için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Sabah ilk iş için randevu almama rağmen acil bir durum vardı ve bana çok uzun sürmeyeceği söylendi, ben de beklemeyi tercih ettim. Dakikalar ilerledikçe yeniden randevu alıp işe gitmeyi düşündüm, ancak bunu yapmak için masaya gittiğimde Dr. Mays'in benim için hazır olduğu söylendi.

Ancak geri getirildikten sonra kan tahlili yapımları ve idrar örneği almları gerekti ve ardından hemşirenin

hafif anemik çıkan laboratuvar sonuçlarımı görüştüler, bu yüzden doğum öncesi hapıma demir takviyesi eklemek istiyorlar.

Doktorun gelmesini beklerken asistanım Cathy'yi aramaya veya mesaj atmaya çalıştım ama telefonum çekmiyordu. Bu yüzden sakinleştirici bir nefes almak ve bebeğimin kalp atışlarını dinlemenin keyfini çıkarmaktan başka çarem yoktu. Doktor bebeğin kalp atışlarının güçlü olduğunu ve harika göründüğümü söyledi. Bir sonraki kontrolümü yirmi hafta sonrasına planladım, bu kontrolde ultrason da olacaktı ve sonra kıcımı kapıdan dışarı attım.

Servis gelir gelmez telefonum mesajlarla doldu. Cathy'yi geri aradım ama cevap vermedi. Ben de mümkün olduğunca çabuk ve güvenli bir şekilde ofise gitmeye odaklandım.

Yaka kartımı göstererek güvenlikten geçiyorum ve asansöre biniyorum. Stresten mi yoksa yanımda duran adamın sürdüğü parfümden mi bilmiyorum ama kapılar açılır açılmaz kusmak için tuvalete gidiyorum.

Tanrım! Sabah bulantılarının genellikle ilk üç aylık dönem boyunca sürdüğünü okumuştum. Sanırım ben şanssızlardan biriyim çünkü neredeyse her gün hastalanıyorum.

Ağzımı yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra konferans salonuna geri dönüyorum. İçeri girene kadar bunun hangi toplantı için olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Size söyleyeyim, hamilelik beyni gerçek bir şey.

"Günaydın," diye nefes alıyorum, odaya giriyorum ve beynimin burada ne yaptığımızı hatırlaması için dua ediyorum. "Özür dilerim, geciktim."

"Merak etme," der Cathy. "Bay Bradford da geç kalacak. Trafik yüzünden. Doğruca havaalanından geliyor."

Rahatlayarak iç çektim. "Güzel, çünkü yemin ederim bu hamilelik beynimi kızarttı. Toplantı ne için?"

Kendisinin de iki çocuğu olan Cathy kıkırdıyor. "Hamilelik beyninin kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bebek doğana kadar bekleyin. Bebek beyni daha da kötüdür."

Bunun nasıl daha da kötüleşebileceğini hayal bile edemeyerek inliyorum. "En azından her lanet gün kusmayacağım."

Cathy gülerek, "Hayır, sadece üzerine kusan küçük tatlı bir bebeğin olacak," der.

Pazarlama müdürlerim Tom ve Jill gülüyor ve başlarıyla onaylıyorlar. İnsanların anlayışlı olduğu bir şirkette çalışmak çok güzel. Daha önce çalıştığım şirket hamile olduğumu öğrendikleri anda beni kovmanın bir yolunu bulurdu.

"Teşekkürler çocuklar. Sabırsızlanıyorum," diyorum kuru bir sesle. "Şimdi, beynimi tazele."

Departmanımızın resepsiyon görevlisi Janet kapıyı açtığında ekip beni hızlandırmaya çalışıyordu. "Günaydın. Bay Bradford geldi."

"İçeri gönderin, teşekkürler" dedim.

Cathy, "COO'nun bu konuyu bizzat görüşmek için gelmesine çok şaşırdım," diyor.

"Evet, normalde bu işi CMO hallederdi," diye araya giriyor Tom. "Ve kardeş oldukları için yetenekli olduğunu biliyorsun. Ama o ısrar etti-"

Kapı açılıp Bay Bradford başka bir beyefendiyle birlikte içeri girince sözleri kesiliyor. Kelimeler konuşuluyor ama ben önümde duran adamdan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Düzgünce şekillendirilmiş kahverengi saçlarında parmaklarımı gezdirdim. Kalçalarımın iç kısmında hissettiğim çenesindeki kirli sakallar. Tekrar tekrar boşalırken içine baktığım viski rengi gözler.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve midem daralıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bir mide bulantısı nöbeti beni odadan dışarı fırlatıyor ve kusmak için en yakın tuvalete götürüyor.

Lanet olsun, o burada.

Bradford Otelleri'nin COO'su Nathan Bradford, Nate. Nate'im!

Ve sonra aklıma geldi... Londra'daki otel. Bana bir oda ayarlayabilmesi.

Sadece iş için orada değildi. Ailesi bu lanet otelin sahibi!

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NATE

"ÇOK ÜZGÜNÜM," DEDI CATHY, TELEFONDA KONUŞTUĞUM KADIN. Bu toplantıyı koordine etmek için telefonla aradım. "Sabah bulantıları zor olabilir."

Konuşmaya devam ediyor ama söylediği her şey Charlie Brown bölümlerindeki yetişkinler gibi çıkıyor çünkü duyabildiğim tek şey "Sabah bulantıları zor olabilir". Ben az önce ne dediğini anlamaya çalışırken tekrar tekrar söylüyor. Bu ne anlama geliyor?

Sabah bulantısının ne olduğunu biliyorum. Erkek kardeşimin ve yengemin iki çocuğu var. Sürekli hamile kalan kadınlarla dolu bir şirket yönetiyorum. Ama Paige Abrams'ın neden sabah bulantısı yaşadığını bir türlü anlayamıyorum.

Benim bilmediğim başka bir sabah bulantısı türü var mı? Çünkü eğer yoksa, bu Paige'in

-benim lanet Paige'im- hamile, yani çok geç kaldım. Bu ortaklığı planlamaya iki ay önce

Evan, Kingston'ın COO'su. Daha erken olmasını umuyordum ama milyonlarca dolarlık sözleşmelerle uğraşırken çok fazla şey var.

Onu görmeyeli dört ay oldu ve ben onu düşündüğüm süre boyunca, o hareket ediyordu.

üzerinde.

"Bunun için üzgünüm," diyor Paige kapıdan geri dönerken. "Yediğim bir şey yüzünden olmalı."

Bu yalanını yüzüne vurmuyorum çünkü yeri ve zamanı değil ve eğer hayatına devam ediyorsa söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey yok. Hamile olduğuna göre ciddi bir şey olmalı. Dört ay bekledim ve çok geç kaldım.

"Paige Abrams." Elini uzatıyor ve gülümsüyor ama bu sevdiğim gülümseme değil. Üzgün olduğunda ama kimsenin bilmesini istemediğinde verdiği sahte, zoraki bir gülümseme. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Nathan Bradford," diyorum elini elime alarak. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Selamımla irkildi, beni hatırladığını doğruladı.

"Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyoruz, Mr. Bradford."

"Lütfen," diyorum, bağlantıyı koparmak istemesem de elini bırakıyorum, "babam Bay Bradford. Bana Nate deyin."

Başını sallayıp yanımdan geçiyor, çiçeksi kokusu duyularıma çarpıyor - ezberlemeye çalıştığım ama anılarımın hakkını veremediği bir koku.

"Ekibimiz, otelinizle eşleştirmek istediğimiz koleksiyonla harika bir şekilde çalışacağını düşündüğümüz bazı pazarlama fikirlerini bir araya getirdi."

Herkes bir yere oturur ve Paige görevi devralarak pazarlama sunumlarını gözden geçirir. Fikir dahiyane. Kingston Limited, Bradford Otelleri için özel bir Otel Koleksiyonu oluşturacak ve bu paketi satın almak isteyen konuklar otelimizde kaldıkları süre boyunca farklı kokteylleri deneyimleyecek.

Uçak yolculuğunda pazarlama planına bakmıştım ve çok iyi fikirler bulduklarını biliyordum, bu yüzden onun ne hakkında konuştuğunu duymazdan gelip sonraki yarım saatimi ona odaklanarak geçirdiğimde kendimi çok kötü hissetmiyorum.

Saçları biraz uzamış ve daha fazla sarı ile açılmış. Sıkı bir at kuyruğu şeklinde, bana onu arkadan götürdüğüm ve saçını çekiştirdiğimde inleyerek daha fazlası için yalvardığı zamanları hatırlatıyor.

Makyajı profesyonelce yapılmış, dudakları dolgun ve parlak. Bahse girerim onu öpsem tadı hatırladığım kadar güzel olurdu. Sade beyaz düğmeli bir bluz ve siyah bir kalem etek giyiyor ve üzerinde biraz dar olması dışında hamile gibi görünmüyor. Bu da bana asistanının yanılıp yanılmadığını düşündürüyor. Belki de Paige'in yediği bir şeydi ve henüz hamile kalmadı.

"Bay Bradford," diyor Paige, beni düşüncelerimden kopararak.

Kaşlarını kaldırıışına bakılırsa, dikkatimi çekmek için adımı ilk kez söylemiyormuş gibi bir his var içimde.

"Nate," diye hatırlatıyorum ona. "Ve her şey kulağa harika geliyor. Rakamları gönderebilerseniz, onları gözden geçirebilir ve sorularınız için bu hafta içinde size geri dönebiliriz."

"Lafı açılmışken," diyor Paige, "meraktan soruyorum, sizin gelmenizin bir nedeni var mı..."

Adını bulmak için aşağıya bakıyor ama o fırsat bulamadan ben cevap veriyorum.

"Carmine Bradford." Kaşları çatılınca sııttım. "Kendisi pazarlama müdürü. Kardeşim Dustin de mali işlerle ilgileniyor. Babamız CEO, ben de ikinci . Dördümüz de aynı soyadını taşıdığımız için biraz kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum."

"Doğru," diyor Paige. "Peki, seninle mi yoksa Carmine ile mi çalışacağız?"

"İkimizle birlikte çalışacaksın," diyorum ona, bunun standart bir prosedür olmadığını bilerek. "Carmine müsait olmadığı için onun yerine ben geldim. Anlaşmayı sonuçlandırıp her şeyi halledene kadar şehirde olacağım. Ondan sonra da o devralacak."

Paige'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen... şehirde mi kalıyorsun?" diye boğuk boğuk konuştu. "Böyle bir ortaklığın sonuçlanması haftalar sürebilir."

Herkesin bakışları onunkilerden benimkilere kayıyor ve sanırım neden beni sorguladığı konusunda kafaları karışmış durumda çünkü bizim bildiğimizi bilmiyorlar - anlamayı kimin yaptığı onun umurunda değil. COO böyle şeylerle ilgilenmezken benim neden burada olduğumu bilmek istiyor. İçeri girdiğimde onu gördüğüme neden şaşırmadığımı. Neden bu kadar uzun süre kalmakta ısrar ettiğimi.

"Sorun değil," dedim ona. "Houston'daki Bradford Hotel'de bir oda ayırttım." Ayağa ve bakışlarımı ondan Cathy'ye çevirdim. "Bütün bilgilerim sende var. Asistanıma her şeyi e-posta ile gönderdikten sonra inceleyip tartışırız, sonra da tekrar buluşmak için program yaparız."

"Mükemmel," dedi Cathy. "Sana çıkışı göstereyim."

"Aslında," diyorum, "Bayan Abrams ile konuşmak istediğim birkaç şey var."

Paige'in gergin bakışlarıyla karşılaştım.

"Elbette." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirir ve masanın etrafında döner. "Neden bunu ofisimde tartışmıyoruz?"

"Mükemmel." Diğer ortaklara bir gülümseme veriyorum. "Hepinizle tanışmak harikaydı ve bu ortaklıkta sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Paige'i konferans odasından çıkıp koridorda takip ediyorum. Resepsiyon görevlisinin masasında durdu ve ondan öğle yemeği randevusunu iptal etmesini istedi.

Resepsiyon görevlisi nedenini sormak ister gibi görünüyor ama Paige ona fırsat vermeden koridora yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum.

Ofisine gittiğimizde önce benim girmem için kapıda duruyor, sonra da kapıyı arkasından kapatıyor.

İkimiz de yalnız kaldığımızda, lafı dolandırmak istemeyerek odadaki filden bahsediyorum. "Sen hamilesin."

Gözleri şişiyor ve eli karnına gidiyor. "Sen nasıl..."

"Asistanınız. Sen kaçtığında, sabah bulantın olduğunu söyledi."

Paige iç geçirir. "Özür dilerim. Yalan söylemek istememiştim..."

"Sorun değil," diyorum ona, aramızdaki boşluğu kaldırarak. "Buraya seni görmeyi umarak geldim ama çok geç kalmıştım. İki ay boyunca seninle görüşmeme isteğine saygı duymak için kendimle savaştım, sonra da seni görmek için bir nedenim olsun diye Kingston'la bir anlaşma hazırladım. Sadece mesaj atmalı ya da aramalıydım. Ama yapmadım ve sen hayatına devam ettin."

"Bütün bunları sadece beni görmek için mi yaptın?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben de göğüslerinin hafifçe kalkıp üstünü zorlamasına bakmaktan kendimi alamıyorum. "Yani Kingston'la ortaklık, hepsi bir oyun mu?"

Dudaklarını büzüyor ve başımı sallayarak kanepeye oturmasını işaret ediyorum. İsteksizce oturuyor ve ben de karşısına oturuyorum, ona dokunmak için can atıyorum ama mesafemi koruyorum çünkü o benim değil.

"Anlaşma yasal," diyorum ona. "Kardeşlerim teklif verdi çünkü Kingston'la çalışmayı gerçekten istiyorduk. Ama sen bana ulaştığında, senin benim için kim olduğunu bildiklerinden, seni şahsen görebilmem için bana bu işi halletme seçeneği sundular..."

"Ve sonra bunun bir iş olduğunu söyleyebilirsiniz," diye bitiriyor, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu tür ortaklıklarla genellikle ekibim ilgilenirken neden beni şahsen talep ettiğinizi merak ediyordum."

"Her şeyi çözdüğümü sanmıştım," diyorum esprisiz bir kıkırdamayla. "Ama seni görmeye o kadar odaklanmıştım ki, hayatına devam etmiş olabileceğini aklıma bile getirmedim."

"Ne?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Taşındı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Hamilesin." Karnına doğru başımı salladım.

"Öyleyim," diyor gülerek. "Ama spoiler uyarısı: Hamile kalmak için evli olmanıza ya da kararlı bir ilişki içinde olmanıza bile gerek yok. Görünüşe göre, tek ihtiyacınız olan Londra'da birbirini çekici bulan iki kişi... ya da belki Bath."

Sırıtıyor ve az önce söylediği şeyi anlamam bir saniye sürüyor.

Londra... Bath...

Londra ve Bath'da beraberdik. Ve şimdi, o hamile.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Hamile misin?"

"Sanırım bunu tespit ettik," diyor küçük bir kahkaha atarak.

"Neden bana söylemedin?"

Eğer birlikte olduğumuz süre içinde hamile kaldıysa, bu onu -kafamda hesapladığım kadarıyla- dört aylık hamile yapar. Yine de ondan bir kez bile haber almadım.

Bu şu anlama mı ?

"Mesafe yüzünden bize ulaşmamaya o kadar kararlı mıydın ki bebeğimizi tek başına büyütecektin?"

Paige'in yüzü düşüyor ve benim ilk içgüdüm onun yanına gitmek oluyor.

"Bir şey mi oldu? Bebek iyi mi?"

"Bebek iyi," diyor usulca. "Ama numaran bende yok," diye acele ediyor. "Havaalanında çantamda kartı bulduğumda, seni aramanın cazip geleceğini biliyordum, bu yüzden onu attım. Ve birkaç ay sonra hamile olduğumu öğrendiğimde pişman oldum. Yemin ederim seni aradım ama elimde sadece Nate ismi ve birkaç fotoğrafın vardı. Hiçbir şey bulamayan bir özel dedektif bile tuttum. Tam bir para israfıydı."

"Ben özel bir insanım," diye itiraf ediyorum. "Hedefim CEO olmak, bu yüzden işimi gizli tutuyorum. Hiçbir şey bir şirketi bir skandaldan daha çabuk yok edemez."

Anlayışla başını sallıyor.

"Yani gerçekten bebeğime hamile misin?" Hala şoktayken sordum.

"Evet."

"Ve başka kimseyle grüşmüyorsun?"

"Hayır. Birlikte olduğum tek kişi sensin."

Tanrım, sadece onu görmeyi umuyordum, ama şimdi, riskler çok daha yüksek. Paige sadece önümde oturmakla kalmıyor, aynı zamanda benim bebeğime hamile. Kader gibi. Onu hamile bırakmanın hayalini kurdum ve şimdi burada, bebeğimi taşıyor.

"Seni yemeğe çıkarabilir miyim?" şu anda ofisinde oturduğumuzdan ve yarım günlük işi kaldığından, buradan nereye gideceğimizi anlamaya başlamanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünerek soruyorum.

"Bence bu iyi bir fikir olur."

ON ALTINCI BÖLÜM

NATE

"O HAMİLE MİSİN?" DUSTIN DIYOR KI ÜZERİNDE VE
TELEFON. "KUTSAL
Kahretsin!"

"Ne yapacaksın?" Carmine, Dustin'den çok daha sakin bir şekilde soruyor.

"Bilmiyorum. Daha yeni öğrendim. Bu akşam konuşmak için yemeğe gideceğiz."

Haberi kendime saklamayı düşündüm ama kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarım ve birine söylemem gerekiyordu. Bu çok önemli. Birlikte bir gelecek görebileceğim kadın bebeğime hamile. Bu yüzden otele döner dönmez -Nolan'a ikinci bir emre kadar burada kalacağımı ve Dallas'taki işleri onun halledeceğini bildirdikten sonra- haberi aynı anda paylaşabilmek için konferansla onları aradım.

"Kahretsin," diyor Carmine kıkırdayarak. "Oraya bir kadın almak için gittin ve sonunda bütün bir aileyi aldın. Annemle babam yeniden büyükanne ve büyükbaba olacaklarını öğrenince çok sevinecekler."

Siktir... ailelerimiz.

"Onlara bir şey söyleyemezsin," diyorum. "Annemin nasıl olduğunu biliyorsun. Paige'le tanışmak için yalvaracak ve şu anda işler çok karışık."

Dustin lafı hiç dolandırmadan, "Evet, bu işi karmaşıklaştırmamanı öneririm," diyor, "çünkü altı aydan kısa bir süre sonra baba olacaksın ve bebeğinin annesi dört saat uzakta yaşıyor ve seninle bir bebek büyütmek bir yana, seninle iletişim halinde olmak bile istemiyor."

Haksız olmadığını bilerek sert bir nefes alıyorum. Ve aklım eski sevgilime gidiyor. Ona yeterince ilgi göstermediğim için beni aldatmıştı. Onu ihmal ettiğim için beni terk etti. Yine de aynı şehirde, aynı evde birlikte yaşıyorduk. Saatlerce ayrı yaşarken Paige'le bu işi nasıl yürütebilirim ki?

Paige'i eski sevgilimle kıyaslamayı reddederek, "Bir yolunu buluruz," diyorum ona. "Ama bu arada ben de bir süre burada kalacağım. Nolan'a Dallas'ta benim gözüm kulağım olacağı bilgisi verildi bile. Öngörülebilir gelecekte tüm toplantıların çevrimiçi olması gerekecek. Burada birkaç hafta kalmayı planlamıştım ama şimdi bu yeni bilgiyle birlikte seyahatimin hissediyorum çünkü Paige ve ben aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyeceğini çözmeden buradan ayrılmamın imkanı yok. Artık sadece bizi değil, bebeğimizi de düşünmemiz gerekiyor."

"Lanet olsun, bebeğimiz olmak üzere."

Dustin ve Carmine kahkahayı basıyor ve ikisinin de beni kızdıracak bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapatıyorum.

SAAT TAM ALTIDA PAIGE'IN EVİNİN ÖNÜNE GELDİM. BU Mahalledeki pek çok evden daha küçük ama daha az bakımlı değil. Paige ile Londra'da birlikte vakit geçirirken bana buranın satın aldığı ilk ev olduğunu ve bunu tek başına yaptığını söylediğini hatırlayınca onunla gurur duyarak gülümsedim. Belli ki çalışıyor

Sahip olduğu her şey için çok çalışıyor ve Kingston gibi milyarlarca dolarlık bir şirketin CMO'su olmak çok büyük bir şey.

Tahmin etmem gerekirse, o boktan eski sevgilisi onu kıskanıyordu. Kadının muhtemelen kendisinden daha fazla para kazanmasından hoşlanmıyordu ve onu desteklemek yerine kariyerini ilişkilerinin önüne koydu.

"Bütün gece orada dikilecek misin yoksa kapımı mı çalacaksın?" Paige seslenerek beni güldürdü çünkü onun kaldırımının sonunda durmuş, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Özür dilerim," diyorum ve ona dikkatimi veriyorum.

Bugün giydiği profesyonel kıyafetlerin aksine, göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaran kırmızı-beyaz puantiyeli, dökümlü bir elbise giymiş. Saçları dalgalı ve dudakları parlak.

Bakışlarım onun bronzlaşmış kalçalarına ve baldırlarına iniyor ve siyah topuklu ayakkabılarına takılıyor.

Muhteşem görünüyor ve bütün bir akşam yemeğini ona dokunmadan, onu öpmeden ya da banyoya kaçıp onu becermeden nasıl geçireceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

İşleri ağırdan almalısın, kendime hatırlatıyorum. Senin koşmaya hazır olman Paige'in hazır olduğu anlamına gelmez.

"Gözlerim burada." Paige bunu ciddi bir tonda söylüyor ama gözleri neşe dolu.

"Elimde değil," diyorum, buraya gelirken aldığım çiçeklerle elimi uzatarak. "Muhteşem görünüyorsun."

Allık yanaklarını renklendiriyor ve onu hala etkilediğim için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Teşekkür ederim."

Buketi benden alıyor ve kokusunu içine çekmek için burnuna götürüyor. Zaten vazoda oldukları için beni içeri davet etmeden onları fuayedeki masaya bırakıyor ve sonra kiraladığım arabayla rezervasyon yaptırdığım restorana doğru yola çıkıyoruz.

Bölgeye aşına değilim, ancak biraz araştırma yaptıktan sonra iyi değerlendirmeleri olan küçük bir İtalyan restoranı buldum. Rahatsız edilmek istemediğim için bize özel bir yer ayırttım.

Restorana gidişimiz havadan sudan konuşmalarla geçiyor, ikimiz de bebekten bahsetmiyoruz. Paige bana işten ve ortaklık konusunda herkesin nasıl heyecan içinde olduğundan bahsediyor, ben de ona Londra'dan döndüğümünden beri neler yaptığımı anlatıyorum. Londra'daki gibi doğal ve hafif bir his. Sanki birbirimizi çok az tanıyor olsak da birbirimize karşı rahatız.

Akşam yemeğine oturduğumuzda da bu havanın devam etmesini umuyorum ama garson içkilerimizi bıraktıktan sonra uzaklaşır uzaklaşmaz Paige hemen işe koyuluyor.

"Suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Hamile olmamın senin için bir şok olduğunu biliyorum, ama seçeneklerin olduğunu bilmeni istiyorum," diye söze başladı.

"Seçenekler?"

Düşündüğüm şeyden bahsediyor olması mümkün değil.

"Evet," diyor, kendini sanki bir filmdeymiş gibi düzeltiyor. Bebeğimi doğurması gibi mahrem bir konuyu konuşmak yerine iş görüşmesi. "Eğer baba olmak istemiyorsan, seni baba olmaya zorlamayacağım. Bir erkek zorlandığında neler olduğunu ilk elden biliyorum ve bu bebeğim için istediğim son şey."

Elini koruyucu bir şekilde karnına götürüyor ve ben cevap veremeden devam ediyor: "On dört yaşımdayken, annem kemoterapi tedavisini durdurmayı seçmeden hemen önce, babamın beni hiç istemediğini öğrendim." Sanki prova ettiği bir konuşmaymış gibi, çok kesin bir şekilde söylüyor. "Görünüşe göre annem hep anne olmak istemiş, babam da onun isteklerine boyun eğmiş. Annem öldükten sonra benimle neredeyse tek kelime bile konuşmadı."

Kalın bir şekilde yutkunuyor - konuşmaya başladığından beri gösterdiği ilk duygu. "Bizi bir yerden bir yere taşıdı.

ve sonra bir gün başka bir kadın buldu ve onunla yeni bir aile kurdu... gerçekten istediği bir aile."

Şu ana kadar duygularını bastırmakta iyi bir iş çıkarıyordu ama son birkaç kelimedeki sesi çatladığında, babasının yaptıklarından inanmamı istediğinden daha fazla etkilendiğini anladım.

"Paige," diyorum, olayların bu şekilde gelişmesinin şokuyla, çünkü bu konuşmanın böyle geçeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Lütfen," diye yalvarıyor, "izin verin bunu açıklayayım. Bu yüzden buradayız, bebeği konuşmak için ve bir karar vermeden önce nerede durduğumu bilmelisin."

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum ama devam etmesi için başımı sallıyorum. Ağzından çıkanlardan nefret ediyorum, ama belki de nereden geldiğini anlamak için hepsini duymam gerekiyor ve sonra onu babası gibi olmadığım konusunda temin edebilirim.

"Evden ayrıldıktan sonra babamı sadece birkaç kez gördüm ve üniversiteden sonra anneme daha yakın olmak umuduyla Londra'ya taşındım. O büyüyü hissetmek istedim," diyor hüzünle gülümseyerek. "Ama bildiğiniz gibi hissedemedim. Bu dünyada yalnız olduğumu hissediyordum. Annem vazgeçmişti, babam beni istemiyordu ve John da bir yuva kurmak istemiyordu."

Eski sevgilisinden bahsedince çenem sıkıştı ama kapalı tutarak her şeyi anlatmasına izin verdim.

"Arkadaşlarımdan aşık olup aile kurmalarını izledim ve ben de bunu istedim," diye itiraf ediyor sulu bir gülümsemeyle, içim içimi yiyor çünkü bu kadın benim gördüklerimi nasıl aklım almıyor ve ona böyle hissettiren herkesin canı cehenneme.

"Tek istediğim yeterli olmaktı." Bir hıçkırık tutturuyor ve masanın diğer tarafına geçip onu kollarıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Annemin yaşamak istemesi için yeterli olmak. Babamın babam olmak istemesi için. Kalbimi verdiğim ve karşılığında beni aldatan John için."

Esprili olmayan bir kahkaha attı ve bu kahkaha kalbimi paramparça etti çünkü John'un ne yaptığını bildiğim halde onu becerdim.

kafası ve kalbiyle, güvensizliğinin ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

"Hiçbir zaman yeterli olamadım," diyor başını sallayarak, "ve şimdi hamileyim."

Elleri titreyerek suyundan bir yudum alıyor ve sonra tekrar yerine bırakıyor. Göz ucuyla garsonun siparişimizi almak için geldiğini görüyorum ve başımı sallayarak henüz gelmediğini sessizce ona bildiriyorum. Hızlıca başını sallayarak anladığını belli ediyor ve ters yöne doğru yürüyor.

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu," diye fısıldıyor Paige. "Büyülü olması gerekiyordu. Aşık olmamız ve evlenmemiz, birlikte bir yuva kurmamız ve sonra bir bebek sahibi olmamız gerekiyordu. Ben birinin yeterli olması gerekiyordu. Ama şimdi her şey zoraki. Tıpkı annemin beni babama zorla kabul ettirmesi gibi, bu bebek de sana zorla kabul ettiriliyor."

Vay anasını. Bana korkunç bir şaka yaptığını düşünürdüm. Eğer şu anda ne kadar ciddi olduğunu bilmeseydim.

Karışıma daha fazlasını eklediğinde Paige'in bana bıraktığı her şeyi hala kafamda sarmaya çalışıyorum.

"Bir de senin burada yaşamıyor olman meselesi var ve ben - hayır," diye düzeltiyor, "senin yaşadığın yere taşınmayacağım çünkü pek çok kez taşınmak zorunda kaldım ve bir başkası için her şeyden tekrar vazgeçmem mümkün . Sevdiğim bir işim, bana ait bir evim var. Beni önemseyen arkadaşlarım var. Ve ilk kez kendime bir öncelik veriyorum."

Güzel zümrüt gözleri yaşlarla doluyor ve o anda bu geceye hazırlıklı gelmediğimi fark ediyorum. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki, Paige'le aynı şehirde olmaktan heyecan duyuyordum, bebeğime hamile olduğu için şok olmuştum -en iyi şekilde-, kaldığımız yerden devam edeceğimizi sanmıştım. Kahretsin, ne kadar aptalmışım. Ben bir iş adamıyım, daha iyi biliyorum daha iyi düşünmek ile benim

ama Paige'le birlikte her şeyi kapatıp kalbimin beni yönlendirmesine izin vermek çok kolaydı.

"Beni bulmana sevindim," diyor usulca, cam gibi gözleri benimkilerle buluşuyor, "çünkü sana bebekten bahsedemediğim için kendimi çok suçlu hissediyordum. Ama bilmeni isterim ki bu bebeğin hayatında olmak zorunda değilsin ve daha sonra ona zarar vermektense şimdi çekip gitmeni tercih ederim. Senden hiçbir şey istemiyorum ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok ve eğer haklarını devretmeye karar verirsen, bunun aramızda kalacağına söz veriyorum. Bahsettiğiniz gibi, hayatınızın özel olmasını tercih ediyorsunuz ve bir bebek skandalı itibarınız için iyi olmaz."

Sert bir nefes verip omuzları çöktüğünde ve bir daha konuşmaya yeltenmediğinde işinin bittiğini anlıyorum. Ve bu iyi bir şey çünkü tüm bunlardan sonra benim de söylemem gereken birkaç şey var.

"Her şeyden önce," diye başlıyorum, kendimi sakın kalmaya zorlayarak, "baban, John ve senin yeterli olduğunu düşünmeyen, seni önceliği haline getirmeyen herkes lanet olası aptallar çünkü sen ve bu bebek fazlasıyla yeterli. Sen birinin önceliği olmayı hak ediyorsun ve ben seni benim önceliğim yapmaya niyetliyim."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor - muhtemelen tartışmak için -Ama onun konuşacak zamanı vardı, şimdi de benim.

"Sen benim istediğim her şeysin," diye devam ediyorum sözünü kesmesine izin vermeden, "ve bu bebeğimi taşıdığını öğrenmeden önceydi. Londra'dayken, birden fazla kez çekip seni tohumlarımla doldurmamayı hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Yanakları pembenin en güzel tonuna dönüyor ve omuz silkiyorum çünkü bu lanet olası gerçek. Birlikteyken birçok kez onu benim yapmanın, onu bebeklerimle doldurmanın ve yanımda onunla bir hayat yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Sadece bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünmedim.

"John'un seni aldatmasından nefret etsem de, çünkü sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun, bencilce, gerçek yüzünü göstermesine sevindim çünkü seni bana getiren şey buydu."

"Sanırım kaldırım taşına takılıp düşmem ve neredeyse ezilmem beni sana getirdi... ama evet," diye mırıldanarak beni güldürdü.

"O da var," diye kabul ediyorum. "Ama ne olursa olsun, onların kaybı benim kazancımdır."

"Ama ne kazanıyorsunuz?" diye soruyor. "Biz yaşıyoruz... Siz nerede yaşıyorsunuz?"

"Dallas'ta."

"Harika," diye boğuluyor, gözleri yeni yaşlarla doluyor ve taşıyor. "Birbirimizden dört saat uzakta yaşıyoruz ve ben hamileyim."

Onu kucağıma alamamaktan bıktığım için masanın etrafından dolaşıp yanındaki sandalyeye oturuyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Neyse ki isteyerek geliyor.

"Ağlama," diye mırıldanıyorum saçlarına, göğsümde hıçkırırken ona sıkıca sarılıyorum. "Bir yolunu bulacağız ama bilmen gereken tek şey bu bebeği çok istediğim. Her zaman baba olmak istedim ve çocuğumuz için senden daha iyi bir anne düşünemiyorum."

Paige birkaç dakika ağlıyor ve sakinleştikten sonra oturduğu yerden kalkıp tuvalet ihtiyacını gidermek için izin istiyor. O bunu yaparken ben de koltuğuma geri dönüyorum ve kalmak istemezse diye garsona döndüğünde sipariş vereceğimizi söylüyorum. Ama geri döndüğünde bana açlıktan öldüğünü söyledi, biz de sipariş verdik.

Garson gittikten sonra Paige sepetten bir parça ekmek alıyor ve bir ısırık aldıktan sonra sırtıyor. "Henüz kaçmadığına inanamıyorum," diyor küçük bir atarak.

Şaka olarak söyledim ama ona ciddi bir şekilde cevap : "Olmak istediğim başka bir yer yok. Kahretsin, iki tane bile yapamadım

"Seni aramaya başlamadan önce isteklerine aylarca saygı gösterdim."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Peki, şimdi ne olacak? Yani, buradasın ama bu yüzlerce mil uzakta yaşadığın gerçeğini değiştirmiyor ve sonra-"

"Nefes al," diyorum, sürekli kendini zorlamasından nefret ederek. "Stres sana da bebeğe de iyi gelmez. Her şeyi . Şimdi sen bana hamileliğinden bahset. İlk dört ayı kaçırdım bile..." Sanırım.

"On altı haftalık oldum," diye onaylıyor. "Aslında bu sabah randevuma gittim. Bu yüzden toplantımıza geç kaldım."

Çantasına uzandı ve bir şey çıkardı. Bana uzattığında bunun bir sonogram resmi olduğunu fark ettim. Birkaç saniye bakıp, her şeyin içime işlemesine izin verdim. Ben baba olacağım ve Paige, Londra'da aşık olduğum kadın, anne olacak.

"Bu benim üç aylık randevumdan" diyor. "Kasım ayında doğum yapacağım ve bir sonraki randevumda onu... ya da onu göreceğim."

"Sence kız mı?" Fotoğrafa bakarak soruyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Öyle ya da böyle gerçekten umurumda değil, ama öğrendiğimde tek düşünebildiğim annem hayattayken onunla ne kadar yakın olduğum ve onun ne kadar heyecanlanacağı oldu. Birlikte maceralara atılabileceğim küçük bir kıza hayır demezdim."

"Umarım senin yeşil gözlerine ve kocaman kalbine sahiptir," diye itiraf ediyorum ve resmi ona geri veriyorum.

"Sende kalabilir," diyor. "Bende başkaları da var."

"Teşekkür ederim. Eğer sorun olmazsa, bir sonraki randevuya sizinle birlikte gitmek istiyorum."

"Ya da senin için videoya çekebilirim," diyerek kafamı karıştırıyor ve ekliyor: "Bir randevuya gitmek için buraya kadar uçmak boşa yolculuk gibi görünüyor."

"Ben zaten burada olacağım," diye hatırlatınca kaşları çatıldı.

"Kingston ile ortaklığın ayrıntılarını tamamlamanın bir ay süreceğini sanmıyorum."

Haklı, özellikle de önemli ayrıntıların çoğu çoktan halledildiği için olmayacak. Kingston dalga geçmez. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. O ve bebeğimiz neredeyse ben de orada olacağım.

"Burada olacağım," diyorum basitçe.

Sonra, cevabını bilmediğim sorular sormasını istemediğim için -Dallas'ta yönettiğim şirketle ilgili ne yapacağım gibi- konuyu değiştiriyorum.

"Hamilelik şu ana kadar nasıl geçti?"

Carmine'nin eşi Penny'nin yeğenlerime hamileyken aşerme, hormonlar ve her türlü şey hakkında konuştuğunu hatırlıyorum.

"İyi geçti," diyor neşelenerek. "Senin de tanık olduğun gibi sabah bulantıları zordu ama yavaşlıyor. Çoğu kadının midesi on iki haftaya kadar bulanmayı bırakır ama benimki öyle değil." Aşağı bakıyor ve karnını sevgiyle okşuyor. "Ne kadar hasta olursanız hamileliğiniz o kadar güçlü olur diye okumuştum, bu yüzden kahvaltımı her kusuşumda kendime bunu hatırlatıyorum."

Bir kahkaha attım. "Peki ya aşerme?" Garson salatalarımızı koyarken soruyorum.

"Aman Tanrım," diyor gözleri parlayarak, "çok fazla. Yeni başlayanlar için..." Çatalını salatasına saplıyor ve bana salatasında istediği turşuları gösteriyor. "Turşu. Çok klişe ama ben bağımlıyım. Çikolataya batırılmış turşu, tatlı turşu, baharatlı turşu. Geçen gece Ben & Jerry's Phish Food dondurmamın içine turşu batırıyordum." Çatalını ağzına götürürken inliyor. "Turşu çok güzel."

Yemeğin geri kalanını konuları yüzeysel düzeyde tutarak geçiriyoruz ve konuştukça birlikte geçirdiğimiz zamanı daha çok hatırlıyorum. Paige tatlı ve komik ve çok lanet

Akıllıca. Ona tedarikçilerimizden yaşadığım bir sorunu anlattığımda, bana hiç düşünmediğim bir bakış açısı sunuyor ve ben de otelime döndüğümde Dustin'e e-posta göndermeyi aklıma not ediyorum.

"YEMEK İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM," DIYOR PAIGE, ONU EVINE GÖTÜRDÜĞÜMDE. Kapı. "Çok lezzetliydi."

"Senin turşulu dondurman kadar iyi mi?" Şaka yapıyorum.

"Umm, hayır," diyor gülerek. "Hiçbir şey Phish Food ve turşudan daha iyi olamaz."

İkimiz de sessizleştik, bundan sonra nereye gideceğimizden emin değildik. Çok şey söylendi ama hiçbir şey çözülmedi.

"Yarın akşam görüşebilir miyiz?" Ben sorarım.

Beni içeri davet etmesini umuyordum, ama evine giderken birkaç kez esnedi, bu yüzden yorgun olduğunu ve duş alıp biraz dinlenmek isteyeceğini tahmin ediyorum.

"Elbette," diyor. "Sadece ara ya da mesaj at, bir şeyler ayarlarız."

Kapısını açmak üzere, ama o açmadan önce eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Teni yumuşak, kokusu tatlı ve tek istediğim onu kollarıma alıp evine götürmek ve geceyi ona sarılarak geçirmek. Ama buna hazır olduğunu sanmıyorum, onun yerine ona iyi geceler diliyorum ve arabama gitmeden önce içeri girip kapıyı kilitlemesini bekliyorum.

Sonra, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeyi yapıyorum. Aşık olduğum kadından uzaklaşırken, onu nasıl benim yapabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

BABA

Neden Dustin'in bir kadını hamile bıraktığını söylediğini duydum?

DUSTIN

Babam biliyor. Özür dilerim.

CARMINE

Annem Paige'in hamile olduğunu biliyor.

TANRIM, SADECE BİR GÜNDEN AZ SÜRDÜ.

öğrenmek için. Yine de bu beni şaşırtmamalı. Birlikte çalıştığımız ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile olduğumuz için birbirimizden nadiren sır saklıyoruz.

Annemden üç cevapsız arama olduğu için onu geri aradım.

"Nathan," diyor annem cevap verdiğinde, "bana bunun doğru olmadığını söyle. Bana bir kadınla birlikte olup onu hamile bırakmadığını söyle."

"Anne," diye iç geçirdim.

Ama söyleyeceklerimi bitiremeden arama aniden sona eriyor ve bir saniye sonra FaceTime'ı kullanarak beni geri arıyor.

Lanet olsun. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden ona yüz yüze söylemek istedim.

Kabul Et'e tıklıyorum ve kaşları çatık yüzü belirttiği anda, "Demek doğruymuş. Bir kadını hamile bırakmışsın."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama o sadece bir değildi. Londra'da tanıştığım kadın hakkında konuşuyordum. Onu seviyorum."

Paige'e ona aşık olduğumu söylediğim ve yollarımız ayrılmadan önce çekip gitmemesi için yalvardığım zamandan beri bu sözleri ona söylemedim. Ama gerçek bu. Ona İngiltere'de aşık oldum ve o zamandan beri her geçen gün hislerim daha da derinleşti. Ofise girene ve hissettiklerimin gerçek olduğunu anlayana kadar her şeyin kafamda olduğunu düşünüyordum. Ve bu, bebeğimi taşıdığını öğrenmeden önceydi.

"Tamam," diyor annem yavaşça. "Yani, onu buldun mu?"

Londra'da tanıştığım kadının özlemini çektiğim bir sır değil. Annem bana birden fazla kez eğer aradığım kişi olduğunu düşünüyorsam ona ulaşmamı söyledi.

"Evet, Houston'da iş yaptığımız şirket için çalışıyor."

"Bu yüzden mi oradasın?" diyor, noktaları birleştirerek.

"Ortaklığı halletmeye geldim, böylece onu tekrar görmek için bir bahanem olacaktı ama hamile olduğundan haberim yoktu."

"Cary," diye bağılıyor annem, "buraya gel. Görünüşe göre oğlumuz onlara öğrettiğimiz tüm cinsel eğitimi unutmuş ve bir kızı hamile bırakmış."

"Tanrım, anne," diye inledim. " bir şey değil."

Babam ona katıldığında, sonraki birkaç dakikayı Paige ve benim birlikte geçirdiğimiz zamanı anlatarak geçiriyorum. Kimyamızı. Onun aradığım kişi olduğunu nasıl anladığımı ama aramızdaki mesafe yüzünden buna izin vermediğini. İşim bittiğinde annemin gözlerinde kalpler vardı çünkü o bir romantikti ve babamın kaşları birbirine kenetlenmişti çünkü o benim babam olmasına rağmen aynı zamanda bir iş adamıydı.

"Peki, ne yapacaksın?" Babam soruyor.

"Evlen onunla, tabii ki," diye cevaplıyor annem. "Onu duymadın mı? Ona aşık."

"Burada biraz zaman geçireceğim ve her şeyi ."

"Anlayacak ne ki?" Annem kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Tatlım," diyor babam, "dört saat uzakta yaşıyor ve çalışıyor."

"Yani? Buraya taşınamaz mı?" Annem soruyor. "Onun bebeğini doğuracak."

Ona göre bu karar çok kolay. Hayatı boyunca bir eş ve anne oldu ve bundan memnun, bu yüzden Paige'in neden benimle birlikte olmak için Dallas'a taşınmadığını anlamak onun için zor.

"Rosemary'de bir hayatı var. Bir evi... sevdiği bir işi. Arkadaşlar..."

"Ama sen burada yaşıyorsun," diye mırıldandı annem, yüz hatları bulmacayı çözerken endişeyle kazınmıştı. "Nathan, sen... sen taşınmıyorsun, değil mi? Şirketin ve ailen var ve babanın bu yılın sonunda emekli olması gerekiyor."

"Biliyorum anne," diyorum duygularıma yenik düşerek. "Ama Paige ve bu bebek artık benim de ailem."

Annemin gözleri yaşlarla dolar. "Ama torunumun büyümesini nasıl izleyeceğim?"

"Korkma lütfen," diyorum. "Paige sadece dört aylık. Bir yolunu bulacağız. Ve ne olursa olsun, torununuzla bol bol vakit geçirmenizi sağlayacağız."

Annem başını sallar. "Onunla ne zaman tanışabilirim? Belki buraya gelir, hepimizi tanır ve güzel evinizi görürse buraya taşınmak ister."

Özellikle de kimse için bir yere taşınmamayı da içeren, kendini ön planda tutması gerektiğini açıkça belirttikten sonra bu şüpheli.

"Onunla konuşacağım," diyorum. "Ama ziyarete gelirse, onu oraya taşınmaya zorlayamazsın."

"Yapmayacağım," diye söz veriyor annem. "Ama kendin söyledin. Orada hiç ailesi yok. Belki bizimkilerle tanıştıktan sonra buraya taşınmak isteyecektir."

"Belki," diye kabul ediyorum, ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. "İrtibatta kalalım," diyor babam.

"Seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp yatağıma uzanıyorum ve keşke bir otel odası yerine Paige'in evinde olsaydım diyorum. Annemin söylediklerini, taşınmak zorunda kalacağım için duyduğu endişeyi düşünüyorum.

Gerçek şu ki, Paige'e kadar kendim için görebildiğim tek gelecek Dallas'ta Bradford Hotels'in CEO'su olmaktı. Ama şimdi,

Geleceđimi dűşűndűđűmde kesin olarak bildiđim tek Őey
Paige ve bebeğimizi de iğerdiği.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PAIGE

"HEY, PAIGE. SANA BİR TESLİMAT VAR."

Yazdığım e-postadan başımı kaldırdığımda Janet'ın kapımın önünde durduğunu görüyorum, yanında da elinde beslenme çantası olan bir beyefendi.

"Teşekkürler, Janet."

O geri çekiliyor ve ben de beyefendiye doğru ilerliyorum. "Paige Abrams?" diye doğruladı beyefendi. "Benim."

Gülümsüyor ve sonra beslenme çantasını kanepenin kenarına koyuyor. Fermuarını açıyor ve bir kap Ben & Jerry's Phish Food dondurması ile bir kavanoz turşu çıkarıyor.

"Senin için" diyor, sanki turşu ve dondurma dağıtmak son derece normalmiş gibi.

Bunların kimden geldiğini sormadan, "Oh! Bir de mesaj var."

Cebinden katlanmış bir kağıt parçası bana uzattı.

"Teşekkür ederim Sen," I Söyle, Şaşkın-ama Birisi bana en sevdiğim iki ürünü gönderdiği için çok mutluyum.

Çantamdan on dolarlık bir banknot çıkarıyorum ama beyefendi başını sallıyor.

"Yapamam. Bana zaten bahşış verildi ve sizden bahşış kabul etmemem söylendi."

Bir kez başını salladı ve beni dondurma, turşu ve bir notla baş başa bırakarak çıktı.

Ürünleri mini buzdolabıma yerleştirdikten sonra oturup notu açıyorum.

Prenses,

Bu akşamki yemeği iple çekiyorum. İşte günün üz ü geçirmenize yardımcı olacak birkaç temel eşya.

XO,

/ Prensimiz

Düşüncelerim Londra'daki zamanımıza geri dönüyor, sarhoş olduğum geceye.

"Keşke benim prensim olsaydın," diye mırıldanıyorum, Nate battaniyeyi üzerime örterken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

"Ben de öyle," diye fısıldıyor ve gözlerim kapanırken gözyaşlarımı silmek için başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Şimdi uyu, Prenses. Ben yanımdayım."

"Sorun nedir?" Ana soruyor ve beni zıplatıyor.

Kafamı kaldırdığımda bulanıktı ve hatırladıkça ağladığımı fark ettim.

"Yok bir şey," diyorum gülerek, geçiştirmeye çalışarak. "Nasıl olduğunu bilirsin. Hamilelik hormonları beni öldürecek."

Ana anlayışla başını sallıyor ve karşımdaki ziyaretçi koltuğuna oturuyor. "Anlıyorum, ama genellikle ağlamanın bir nedeni vardır."

"Nate'i buldum."

Ana'nın gözleri şişer. "Ne? Ne zaman?" "Dün."

"Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum? Ve sadece sana geldiğim için! Ne oluyor, Paige?"

"Her şey çok fazlaydı," diyorum iç çekerek. "Bir dakika önce kontrolümden geç çıkıyordum ve bir dakika sonra konferans salonunda durmuş onun viski rengi gözlerine bakıyordum. Bir an için hayal gördüğümü sandım."

"Eminim!" diye haykırıyor. "Seni nasıl buldu?"

"Her zaman nasıl yapılacağını bilirdi. Tam adımı biliyordu ve ona Kingston için çalıştığımı söyledim. Ona Londra'da olanların Londra'da kalması gerektiğini söylediğimde isteklerime saygı duyacağını düşündüm."

"Tanrıya şükür dinlemedi! Yani, öylece ortaya mı çıktı?"

"Pek sayılmaz. O Nathan Bradford... ile-"

"Vay anasını! Bradford Otelleri!" Ana çığlık atıyor, koltuğunda zıplıyor. "Kingston ile ortaklık yapıyorlar."

"Biliyorum," diyorum gülerek.

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerini deviriyor. "Özür dilerim, çok heyecanlıyım. Bebeğinin babasını buldun!" Bana şüpheyile bakıyor. "Ben de senin neden daha heyecanlı olmadığını merak ediyorum."

"Öyleyim," diyorum yarım bir gülümsemeyle.

"Oh, evet, sevinçten havalara uçtuğunu söyleyebilirim." Kaşları birbirine çarptı. "Bekle, bu yüzden mi ağlıyordun? Bir şey mi söyledi? Bir şey mi yaptı? Onu uykusunda öldüreceğim."

"Sakin ol, katil." Kıkırdıyorum. "Ağlamıyordum. Bir notla birlikte turşu ve dondurma gönderdiği için ağlıyordum ve bu beni duygulandırdı."

"Awww, bu çok tatlı. Sanırım bu bebekten haberi anlamına geliyor?"

"Biliyor. Görüşmemizden sonra ona söyledim ve sonra konuşmak için yemeğe gittik."

"Tamam... ve?"

"Ve çok heyecanlı. Her zaman baba olmak istemiştir..."

"Ama..." diye soruyor çünkü beni çok iyi tanıyor.

"Dallas'ta yaşıyor."

"Oh." Sönüyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Bunu çözmek için zamanımız olduğunu söylüyor ama benim yaşadığım ve çalıştığım yerden dört saat uzakta koca bir şirketi yönetirken bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Kendimizi denklemden çıkarsak bile, bu bebeğimiz için ne anlama gelecek?"

Gözlerim hayal kırıklığı gözyaşlarıyla doluyor ve Ana beni kollarına almak için masanın etrafında dönüyor. Ayağa kalkıyorum ve ben onu çıkarırken birkaç dakika boyunca sarılıyoruz.

Sakinleştiğimde, "Bu konuda stres yapma, Paige. Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama işler kendiliğinden yoluna girer. Bunu ilk elden biliyorum."

Bir hıçkırığı bastırıp başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sadece çok zor. Dün gece onunla vakit geçirmek çok doğal geldi. Sanki Londra'da kaldığımız yerden devam etmişiz gibiydi. Sadece odada kocaman bir fil vardı."

"Eşyaları nasıl bıraktınız?"

"Beni yine yemeğe davet etti ve ardından bu sabah bana en sevdiğim dondurma ve turşuları gönderdi."

"Bu çok tatlı." Ana bayıldı. "Tıpkı bir aşk kitabındaki gibi. Bu arada, kitap kulübü toplantımızı ne zaman yapacağımıza karar vermeliyiz." Suratını asıyor. "Sen ve Kira hamile olduğunuzu öğrendiğinizden beri yeniden planlamadık."

"Evet, bu kesinlikle öncelik listemin en başında yer alıyor," diye şaka yapıyorum.

"Öyle olmalı. Okumak nihai kaçıştır."

"Evet, şu anda kendi gerçekliğimle yüzleşmem gerekiyor."

Nate hakkında biraz daha konuştuk ve sonra küçük çocuklarının nasıl olduğuna geçtik, bu da beni bu hafta sonu bir barbekü için davet etmesine yol açtı.

"Nate'i davet etmelisin," diye öneriyor. "Bu bize onu tanımak için bir şans verecektir. Siz ne yaparsanız yapın

"Karar ver, o senin bebeğinin babası."

"Ona böyle demeyi kesecek misin?" Gülüyorum. "Çok ayıp bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ama göreceğiz. Planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir otelde kalacağını söylüyor ama eve dönmeyi planlıyor mu bilmiyorum."

"Tamam, bu açık bir davet," diyor Ana, ayağa kalkarak. "Ve bu geceki randevun hakkında beni bilgilendirsen iyi olur. Yarın sabah kahvaltı ve kahve ile ofisimde olacağım."

Göz kırparak dışarı çıktı.

Telefonumu çıkarıp Nate'in adını yazıyorum - dün bilgi alışverişi yapmak istediğinde girdiğim gibi. Sonra bir mesaj yazdım.

Dondurma ve turşu için teşekkürler.

Saniyeler içinde mesaj .

Bir şey değil. Akşama görüşürüz.

Bütün gün çalıştıktan sonra giyinip süslenip akşam yemeğine çıkma düşüncesi çok yorucu geliyor, bu yüzden kulağa ne kadar samimi geldiğini umursamadan ona bir mesaj gönderiyorum.

Bu gece dışarı çıkmak yerine sipariş verebiliriz diye düşünüyordum.

Kulağa hoş geliyor. Gelmem için hazır olduğunda bana mesaj . Otelimdeyim, uzaktan çalışıyorum.

"ŞIK MI GIYINEYİM YOKSA RAHAT MI?"

Nate'e evde olduğumu ve istediği zaman gelebileceğini mesaj attım ama iş kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda ne giyeceğimi bilmediğimi fark ettim ve Ana'yı görüntülü aradım.

"Evdesin ve hamilesin. Rahat giyindiğin için kimse seni yargılamaz."

"Evet, ama..."

"Ama ne? Ondan etkilendin, bu yüzden hamile ve azgın olduğun ve dört aydır sevişmediğin için en iyi şekilde görünmek mi istiyorsun?"

"Tanrım, Ana," diye . "Bütün bunları iki kelime etmemden mi anladın?"

Omuz silkiyor. "Nate'i tanımıyorum ama Julian'ı tanıyorum ve eğer vazgeçmeye hazırsam ne giydiğimi umursamıyor."

Kaşlarını sallıyor ve ben de inliyorum çünkü haksız değil. Bir yanım bebeğin ve benim geleceğim için endişeleniyor ama diğer yanım Nate'in yatakta ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor ve kaşıntımı kaşımakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyor.

"Tanrım, bu çok karmaşık." Elime doğru inliyorum.

"Öyle mi?" Ana soruyor. "Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden..."

"Ve iki yüz milden fazla uzakta yaşıyor."

"Oh, seksi kastetmiştim." Aslında hiç de öyle olmadığı halde masumca sırtıyor.

"Güle güle," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle. "Gidip kıyafet durumumu çözmem gerekiyor."

"Ben pijamalara oy veriyorum," diyor gülerek. "Oh! Ya da seksi bir şey, iç çamaşırı gibi."

"Güle güle," diye tekrarlıyorum.

"Yarın sabah, kahvaltıda. Tüm ilginç detayları duymak için sabırsızlanıyorum!" ben aramayı Sonlandır'a tıklamadan önce söylediği son şey.

"YANLIŞ MI ANLADIM?" NATE TOPUKLARIMA BAKIYOR VE
Sonra bakışlarının vücudumda takdir dolu ama şaşkın bir ifadeyle gezinmesine izin verdi. "Sipariş vereceğimizi sanıyordum."

Buna rağmen istemek için giymek
rahat pijama-ve seksi iç çamaşırı zor bir
hayırdı, sevimli bir ekose etek, bir

esnek, uzun kollu siyah bir üst ve topuklu siyah botlar. Nate'le birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başladık ve hamileliğimin henüz birkaç ayında kendimi salan bir pasaklı gibi görünmek istemedim.

John, misafirlerimiz geldiğinde etkilemek için değil de rahat etmek için giyinmemden nefret ederdi. Her zaman insanların görünüşe göre yargılandığını söylerdi ve en son isteyeceğiniz şey insanların nasıl giyindiğinizden dolayı hakkınızda kötü düşünmeleriydi.

Ama Nate'e baktığım anda -bir çift gri eşofman, yontulmuş vücuduna oturan beyaz bir tişört ve bir çift Crocs giymiş- aptal John'un kafamın içine girmesine izin verdiğim için kendimi hemen azarlıyorum.

Oh iyi. Artık çok geç.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yanlış anlamadın."

Yanıt vermesini beklemeden, içeri girebilmesi için kapıyı açıyorum ve ilk kez burada olduğu için ona evimi gezdiriyorum. Üç yatak odalı, iki banyolu bir ev ve sadece ben olduğum için bir odayı ev ofisi olarak kullanıyorum, diğer odayı ise ziyarete gelen bir ailem olmadığı ve sahip olduğum birkaç arkadaşım da yakınlarda yaşadığı için hiç kullanılmayan bir misafir odası olarak kullanıyorum.

"O odayı çocuk odasına dönüştürmeyi planlıyorum," diyorum ona.

"Çok güzel bir eviniz var," diyor. "Tam da hayal ettiğim gibi."

"Teşekkür ederim," diyorum, oturma odasına doğru yürürken yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalışarak. Botlarım şirin olabilir ama rahat olmadıkları kesin.

"Buraya gel," diyor Nate, kanepeye oturup yanındaki yeri okşayarak.

Ona katıldığımda, ayaklarımı kucağına kaldırıyor ve sonra fermuarını açıp bir botu ve ardından diğerini çıkarıyor ve sesli bir şekilde iç neden oluyor.

O ayaklarımdan birine masaj yaparken ben de kanepeye uzanıp keyfini . Hamile olmak vücudumu değiştirdi. I

Henüz çok fazla kilo almadım ama ağrım var ve ayaklarım şişmeye meyilli. Araştırdım ve hamilelik siteleri bunun su tutmaya bağlı olduğunu söylüyor.

"Sanırım birbirimiz için giyinmeyi geçtik," diyor Nate yumuşak bir gülümsemeyle, ayağımın kemerini ustalıkla okşarken. "Hamileyken rahat olmalısın ve ne giydiğin umurumda değil. Ayrıca, bu kadar uzun ayakkabı giymek tehlikeli görünüyor. Ya düşersen?"

"Güven bana, topuklu ayakkabı giyme konusunda profesyonelim." Ona el salladım. "Eski sevgilim her zaman nasıl göründüğümüz ve giyindiğimizle yargılandığımızı söylerdi. Düzgün giyinmeden bakkala bile gitmezdi. Sanırım onun görüşleri bana da bulaştı."

"Anlıyorum," diye itiraf ediyor Nate. "Bizim işimizde her şey dış görünüşle ilgilidir. Ama burada, evinde, benimleyken rahat olmanı istiyorum." Bir ayağını bırakıyor ve diğer ayağı üzerinde çalışmaya başlıyor. "Burası yargılamadan uzak bir bölge. Ayrıca" -sırıttırıyor- "bu vücudun kıyafetlerin altında ne kadar muhteşem olduğunu biliyorum. Ne giydiğin umurumda değil."

"İnan bana, hatırladığın o vücut değişiyor." Gömleğimi kaldırıyorum ve yeni çıkmaya başlayan göbeğimi ortaya çıkarıyorum. "Umarım ezberlemişsindir çünkü bir daha asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum."

Nate ayağıma masaj yapmayı bırakıp kenara koyuyor, sonra eğilip elini karnıma koyuyor. "Burada bebeğimizi taşıyorsun. Her ne değişiklik olursa olsun seni çok daha muhteşem kılacak." Başını eğiyor ve göbek deliğimin hemen üstündeki noktaya yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bebeğimizle birlikte büyümeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bana bakıyor ve gözlerinin huşu ve sevgiyle parlaması karşısında nefesim kesiliyor. Annem hayatta olduğundan beri kimsenin bana bakmadığı bir bakış. Elbette John beni sevdiğini ve benden etkilendiğini söylemişti ama çıktığımız onca yıl boyunca bana hiç her şeyimmişim gibi bakmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum, duygularım beni ele geçiriyor.

"Dürüst olduğum için bana teşekkür etmene gerek yok," diyor Nate, tekrar oturuyor ve bacaklarım kucağına yayılsın diye daha da yaklaşıyor. "Şimdi, akşam yemeği için ne sipariş edelim?"

"AMAN TANRIM, BU ÇOK ," DIYE INLEYEREK BİR ISIRIK ALDIM.
tavuk chow mein'i doğrudan kaptan.

Çin yemeğine karar verdikten sonra, tek bir yemek seçemediğim için Nate her şeyden biraz sipariş etti. O zamanlar deli olduğumu düşünmüştüm ama önümdeki çeşitli yiyecekleri yerken onun bir dahi olduğunu düşünmeye başladım.

"Şunu dene," diyor Nate kıkırdayarak, bir yengeç ragoon'u ağızma götürürken. "Çok lezzetliler."

Bir ısırık alıyorum ve krem peynir ile yengecin mükemmel karışımı damağıma çarptıkça inliyorum. "Çok güzel," diye katılıyorum.

Lokmalarımı çiğneyip yuttuktan sonra ballı sarımsaklı tavuktan bir parça alıp ağızma atıyorum. Tatlı ve tavuk yumuşak ama çıtır çıtır.

"Bunu dene." Bir parça çatalıyorum ve Nate'e bir ısırık vermek için eğiliyorum, ancak ağıza ulaşmadan önce balla kaplı tavuk çatalımdan düşüyor ve beyaz gömleğinin önünden aşağı yuvarlanıyor. "Kahretsın," diyorum zıplayarak. "Çok özür dilerim. Üzerini değiştirebileceğin bir gömleğim var mı bir bakayım."

"Sorun yok." Gülüyor. "Bana uyacak bir şeyiniz olduğundan şüpheliyim."

Aslında eminim, ama bu şu anlama gelecek... Artık yapış yapış olan gömleğine bakıyorum,
Bu şekilde kalmasına izin mi vermeliyim yoksa yıkamaya mı çalışmalıyım diye düşünüyorum.

Balı silmeye çalıştığında ve bal bulaşıp daha da kötüleştirdiğinde, odama yöneliyorum ve bağıriyorum

"Bana bir dakika verin, size bir şeyler bulmaya çalışayım."

Çekmecemden gömleği aldım ve ona getirdim. "Al, bu sana uyar."

Londra'da geçirdiğimiz süre boyunca giydiği tişörtün aynısı olan Aspen kayak logolu gri tişörte bakıyor ve sırtıyor.

"Gömleğimi mi ?" diye soruyor ama bu retorik bir soru çünkü çaldığımı zaten biliyor. Yatarken giydi, seviştikten sonra da ben giydim ve sakladım.

"Al şu lanet şeyi," diyorum oflayarak, yüzüm utançtan kızarıyor.

Tişörtü alması için elimi uzatıyorum, ama tişörtü almak yerine kumaşı çekiştiriyor, beni kucağına oturtana kadar kendine doğru çekiyor, bacaklarım onu sarıyor.

"Benden bir parça saklamayı seviyorum," diye mırıldanıyor, yüzü benimkinden sadece bir nefes uzakta. "Söylesene Prenses, onunla mı uyudun?"

Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve gözlerindeki ateş beni kıvrandırıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, nefesinin altında homurdanmasına neden oluyorum.

Gömleği burnuna götürüp içine çekiyor, ben de ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Yıkamamışsın," diye mırıldanıyor. "Benim gibi kokuyor... ve senin gibi."

"Evet, evet," diye mırıldandım. "Ben senin gömleğini çalan ve senin gibi koktuğu için her gece yıkamadan onunla uyuyan bir ucubeyim."

"Bunda garip olan bir şey yok," diyor, çenemi kaldırarak zorla içine bak at Onu. "Sen Hatırla ve Düşünde giydiğin ipekli iç çamaşırı? Cebe attığım çift mi?" Başımı salladım, ayrıldığımda külotsuz olduğumu hatırladım, ama

Nate'le olan ilişkiyi bitirmek zorunda kaldığım için çok üzgündüm. Odama döndüm, üzerimi değiştirdim ve Londra'da geçirdiğim zamanın geri kalanında somurttum.

"Şu anda evimdeki çekmecemdeler... yıkanmamış halde." Şeytani bir şekilde sırtıyor ve içim düğümleniyor. "Senin özünü için onları kaç kez kokladığımı sana anlatamam."

Elini başımın arkasına doğru kaydırıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. "Son dört aydır seni düşünmekten başka bir şey yapmadım." Başımı yana yatırıyor ve sonra eğilip kokumu içine çekiyor. "Kokun hakkında." Burnunu boynumda gezdiriyor. "Yumuşak, pürüzsüz tenin." Çeneme öpücükler kondururken vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. "Tatlı tadın," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve bana geri çekilme şansı veriyor.

Onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadığımda, bunu onayım olarak kabul ediyor ve sonra ağzı benimkiyle yakıcı, ayak parmaklarını kıvrıran bir öpücükle birleşiyor. Ve aynen böyle, Nate olan her şeyin içinde kaybolurken vücudum sıcaktan yanmaya başlıyor. Öpücüğü derinleştirirken parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, Hafifçe kayıyorum, tahrik oluyorum ve sadece Nate'in bana verebileceği bağlantı için çaresizim.

Leğen kemiğim onunkine sürtündüğünde ve bacaklarımda arasında sert uzunluğunu hissettiğimde, sadece külotum ve onun terleri aramızda bir engel oluşturduğunda, nefes alıyorum ve geri çekiliyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Çin yemeği yemekten birbirimizi yemeye nasıl geçtiğimizi merak ederek nefes alıyorum.

"Çoğu insan buna öpüşmek diyor," diyor Nate çocuksu bir sırıtışla.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." kalkmaya çalışırken ters ters bakıyorum. Hareket etmemi engellemek için saçlarımı bırakıp kalçalarımı kavırıyor. "Dur. Biliyorum," diyor. "Ama her şeyi gerek yok. Şu anda, dört ay önce seni tekrar kollarımda için çok mutluyum. seni bir daha asla göremeyeceğim, bırak öpmeyi."

Beni bir kez daha öpüyor ve ne kadar tahrik olduğumu gizleyemeyerek kucağında kıvrandığımda, "İzin ver seninle ilgileneyim," diyor.

Hamile ve azgın olduğum ve rahatlamaya ihtiyacım olduğu için, muhtemelen yapmam gerektiği gibi hayır demek yerine, "Tamam" diyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NATE

TAMAM DEDIĞİ ANDA ONA DAHA SIKI SARILIYORUM VE onu odasına taşımak. Elbette çözmemiz gereken şeyler vardı ama şu anda odaklanmak istediğim tek şey Paige'e zevk vermektir. Öpüşürken bunu hissedebiliyordum, ne kadar gergin olduğunu ve birkaç kez ağabeyimin karısının hamileyken ne kadar azgın olduğu konusunda nasıl övündüğünü hatırladım.

O zamanlar, bu bilgi olmadan da yapabiliirdim - ve ona da söyledim - ama şimdi, fazla paylaştığı için minnettarım.

"Bu küçük eteği benim için mi giydin?" Onu yatağa yatırdığımda sordum.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri arzuyla dolu.

"Bunu giyerken kolay erişimi düşündünüz mü?"

Eteği yukarı kaldırıyorum, basit siyah pamuklu tangasını ortaya çıkarıyorum, malzemenin içinden ıslanan küçük bir ıslak daire var.

Bacaklarını aralayarak yapış yapış gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum ve sonra yüzümü tam ortasına getirip kokusunu içime çekiyorum. Kahretsin, onu ne kadar özlemişim. Burnum ıslak noktaya sürtündüğünde Paige inliyor ve hayal kırıklığı içinde kalçalarını oynatıyor.

Sorun değil çünkü onu o kadar sert boşaltacağım ki rahatlamaktan fazlasını yapacak.

Ama önce...

"Tişörtünü çıkar bebeğim," diyorum ona. "Hayalini kurduğum o mükemmel göğüsleri görmem gerek."

Loş ışıktaki bile yüzünün kızardığını görebiliyorum ama dediğimi yapıyor, tişörtünü başının üzerine kaldırıyor ve sütyenini çıkarıyor.

Vücudunda geziniyorum, gözyaşı damlacıklı göğüslerini ve tozlu gül rengi meme uçlarını görünce ağzım sulanıyor.

Hiç vakit kaybetmeden sertleşmiş bir tepe noktasını dudaklarımın arasına alırken, diğer memesini elimle kavırıyor, meme ucunu baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Paige'in nefesi kesildi. "Dikkatli ol. Çok hassaslar."

Anlayışla başımı sallıyorum, sonra taktiğimi değiştirip dilimi areolasının etrafında dolaştırıyorum. Zevkle iç geçiriyor, ben de diğerine yapıyorum, zevk aldığından emin olmak için izlerken ucunu nazikçe emmeye özen gösteriyorum.

Meme uçlarını emip yalarken, altımda kıvranıyor, bacakları belime dolanıyor ve malzemeye kaplı amı bana sürtünüyor, sürtünmenin onu çıkarması için çaresiz.

Bir noktada, Paige emmemden o kadar yüksek sesle inliyor ki, onu sadece meme ucu uyarımıyla boşaltabileceğimden neredeyse eminim, ama bundan daha fazlasını istiyorum. Kadınının bir fışkıran olduğunu ilk elden biliyorum ve onu bu lanet yatağı ıslatmak için her niyetim var.

Geri çektiğimde, hoşnutsuzlukla burnunu kıvrıyor ve yardım edemiyorum ama eğilip ona bir öpücük veriyorum. Sonra da ağzının köşesini öpüyorum.

"Surat asma," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni boşaltacağım."

Onu hızlı ve sert bir şekilde öpüyorum, onun tadına bakmak istiyorum ve sonra ona ihtiyacı olanı verebilmek için kendimi öpücüğü kesmeye zorluyorum.

Vücudunu yeniden tanımak isteyerek, göğüslerinin ortasından ve gövdesinden aşağıya doğru öpücükler bırakıyorum. Bebeğimizi taşıdığı çıkıntılı bölgeye geldiğimde durup onu öpüyorum. Uzun zamandır baba olmak istiyordum ve bu güzel kadın bana bunu veriyor. Henüz bilmiyor ama o zaten benim ve yakında bunu resmileştireceğim. Parmağına bir yüzük takacağım ve onu karım yapacağım ve ona ve bebeğimize her şeyi vereceğim.

"Nate," diyor Paige, uzanıp saçlarımı hafifçe . "İyi misin?"

"Evet." Kıkırdıyorum, düşüncelere dalmışken onun karnına baktığımı fark ediyorum. "Karnının büyümesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha attı. "Bu bizden biri yapar. Büyümek çatlaklara yol açar ve-"

"Ve sen hâlâ güzel görüneceksin, hatta daha da güzel görüneceksin çünkü bebeğimizi taşıyor olacaksın. Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin," diyerek daha önceki düşüncelerimi dile getirdim. "Senin sayende baba olacağım."

Gözleri cam gibi oldu. "Şey," diyor sulu bir gülümsemeyle, "senin de bununla bir ilgin vardı. Gerçi işin eğlenceli kısmıydı ama yine de bir parçasıydın."

Bir kahkaha atıyorum, bu kadına daha da çok aşık oluyorum. Komik, nazik ve akıllı biri ve umarım bebeğimiz de onun gibi olur.

"Biraz daha eğlenmek üzereyim."

Cevap vermeye fırsat bulamadan başımı eğiyorum ve daha da ıslanan o ıslak noktaya ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum.

Tangasını bacaklarından aşağı çekiyorum ve dudaklarını aralıyorum ki tadına . Lanet olası ıslak damlıyor ve dilimi ortasına doğru kaydırırken, sularını ağzıma emiyorum, özü, içimden ve doğrudan horozuma ateş eden elektrik gibi tat tomurcuklarıma çarpıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor Paige, saçlarının tellerini çekiştirerek. "Evet, tam orası."

Bacaklarını yüzümün yanlarına doğru sıkıyor ve yarığını tekrar yaladığımda sakalım kalçalarının iç kısımlarını çiziyor ve ondan yüksek bir inilti çıkarıyor. İngiltere'de geçirdiğimiz zamanlardan biliyorum ki sakallarımı çok seviyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde durup şişmiş klitorisini emiyorum.

Çok yakın, o kadar yakın ki... Aramıza girip sularını parmağımda topladıktan sonra bir tanesini dar götüne soktuğumda patlıyor, yüzüme ve yatağa boşalıyor. Bunu izlemeyi çok isterdim, ama klitorisine masaj yapmayı bırakmayı reddediyorum, ta ki yüzümü itene, başını ileri geri hareket ettirip bunun çok fazla olduğunu mırıldanana kadar.

Doymuş Paige'i de en az tahrik olmuş Paige'i sevdiğim kadar seviyorum, özellikle de ona bunu yaptığımı bildiğim için, o kadar sert boşaldı ki gözleri kapandı ve tüm vücudu gevşedi.

Memnuniyetle iç çekiyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor ve amının kapağına son bir öpücük kondurarak yataktan kalkıp temizlenmeye gidiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye , orgazmın sarhoşluğuyla.

"Temizlenmek için," diye mırıldanıyorum, ona bir öpücük veriyorum ki üzerimde kendi tadını alabilsin.

Dili dışarı fırlıyor ve tadını severek inliyor.

Ben geri çekilirken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim, Prenses."

Evet, sikim granit gibi sert ve ait olduğu yere, Paige'in sıkı sıcaklığına dönmek için yalvarıyor ama bu benimle ilgili değil. Bu onunla ilgili ve bir şekilde onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa, bana izin verdiği her seferinde onu memnuniyetle boşaltacağım.

Banyoya girdiğimde, ellerimi ve yüzümü yıkamak yerine, hızlı bir duş almaya karar verdim çünkü

onun sularıyla kaplı ve benim horoz acı verici bir şekilde sert.

Hava soğuduğunda vücudumu sabunluyorum, ardından çıplak bir Paige bana katılmak için duşa giriyor.

"Sen ne-

Paige dizlerinin üzerine çöküp sikimi eline aldığında ve okşadığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Şok içinde ona bakıyorum, bunu yapmasına gerek olmadığını söylemeye hazırım, ama düşüncelerimi söyleyemeden zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor ve o güzel ağzını açıp neredeyse tüm uzunluğumu yutuyor.

İngiltere'den beri seks yapmamıştım, bu yüzden ıslak ağız şaftımda yukarı ve aşağı kayarken, taşaklarımın sıkışması ve yükümü boğazından aşağı atmam uzun sürmedi.

Onu bu konuda uyarmaya çalışıyorum ama o hiç , gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sikimdeki her damla spermi sağıyor. Sonra, küçük bir fingirdek gibi, taca küçük bir öpücük veriyor ve ayağa kalkıyor.

"Evlen benimle," diyorum, yarı şaka.

Gözleri irileşiyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "O kadar iyi, ha?" Bana ne yaptığını çok iyi bildiği için sırıtıyor.

Onu kollarımla sarıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni çok özledim," diye itiraf ediyorum, "hem de çok."

Vücudu geriliyor ama neyse ki geri çekilmiyor. Sonra da "Ben de seni özledim" diye mırıldanarak beni şoke etti.

Paige bize karşı tereddütlü olabilir ama ona Londra'da olanların olması gereken şeyler olduğunu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Paige ve bu bebek benim ve bunu bildiğinden emin olacağım.

Duştan sonra, ben tişörtsüz eşofmanlarımı giyerken, o da sütyensiz, pamuklu minik bir pijama sortu ve atlet giyiyor.

Gömleğimi yıkamayı teklif etti ve ben de bunu gece kalmam için bir davet olarak kabul ettim. O çamaşır makinesine bir şeyler atarken ben de akşam yemeğinden kalan dağınıklığı toparlayıp

Benden çaldığı gömleği şifonyerine bırakarak yatak odasına geri döndü.

Yatağa girerken telefonum bir mesajla çalıyor ve saat biraz geç olduğu için acil bir durum olabilir diye kontrol ediyorum.

Anne: Bu hafta sonu babanın doğum günü için eve gelmeyi tekrar düşünebilir misin? Paige'i de getirebilirsin.

"Annen beni biliyor mu?" Paige, omzumun üzerinden gelen mesajı görünce ciyaklıyor.

"Tabii ki biliyor," diyorum onu kollarıma çekerek. "Bütün ailem seni biliyor."

"Aman Tanrım," diye inleyerek başını ellerinin arasına aldı. "Bir yabancıyla birlikte olup hamile kaldığım için gelmiş geçmiş en kötü aşüfte olduğumu düşünüyor olmalılar."

"Hey," diyorum, ellerini yüzünden çekip çenesini eğerek bana bakmasını sağlıyorum. "Kimse senin bir aşüfte olduğunu düşünmüyor. Bir daha asla böyle şeyler söyleme. Londra'da yaşadığımız şey benim için her şey demekti ve seks yaptığımızda, birbirlerine karşı hisleri olan iki yetişkin vardı... biri hala öyle."

Paige'in gözleri bu itirafım karşısında açılıyor. "Ben de hissediyorum," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde. "Sana karşı olan hislerim hiç bitmedi ama bu dört saat ayrı yaşadığımız gerçeğini değiştirmiyor."

"Aslında öyle," diyorum. "Çünkü bu, her şeyi çözeceğimiz anlamına geliyor. Dallas'a bir yolculukla başlayarak."

"Ne?"

"Annemin yazdıklarını okudun. Seninle tanışmak istiyor ve sensiz gitmeyeceğimi biliyor."

"Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü söylediklerimde ciddiydim. Seni terk etmeyeceğim."

"Bazen beni terk etmek zorunda kalacaksın," diye şımarıyor.

"Muhtemelen, ama seni daha yeni kollarıma aldım, bu yüzden yakın zamanda olmayacak."

"Gitmelisin," diye çıkıyor. "Bugün babanın doğum günü."

"Sadece benimle gelersen. Ve inan bana, seninle tanışmak için can atıyorlar. Biz yakın bir aileyiz, sen ve bebeğimiz de artık bu ailenin bir parçasısınız." Elimi karnının alt tarafında gezdiriyorum. "Annemin seni şımartmasına hazırlıklı ol. Yemin ederim baldızlarıma kendi oğullarından daha yakın ve yeğenlerimi görmeden birkaç gün geçirmiyor. Üzerine titreyeceği bir torunu daha olacağı için çok heyecanlı."

Paige'in gözlerinin cam gibi olduğunu fark ettiğimde yüzünün yan tarafını avuçluyorum. "Sorun nedir?" Onu üzecek ne söylediğimi düşünmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. "Konuş benimle, lütfen."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözleri dolup taşıyor. "Annemin bebeğimle asla tanışamayacağını düşündüm ve babam... şey, o ancak bir baba, bu yüzden onun uygulamalı bir büyükbaba olması konusunda sıfır beklentim var."

"Annen burada olmayabilir ama sana bakıyor ve babanı da sikeyim. Senin ya da bebeğimizin hayatında olmasını hak etmiyor."

Yanağında duran bir damla gözyaşını siliyorum, sonra eğilip ağzının kenarından öpüyorum. "Benimle Dallas'a gel Prenses," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Ailem seni çok sevecek. Zaten sevdiklerinden neredeyse eminim ve eğer onlara izin verirsen onlar da senin ailen olabilir."

"Tamam," diye usulca kabul eder. "Seninle Dallas'a geleceğim."

"HEY, PAIGE, BU NE?"

İşe gitmeden önce bize kahvaltı ve kahve hazırladığı mutfaktan kafasını uzattığında masadaki büyük siyah kitabı kaldırıyorum ve şöyle diyorum

Duş alıp giyinmek için otelime döndüm ve Kingston Hotel Collection'ı konuşmak için onunla ofiste buluştum.

"Bu benim hatıra defterim," diyerek ortadan kayboluyor ve sonra bir tepsi yemek ve kahve ile yeniden ortaya çıkıyor. "Hamile olduğumu öğrendiğimde başlamıştım."

Tepsiyi bırakıyor ve kahvemi bana uzatıyor. İkimiz de birer yudum alıyoruz ve bitirdikten sonra kitabı alıp kucağına koyuyor. "Annem ve ben albüm yapardık."

"Gittiğin her yerde bir tane yapardın, her macera için yeni bir sayfa," diye hatırlıyorum. Bana şaşkınlıkla baktığında ekliyorum: "Bana İngiltere'de onlardan bahsetmiştin. Siz hiç snowboard yapmadınız, o yüzden bir gün, hamile olmadığınız bir zamanda, sizi götüreceğim."

Ona şakacı bir göz kırpıyorum ve o da başını sallıyor.

"Hatırladın."

"Elbette," diye alay ediyorum. "Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Kitaplığındaki bir sürü kalın kitabı işaret ediyor. "Hepsi hala bende, hatıra defterleri... ve annemi özlediğimde, büyüüyü hatırlamak için onlara bakıyorum."

Kucağındaki kitabı açıyor ve ilk resimde ikisi pozitif, biri negatif olmak üzere üç hamilelik testi var. "Bu benim," diyor gülerek, pozitif testlerden birini göstererek. "Ana ve Kira benimle birlikte test yaptılar. Çok korkuyordum ve hamile olduğumu bilmeme rağmen yanıldığımı umuyordum."

Kaşlarını çatıyor, ben de onu kollarıma çekiyorum. "Keşke orada olabilseydim."

"Eğer sen olsaydın, bu kadar gergin olacağımı sanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Numaranı atmıştım ve seni bulmanın hiçbir yolu yoktu ve bebeğimizi yalnız büyütme düşüncesi yıkıcıydı."

"Anlıyorum. Her zaman baba olmak, içinde büyüdüğüm gibi bir aileye sahip olmak istemiştım ama bunun hep belli bir şekilde gerçekleşeceğini düşünmüştüm."

"Bundan mahrum bırakılmış gibi mi hissediyorsun?" diye soruyor usulca.

"Hayır." Çenesini kaldırıyorum ve çok fazla duygu barındıran gözlerine bakıyorum. "Çünkü bu seninle olmadığım anlamına gelirdi ve Londra'da yaptığımız şeyin bir bebekle sonlanmasına çok sevindim. Bu sadece Londra'da geçirdiğimiz zamanın bitmemesi gerektiğinin bir kanıtı."

"Belki," diye mırıldanıyor. "Ama bu aynı zamanda diğer her şeyin havada kaldığı anlamına da geliyor."

"Geri kalan her şey halledilecek," diye hatırlatıyorum ona.

"Peki, başka kim hamile?" Diğer pozitif testi göstererek sordum.

"Kira," diyor Paige gülerek. "Benden dört hafta sonra doğacak."

"Hamile kalacağın birinin olması çok güzel."

"Evet." Sırıttıyor. "Dürüst olmak gerekirse, işte o kadar meşguldüm ki kız kıza pek vakit geçiremedik. Ona ve Ana'ya yakında takılmak için mesaj atmalıyım. Ana bu hafta sonu bir barbekü partisi düzenliyor ama ben seninle Dallas'ta olacağım."

"Onlardan bir sonraki sefere erteleme iste," diye ısrar ediyorum. "Hayatındaki insanları tanımak istiyorum."

Başını sallıyor ve sonra sayfayı çeviriyor, orada **Made in London yazısıyla** birlikte iki fotoğrafımızı görüyorum.

"Bu çok şirin."

"Teşekkür ederim. En azından bebek senin nasıl görüldüğünü görebilsin diye ikimizin birkaç selfie'sini çektiğim için çok minnettarım."

"Ve şimdi, beni tanıyacaklar."

"Senin yüzünden," diyor yanıma doğru eğilerek. "Beni dinlemediğin için teşekkür ederim."

Her biri hamileliğinin bir haftasını belgeleyen sayfaları tek tek gözden geçiriyor. Karnının resimleri, en sevdiği yiyecekler ve şimdiye kadarki randevularından aldığı sonogram resimleri var. Hazırladığı sayfalardan bebeğimizi şimdiden ne kadar çok sevdiği belli oluyor ve harika bir anne olacağından hiç şüphem yok.

Defteri kapattığında ona "Bir sonraki randevunun tarih ve saatini bana göndermeyi unutma" diye hatırlatıyorum.

Ayrılmak gibi bir niyetim yok, ancak yine de takvimimde olduğundan emin olmak istiyorum, böylece Nolan o süre zarfında benim için herhangi bir toplantı veya telefon görüşmesi planlamaz.

"Yapacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

"AMAN TANRIM, KES ŞUNU!" NATE'IN ELİNİ ŞAKACI BİR ŞEKİLDE uyluk. "Kingston Otel Koleksiyonu için pazarlama stratejisini tartışıyor olmamız gerekiyordu."

"Ve öyleyiz," diyor elini çıplak kalçamda gezdirerek. "Ama bebeğimin annesi bu kadar seksi bir kalem etek giymişken ve tüm tenini gösterirken burada oturup odaklanmamı nasıl beklersin?"

Dudaklarını yalıyor, ben bacak bacak atarken bakışları bacaklarıma odaklanıyor, dokunuşunun ya da sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Bana o orgazmı yaşattığından beri, bana bir tane daha yaşatmasını düşünmeden edemiyorum. Bu sabah Nate'e benimle okulu asması ve günü yatakta geçirmesi için yalvarmak yerine işe gitmek için her şeyimi verdim. Tehlikede olan çok şey olduğu için muhtemelen işleri ağırdan almalıyız, ama elimde değil. Hamile ve azgınım ve beni memnun etmeyi seven bir adamım var.

"Odaklan," diye inliyorum parmakları külotumun dikişi boyunca kayarken. "Geri bildiriminizi almamız gerekiyor, böylece biz ayrılmadan önce değişiklikleri pazarlama ekibime sunabilirim" - saate bakıyorum - "iki saat."

Kahretsin! Zaman ne cehenneme gitti? "Hala eve gidip toplanmam gerekiyor ve iki saat içinde havaalanına gitmemiz gerekiyor."

uçuştan önce."

"Sakin ol." Nate kıkırdar. "Bol bol vaktimiz var. Bir şirket jetine sahip olmanın en güzel yanı sizi beklemesi." Saçlarımı yana kaydırıyor ve eğilerek boynumun sütununa yumuşak öpücükler konduruyor. "Beni bu ofise getirdiğinden beri, profesyonelce giyinmiş, o topuklularla, seni o masanın üzerine eğmeyi, eteğini kalçalarına kadar kaldırmayı ve ikimiz de boşalana kadar seni becermeyi hayal ediyorum. Ne dersin?" Nate dilini kulağımın altındaki hassas kısımda gezdiriyor. "Fantezimi gerçekleştirmek ister misin?"

Tanrım, kendime bundan daha itidalli olacağımı söylemiştim. Dün gece karşılıklı orgazm konusunda zaten pes ettim ve kendime, nerede yaşayacağımız ve bebeğimizi büyüteceğimiz, hatta birlikte olup olmayacağımız gibi önemli şeyleri çözene kadar onunla gerçekten seks yapmayacağımı söyleyerek bunu haklı çıkardım...

Ama Nate'in beni masamda becereceği düşüncesi tüm sağduyumu pencereden dışarı atmama neden oldu. Demek istediğim, zaten seks yaptık - dolayısıyla karnımdaki bebek - bu yüzden tekrar yaparsak gerçekten bir fark yaratacak mı? Bir şeyleri çözerken neden ikimizin de olası orgazmlardan mahrum kalması gerektiğini anlamıyorum.

"Peki," diye nefes alıyorum, sesimin benim tahrik olmuş gibi çıkmasını umursamadan. "Kapıyı kilitle. Ama bunu çabuk yapmalıyız."

Nate'in ağzının kenarları güzel, çocuksu bir sırıtışa dönüşüyor ve sonra kalkıp ofisimin kapısını kilitliyor, ben de bunu yaparken kâğıtlarımın her yere dağılmadığından emin olmak için masama yöneliyorum. Dosyalarımı kenara taşımak için daha yeni eğilmiştim ki Nate masanın etrafında dönüp kalçalarımın kıvrımlarını kavırıyor.

"Masanı düzenlemek masa seksinin amacını ortadan kaldırıyor," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Oh, çok mu içtin?" Arkama bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Asla," diye itiraf ediyor. "Ama fantezimde, seni öyle bir sikiyorum ki kâğıtlar havada uçuşuyor."

Beni etrafında döndürüyor ve ağzını ağzıma çarpıyor. Tadı kahve ve tutkunun mükemmel karışımı ve sadece ona ait bir şey gibi. Dili benimkine masaj yapıyor ve ben öpüşürken iç çekiyorum, bedenim daha fazlasını arzuluyor.

Nate öpüşmemize ara vermeden beni masanın üzerine kaldırıyor, kığım altımdaki dosyaları eziyor ve kırıştırıyor. Eteğimi kalçalarımın kadar itiyor, külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve sonra yere düşüyor, başı kalçalarımın arasında kayboluyor.

Ona bunun hızlı olması gerektiğini hatırlatmak üzereydim ki parmakları dudaklarımı ayırıyor ve dili doğrudan klitorisime inerek zevkle başımı geriye atmama neden oluyor.

Azgın ve hassasım ve o kadar çabuk boşalıyorum ki Nate'i içimde istemekle meşgul olmasaydım utanırdım. "Kahretsin, benim için boşalmana bayılıyorum," diyor ve bana yardım ediyor.

beni masadan indirdi.

Beni döndürmeden önce tekrar öpüyor ve elini yavaşça sırtımda gezdirerek sessizce eğilmemi söylüyor.

Pantolonunun fermuarını açma sesi sessiz olan ofisi dolduruyor ve ardından eteğimi kığımın üzerinden kaldırıp bacaklarımı açtığı anda soğuk hava yüzüme çarpıyor.

"Seni milyonlarca kez böyle hayal ettim," diye mırıldanıyor, "ama hiçbirinin senin hakkını vermedi. Seni burada görmek, kığın ve amını benim için açmış olman."

Sessizleşiyor ve ben de Nate'in bunu iyi yapacağını bildiğim için olmaları merakla bekliyorum. Londra'da onunla sadece kısa bir süre birlikte oldum ama beni tatmin etmek de dahil olmak üzere hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını çabucak öğrendim.

Parmakları at kuyruğuma dolanıyor ve başımı geriye doğru çekerek dikkatlice üzerime eğilip kulağıma fısıldıyor

"Artık seni geri aldım Prenses, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ve sonra içime giriyor, beni o kadar lezzetli bir şekilde dolduruyor ki ikimiz de birlikte inliyoruz.

Kahretsin, bunu özlemişim. Onu özledim.

Ona alışmam için bana birkaç saniye veriyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Kalın boyu içime girip çıkarken, elleri her yerde; kalçalarımı kavriyor, sırtımda geziniyor, saçlarıma dolanıyor. Yalnızca cinsel ilişkiyle boşalabildiğim pek görülmemiştir ama Nate'in bana doğru yerlerden vurması beni doğrudan uçurumun kenarına gönderiyor.

Sanki yaklaştığını hissetmiş gibi elini uzatıp ağzımı kapatıyor, duvarlarım sikini kavrarken inlemelerimi susturuyor ve onu da benimle birlikte uçurumun kenarına gönderiyor.

"İyi misin?" diye soruyor, çekiliyor ve beni döndürüyor.

Kalçamın iç kısmına damlayan döllere bakıyorum ve yukarı baktığımda onu da bakarken buluyorum, kendi gözleri şehvetle kaplanmış.

"Kahretsin, zaten bebeğimi taşımıyor olsaydın, hamile kalman umuduyla döllerimi tekrar içine sokmayı düşünürdüm."

Sözleri beni hem şok ediyor hem de tahrik ediyor. "Üreme sapkınlığı çok mu?" Yarı şaka yapıyorum.

"Neyin üremesi?" diye soruyor, soru dolu bir kaş kaldırarak.

"Aşk kitaplarımda bazı erkeklerin üreme sapkınlıkları var," diye açıklıyorum. "Kadın kahramanı hamile bırakmak ve onu döllerıyla doldurmaktan zevk almak istiyorlar."

Kelimeler ağzımdan çıkarken yanaklarım ısınıyor. Üreme sapkınlığı olan bir aşk romanı okumak, bunu açıklamaktan kesinlikle daha kolay.

Nate'in bakışları hafifçe kararıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Söz konusu sen olduğunda kesinlikle bir üreme saplantım var. Londra'da birlikteyken kaç kez çekilmemeyi düşündüm biliyor musun?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Yani, bunu sen mi yapıyorsun?" Karnımı gösteriyorum.

"Hey, her seferinde çekildim." Sırıttıyor.

"Evet, ama görünüşe göre, bunu sen ortaya çıkardın."

"Ve bu benim için tamamen sorun değil. Bebeğimizle birlikte karnının büyümesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Daha yeni göstermeye başladın ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey."

"Egom için çok iyisin," diye mırıldandım. "Şimdi çekil de temizleneyim."

Ofisime bağlı bir banyom olduğu için onu kullanıyoruz ve şehirden ayrılacağımız için hafta sonu için ihtiyaç duyabileceğim her şeyi topladıktan sonra yola çıkıyoruz.

Adım söylendiğinde neredeyse asansöre varmıştık.

Arkamı döndüğümde Ana'nın yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Merhaba," diyor Nate'e elini uzatarak. "Ben Anastasia Parker. Henüz resmi olarak tanışmadık."

"Ben Nathan Bradford," diyor Nate, onun elini sıkarken.

"Oh, kim olduğunu biliyorum. Sen, bir kadının kapısını çalan adamsın.

en iyi arkadaşımı aldı ve bu hafta sonu barbekü partim yerine onu Dallas'a götürüyor."

"Ana!" Ona ters ters bakarak sıçradım.

Ama tabii ki beni görmezden geliyor, gözleri hiç de rahatsız görünmeyen Nate'in üzerinde kalıyor. Aksine, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"O ben oluyorum," diyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Seninle ve Kingston'la çalışmayı ve Paige'in en iyi arkadaşı olarak seni kişisel düzeyde tanımayı dört gözle bekliyorum."

"İyi," diyor Ana. "Çünkü en iyi arkadaşı olarak ona karşı biraz korumacıyım."

"Seni suçlamıyorum," diyor Nate, hiç vakit kaybetmeden. "Onun pislik eski sevgilisiyle tanıştım. Ama seni temin ederim ki ben onun gibi değilim ve sadece Paige'in iyiliğini düşünüyorum. Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda göreceğiniz bir şey. Dallas'taki ailemi ziyaret etmek için ayrılıyoruz."

babamın doğum günü, ama döndüğümüzde hepimizin bir araya gelmesi gerekiyor."

Ana sersemlemiş bir halde başını sallıyor ve Nate ile eski sevgilim arasındaki farkı görmüş olsam da, şu anda daha da netleşiyor. John'un sadece kendini önemseydiği yerde, Nate beni gerçekten önemsiyor, bu da bana en yakın olan insanları tanımak anlamına geliyor.

Ana nihayet sesini bulduğunda, "Onun pantolonuna nasıl bu kadar çabuk girdiğini görebiliyorum," der.

"Ana!" Kahkahamı tutamayarak haykırıyorum çünkü anlıyorum ki Nate tatlı dilli biri.

Nate kıkırdıyor ve başını sallıyor, sonra asansör çalışıyor.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. "Salı günü döneceğim, ama eğer

Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Hafta sonunun tadını çıkar." Ana eğildi ve yanağımdan öptü. "Ve bir dahaki sefere ofis seksi yapmak istediğinde, ofisinin benimkiyle aynı duvarı paylaştığını unutma. O inlemelerle beni çok tahrik ettin, sonra da kocamı beni boşaltması için ikna etmek zorunda kaldım." Geri çekiliyor ve sırıtıyor. "İkinize de iyi eğlenceler!"

Asansörde kapılar kapanıncaya kadar Nate bir kahkaha patlatıyor. "Ondan hoşlandım."

SANKI NATE AİLESİYLE TANIŞACAĞIM İÇİN GERGIN OLDUĞUMU BİLİYORDU. ON Uçuş bittiğinde, sandalyelerde ya da kanepede oturmak yerine, beni doğrudan özel yatak odasına götürdü ve burada uçuş boyunca vücudumdaki stresi iki akıllara durgunluk veren orgazm şeklinde çekti.

Oraya vardığımızda orgazmdan o kadar uçmuştum ki vücudumda stresle ilgili hiçbir şey kalmamıştı. Yapmak istediğim tek şey yatağa kıvrılıp Nate'e sarılmaktı.

Ancak ne yazık ki şekerleme beklemek zorunda kalacak çünkü akşam yemeği için ailesiyle buluşmak üzere Dallas Steakhouse'a gitmeden önce onun evinde sadece tazelenecek kadar duracağız. Babasının doğum günü barbeküsü yarın tüm aile ve arkadaşlarının yanı sıra birkaç yakın iş arkadaşıyla birlikte gerçekleşecek, ancak bu gece babasının gerçek doğum günü ve akşam yemeği sadece yakın aile ve benimle olacak.

Ana, Kira ve benim gibi Nate, ailesi ve iki erkek kardeşi de aynı sitede yaşıyorlar ve her ev onlara biraz mahremiyet sağlayacak kadar büyük bir arazi parçası üzerinde. Benim evim sadece çeyrek dönümlük bir arazide, ama Kira'nın ve Ana'nın evleri birkaç dönümlük arazide.

Nate kardeşlerinin ve ailesinin nerede yaşadığını gösteriyor ve sonra bana modern bir kulübeyi hatırlatan çiftlik tarzı güzel evine yaşıyoruz. Dış cephe koyu renkli ahşapla çerçevelenmiş ve en muhteşem taşlarla tamamlanmış. Arabayı iki garajdan birine çekiyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor; bunun, kapımı açabilmesi için olduğum yerde kalmam anlamına geldiğini öğreniyorum.

Londra'da bunu ilk yaptığında kafam karışmıştı. İkincisinde, sadece bir centilmen olduğunu ve eninde sonunda duracağını düşündüm. Ama Nate arabaya her binişimde ve inişimde kapımı açmakta ısrar ediyor ve belki de John'la çıktıktan sonra beklentilerim düşük, ama Nate bunu her yaptığında daha çok bayılıyorum.

Nate kapıyı açıp önce benim girmemi işaret ederken, "Burası evim," diyor.

Açıkta bırakılmış ahşap kirişleri ve tavandan tabana taş şöminesiyle içerisi de en az dışarısı kadar güzel. Dağınık değil ama yaşanmış olduğu belli. Raflarında birkaç çerçeveli fotoğraf görüyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü benim aksime Nate'in bir ailesi var.

Gülen ve gülümseyen yüzlerle dolu çeşitli resimleri tarıyorum ve annemi çok daha fazla özlüyorum. Bu

Büyürken sadece üçümüz olabilirdik ama annem sevgi ve kahkahalarla dolu en iyi hayata sahip olmamı sağladı.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Çantamı yere bırakarak soruyorum. "Çok güzel bir yer."

"Birkaç yıl önce dairemi sattım ve burayı inşa ettim. Aileme yakın olmak istedim."

"Bekâr bir adam için çok fazla ev var."

"Evet." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Bir gün kendime ait bir ailem olmasını umuyordum."

Elbette öyleydi ve onu buraya, ailesinin yanına taşımayı planlıyordu; birbirlerinin evlerine yürüyerek gidebilecekleri, barbekü ve havuz partileri yapabilecekleri kadar yakın yaşayacaklardı.

"Hey," diyor yanağımı avuçlayarak. "Bu sadece bir ev... bir konut."

"Benim evimden daha büyük ve ailene daha yakın."

"Evin büyüklüğü umurumda değil," diyor gözlerini bana dikerek. "Ve sen de benim ailemsin."

"Evet, seni diğer aileden uzaklaştıran aile," diye mırıldanıyorum.

"Beni kimseden uzaklaştırmıyorsun," diye karşı çıkıyor Nate. "Bu işi çözeceğiz. Rosemary'de yaşamamız ve bu evi ziyaret edebilmemiz için tutmamız anlamına gelse bile."

"Bu para israfı."

"Kazancımı aileye yakın olmamızı sağlamak için kullanamayacaksam, iyi bir yaşam sürmek için kıcımlı yırtmamın ne anlamı var?" Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve sonra eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Her şeyi çözeceğiz, söz veriyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Önemli olan seni bulmuş olmam ve birlikte olmamız. Geri kalan her şey yoluna girebilir ve girecektir. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer dili öpücüğü derinleştirmek için içeri kayıyor ve sıcaklık vücuduma yayılıyor. Uzun zamandır kendimi yalnız hissediyorum. John'la birlikteyken bile her şeyi tek yapıyormuşum gibi hissediyordum, ama onunla birlikteyken

Nate, sanki gerçekten yanımda biri varmış gibi, beni düşünen bir ortak. Belki de en kötüsünü düşünmek yerine, ona şüpheyle yaklaşmalıyım.

"Tamam," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Sana güveneceğim."

Tüm vücudu rahatlatarak sarkar. "Teşekkür ederim. Şimdi sana etrafı gezdireyim, sonra da yemeğe gitmeden önce kendine gelmen için sana zaman vereyim."

Nate bana evi gezdiriyor. Son teknoloji ürünü mutfak ve oturma odasının yanı sıra, misafir odası ve ofis olarak kullandığı üç odası daha var. Evinde bir spor salonu var ki bu çok mantıklı çünkü adam çok formda. Açık mutfağı, ızgarası, havuzu ve jakuzisi var ki ona bu hafta sonu bir ara gireceğimizi söyledim.

Tur, evin geri kalanı gibi temiz ve yaşanmış olan odasında sona eriyor. üzerinde bir aile fotoğrafı ve yatağının üzerinde, dekorasyon tarzı gibi görünen country şıklığının mükemmel bir karışımı olan güzel bir sanat eseri asılı.

Hamile olduğum için bitkin bir halde esnediğimde - yani, bundan daha fazla bir nedene ihtiyacım var mı? Kelimenin tam anlamıyla bir insan büyütüyorum-Nate kıkırdıyor.

"Neden sana bir banyo hazırlamıyorum?" Jetlerle donatılmış lüks spa küvetini işaret ediyor. "Ben bazı işleri bitirirken sen de rahatlayabilirsin."

Bana katılmasını önermek üzereydim ama çalışması gerektiğinden bahsedince, işine olmak istemediğim için başımı salladım. Önceki ilişkilerimden erkeklerin yapışkan kadınlardan hoşlanmadığını öğrendim ve Nate'in onu aşağı çektiğimi ya da sorumluluklarından uzaklaştırdığımı hissetmesi isteyeceğim son şey.

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsemeye zorluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Git COO'luk işlerini yap."

YİRMİNCİ BÖLÜM

NATE

"YÜZDE YEDİ İSTEDİKLERİNİ ANLIYORUM AMA-" DUSTIN tartışmaya başlar, ancak sözleri alarminin çalmasıyla kesilir. Her şeye geç kaldığından, asistanı her şey için alarm kullanması konusunda ısrar ediyor. "Kahretsin, bunu masaya yatırmamız gerekecek," diyor ayağa kalkarak. "Akşam yemeği için hazırlanmak üzere eve gitmem gerekiyor."

Saatime bakıyorum, birkaç saattir çalıştığımı ve Paige'in ortaya çıkmadığını öğrenince şok oluyorum.

"Benim de hazırlanmam gerekiyor," diyorum ayağa kalkarak. "Paige seninle, değil mi?" Dustin soruyor.

"Evet, banyodaydı..." Üç saat önce falan. "Akşama görüşürüz."

Görüntülü sohbetimizi sonlandır'a tıklıyorum ve doğruca yatak odama gidiyorum çünkü onu son gördüğümde küvetimdeydi, küvette ıslanıyordu.

Ama banyoya girmeden önce, onun yatağında uyuduğunu görmek beni durdurdu. Kıvrılmış ve çarşafın altına girmiş, yüzü yastığa gömülmüştü. İlk kez evimde, yatağında bir kadın vardı ve o olmasına bayıldım.

Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkarıyorum, onu bu nadir huzur anında yakalamak istiyorum. Bizim stresimiz arasında

ve geleceğimiz, bir bebek taşımak ve Kingston'da çok çalışmak, farklı yönlerle çekiliyor ve her şeyin çok fazla olmasından endişeleniyorum. Kararlar verilmesi gerekiyor ama ona bana güvenebileceğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Şimdiye kadar hayatındaki erkekler konusunda pek iyi bir sicile sahip olmamış olabilir ama bu benimle son bulacak. Onu ve bebeğimizi her zaman ilk sıraya koyacağım.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra telefonumu cebime koyup yatağın kenarına oturuyorum ve Paige'in üzerine eğilerek ağzının kenarından öpüyorum. Memnuniyetle iç çekiyor ve kalbim göğsümde kabarıyor.

Kısa bir süre önce tüm dünyam işimin etrafında dönüyordu. Tek hedefim ailemin şirketinin CEO'su olmaktı. Ancak Paige hayatıma girdiği anda -kelimenin tam anlamıyla- önceliklerim değişti. Biriyle daha derin bir seviyede bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Gülmek, şakalaşmak ve onlarla samimi olmak. Ve şimdi buna sahip olduğuma göre, onu kaybetme riskine girmeme neden olacak hiçbir şey yapmayacağım.

"Neden bana bakıyorsun?" Paige sorar, sesi uykudan kısıktır.

"Sadece sana benim diyecek kadar nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlamaya çalışıyorum," diyorum ona dürüstçe.

Tembelce gülümsüyor, ağzının sadece yarısı yukarı kalkıyor. "Bu çok klişe ama bayıldım." Gömleğimin önünü yumrukluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Gitmeden önce bana orgazm olman için seni ikna etme şansım nedir?"

"Duruma göre değişir... Çabuk olabilir misiniz? Çünkü yaklaşık yirmi dakika içinde ayrılmamız gerekiyor."

"Ne?" Paige çığlık atıyor, beni geriye itiyor ve doğruluyor. "Neden o kadar uzun süre uyumama izin verdin?"

"Uyuduğunu bile bilmiyordum," diyorum gülerek. "Ugh!" Bacaklarını yatağın kenarına atarak inliyor.

yatağa. "İsteyerek yapmadım ama yatağın çok rahattı." "İyi tarafından bak. Akşam yemeğinden sonra rahat yatağıma geri dönüp, bir sonraki

"On iki saat boyunca seni istediğın kadar boşaltacağım."

Ben sırtıyorum ve Paige kızarıyor.

"Böyle şeyler söyleyemezsin yoksa yemeğı iptal etmen için sana yalvarırım. Zaten tüm ailenle tanışacağım için endişeliyim."

"Tüm ailem değil," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece annem, babam, kardeşlerim ve onların eşleri. Yarın, sevimli yeğenlerim de dahil olmak üzere ailemin geri kalanıyla tanışacaksın."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldanıyor banyo kapısını arkasından kapatırken.

Ailemle tanışacağı için gergin biliyorum, özellikle de geriye kalan tek ailesiyle -babasıyla- yakın olmadığı için- ama benim ailem yargılayıcı değil ve onları tanıdığında endişelerinin boşuna olduğunu anlayacağından hiç yok.

"NE DEMEK BABANI NEREDEYSE HIÇ GÖRMEDİM?"

on yıl mı?" Annem dehşet içinde Paige'e bakıyor. "Hangi ebeveyn çocuğunu bu kadar uzun süre görmeden bırakır?"

"Kendini savunmak için, benden eve gitmemi isterdi..." Paige mırıldanıyor.

"Hayır," diyor annem, "bu onu savunmaz. Belli ki üzgündün ve o da sana gelmeliydi. Daha çok çabalamalıydı. Anneni zaten kaybettin..."

Annem yemek masasında Paige'in yanında oturduğu için onu kucaklıyor. "Çok güçlüsün," diye mırıldanıyor. "Önce anneni sonra da babanı kaybettin. Üniversiteye gittin ve sonra kendi başına MBA yaptın. Kendinle gurur duymalısın."

"Teşekkür ," diyor Paige.

"Bağımsız olduğunu ve hayatını tek başına sürdürmeye alışkın olduğunu biliyorum ama artık biz varız," diyor annem ona.

Aslında. "Biz senin aileniz. İhtiyacınız olan her şeyi, yani her şeyi istemeniz yeterli."

Annem ona sarılmaya devam ederken Paige, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Diğer tarafında oturduğum ve yüzü annemin göğsüne gömülü olduğu için kızgın mı, üzgün mü yoksa yemeğe geldiğine pişman mı olduğunu anlayamıyorum ama sarılma sona erip Paige bana döndüğünde ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle "Ailenizi gerçekten seviyorum" dediğinde cevabımı almış oluyorum.

"Güzel, çünkü senden gerçekten hoşlanıyorlar," diye mırıldanıyorum, sadece o duyabilsin diye.

Akşam yemeği herkesin Paige'i tanınmasıyla geçti. Ona kendisini rahatsız hissettirecek hiçbir şey sormadılar, sadece bebekten ve Rosemary'de yaşamaktan ne kadar hoşlandığından bahsettiler. Carmine, temas noktası olması gerektiği için onunla Kingston-Bradford ortaklığı hakkında konuştu ve hemen kaynaştılar, yemeğin yarısı boyunca pazarlama hakkında konuştular.

Sonra, Paige sorular sormaya başladığında beni şok etti. Onun sosyal olmadığını düşündüğümünden değil, ama o tek kişi ve biz çok kalabalık olduğumuz için nasıl gideceğinden emin değildim, bu yüzden biraz göz korkutucu olabileceğini hayal edebiliyordum. Ancak Carmine ve Penny'ye çocukları hakkında soru soracak kadar rahattı, bu da ebeveynlik hakkında bir sohbete dönüştü ve ne yazık ki Paige'in yıllar önce ebeveynlerini farklı şekillerde kaybettiğini itiraf etmesine yol açtı.

"Beni gelmeye ikna ettiğine sevindim," diyor gülümseyerek.

"Ben de." Eğildim ve ağzının kenarından öptüm. "Ve bebeğimizin ailesi olacağı için gerçekten çok mutluyum."

Onun sözleri kalbimin hem ısınmasına hem de göğsümde sıkışmasına neden oluyor. Birincisi, çünkü onları bu kadar kabullenmesini seviyorum ve ikincisi, çünkü o kadar

Onları kabul edersek, onun evi onlara dört saat uzaklıkta, yani benimki de öyle.

Ve bu düşünceyle birlikte, Paige'le bir gelecek istiyorsam Rosemary'ye taşınmam gerekecek. Ve bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

Ve böylece kararımı verdim, Rosemary'ye taşınıyorum.

"KEŞKE ANNEM BURADA OLSAYDI," DIYE ITIRAF EDİYOR PAIGE, BAŞINI ÖNE EĞEREK

Fıskiyelerin ışıklarla dans edişini izlerken omzumda. "Annemi çok severdi."

Tatlılarımızı yedikten ve yarın onları barbeküde göreceğimiz için herkese iyi geceler diledikten sonra Paige'e benimle yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum. Şehir merkezi kalabalık olabiliyor ama benim de bazen koşmaya gittiğim su kenarında bir yürüyüş yolu var ve geceleri çok güzel oluyor. Fıskiyeleri hemen fark etti, biz de onları izlemek için banka oturduk.

"Sence benden hoşlanır mıydı?" Çok yakın oldukları için merakla sordum.

Paige bana bakıyor ve sırtıyor. "Beni senden uzak durmam için uyarırdı. Bana çok yakışıklı olduğunu ve kalbimi kıracağını söylerdi."

Yarı şaka yaptığını biliyorum ama yine de eğilip konuşuyorum, böylece suyun sesinden beni net bir şekilde duyabiliyor. "Onun yanıldığını kanıtlayacaktım... ona bir kitabı kapağına göre yargılamamasını gösterecektim çünkü kızını benim sevdiğim gibi sevecek bir erkek yok... benim sevdiğim gibi."

Paige'in gözleri büyür. "Aşk mı? Varsayımsal olarak demek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Seni seviyorum Paige." Çarpıcı yeşil gözlerine bakabilmek için başımı kaldırıyorum. "Sana Londra'da aşık oldum ve bunu sana söyledim."

o zaman." Elimi yumruğunun üzerine koyup dudaklarından öptükten sonra tekrar ona bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum. "Seni ve ne kadar sevdiğimi her gün göstereceğim."

Paige anlamak için başını sallarken gözleri doluyor. Bu sözlerle karşılık vermesini beklemiyorum. Onları hissetse bile geleceğimiz için çok korkuyor. Ama nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım var. Onu seviyorum ve eğer istediğim gibi olursa, hayatımızın geri kalanını ona ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçireceğim.

"VAY CANINA, BÜYÜK BİR AILEN VAR," DIYOR PAIGE, BİR SANDALYEYE OTURURKEN Onun için sakladım. "Annen beni onlarla gelini olarak tanıştırdı."

"Biraz zaman ver, ona anne demen için ısrar edecek."

Annem sınır tanımaz. Bir kez ailemizin bir parçası oldun mu, ömür boyu içinde olursun. Valerie ve Penny anneleriyle çok yakınlar, ama bu benimkini ona anne demeleri için ısrar etmekten alıkoymadı, onların hiç sahip olmadığı kızları olduğunu iddia etti.

"Oh, çoktan sevdi," diyor, gözleri duygudan cam gibi olmuş bir halde. "Bana asla annemin yerini tutamayacağını söyledikten hemen sonra, ama beni şimdiden kendi annesiymişim gibi seviyor." Gülen, konuşan ve birbirine karışan herkese bakıyor. "Büyük bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Her şey gökkuşağı ve güneş ışığı değil," diyorum ona. "İnsanlar anlaşıyor ve tartışmalar oluyor. Bir Şükran Günü'nde Linda teyzem, Barry amcamla konuşmayı kesti ve bütün yemek iptal oldu. Ailenin yarısı annemlerde, diğer yarısı da Barry amcamlarda yemek yedi."

Paige, "Ama şimdi hepsi burada olduğuna göre belli ki barışmışlar," diye belirtiyor.

"Evet, her zaman barışırlar. Aileler böyle yapar. Kavga ederler ve barışırlar."

"Babam ve ben hiç kavga etmedik," diyor Paige yumuşak bir sesle. "Bazen keşke etseydik diyorum. O zaman her şeyi açığa çıkarabilirdik, anlıyor musun?"

"Çok geç değil."

"Öyle gibi geliyor." Omuz silkiyor ve sonra konuyu değiştiriyor. "Yarın bir şey yapacak mıyız? Valerie ve Penny onlarla kahvaltıya gitmemi istedi."

"Ahh, evet. Yarın onların aylık kızlar brunch'ı var. Erkek kardeşlerim ve ben genellikle golf oynamaya gideriz, kızlar da şehir kulübünde brunch'a giderler. Sen gitmek istemezsen ben gitmeyebilirim."

"İstiyorum," diyor Paige. "Buradaki zamanımız kısıtlı olduğu için onlarla biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Ne zaman istersen geri gelebiliriz," diyorum ona, kolumu ona dolayabilmek için sandalyesini daha yakına çekerek. "Rosemary'nin senin evin olduğunu biliyorum ama burası, ailemle birlikte senin de evin olabilir."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

"NATE AMCA!" ANNEMARIE, NATE'IN ÜÇ YAŞINDAKİ YEĞENİ, bağıyor. "Gel ve beni içine at!"

"Ben de!" İki yaşındaki kardeşi Dylan ekliyor. "Beni de atın!"

Nate çocuklarla benim arama bakıyor, beni bırakıp bırakmama konusunda kararsız, ben de "Git! Git yeğenlerinle oyna. Ben burada iyi olacağım."

"Ya da benimle gelebilirsin." Nate kaşlarını sallıyor. "Seni bu sabah giydiğin mayolla görmek için can attığımı biliyorsun."

"Nate Amca, lütfen!" Annemarie yalvarıyor. "Sen git oyna, ben de içeri girmeyi düşünüyüm."

"Peki," diyor ve ayağa kalkıp tişörtünü başının üzerine çekerek karın kaslarını, yontulmuş göğsünü ve seksi dövmelelerini ortaya çıkarıyor. Tişörtünü masanın üzerine bırakıyor ve sonra aşağı uzanıp bol gelen şortunu bağıyor.

Bu hareket, bakışlarımın onun karın kaslarından aşağı kaymasına ve o mükemmel V'nin, mutlu iziyle birlikte, en büyük alay gibi şortunun önüne daldığı yere neden oluyor.

Nate eğildi, bana hızlı bir öpücük verdi ve sonra havuza doğru koşmaya başladı - arka tarafı neredeyse mükemmeldi

"Cannonball" diye önden bağırması ve çocuklara su sıçratma şovu yapması gibi.

Nate'in babasının asistanı Carol sırtarak, "Salyalarını silmek isteyebilirsin," diyor. "Anne adayının canının bir şey çekmesinin kötü olduğunu söylerler. Ben hamileyken kocam canımın çektiği her şeyi almam konusunda ısrarcıydı. Annesi, eğer hamile bir kadın aşermelerini tatmin etmezse bebeğin salyaları akarak doğacağını söylemişti."

Büyükannem olacak yaştaki kır saçlı kadına bir kahkaha atıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Eğer özlemini çektiğin şey bebeğinin babasıysa, bunun yerine getirildiğinden emin ol."

Bana göz kırıyor ve ben daha çok gülüyorum, bu aileyi ciddi seviyorum.

"O halde" -yeğenlerini sırayla suya atan Nate'e bakıyorum- "gidip karnımı doyursam iyi olacak."

Ben de ona göz kırıyorum, o da başıyla onaylıyor.

Oraya gitmek üzereydim ama mesanem protesto çığlıkları atıyor, bu yüzden tuvaleti kullanmak için içeri giriyorum. Hamile olmakla ilgili özlemeyeceğim tek şey sürekli tuvalete gitme ihtiyacı ve Kira ile Ana'nın bana söylediklerine göre hamileliğim ilerledikçe bu durum daha da kötüleşecek.

Ellerimi yıkadıktan sonra tekrar dışarı çıkıyorum ama dışarı açılan kapılara varmadan önce erkeksi bir ses adımı söyleyerek beni olduğum yerde durduruyor.

Arkama baktım, adımın Nate tarafından söylendiğini düşündüm. -belki de beni içeri kadar takip etti- ama bir sonraki konuşmada adımın söylenmediğini fark ettim... söylenmişti.

"Buraya taşınmak istemiyor ve Nate de onu zorlamayacak."

Köşeden bakınca Dustin ve karısı Valerie'nin mutfakta durmuş konuştuklarını görüyorum. Adımı söyleyen Dustin olmalıydı.

Valerie, "Her zaman COO olarak görev alabilirsin," diyor.

"Evet ama pozisyonumu seviyorum ve Bradford'u Nate'in yaptığı gibi yönetebileceğimden emin değilim. Şimdilik uzaktan çalışacak. Ayrıca, o pozisyona geçmesi gereken biri varsa o da sensin. Yıllardır onun altında çalışıyorsun."

Valerie başını sallayarak, "Buna hazır değilim," diyor. "Nate CEO olduğunda, COO olarak yükseleceğimi ve onun tarafından eğitileceğimi düşünmüştüm. O pozisyona gelip başarısız olmak istemiyorum."

"O zaman gemiye birini almamız gerekecek." Dustin iç geçirir.

Valerie, "Ama burası her zaman bir aile şirketi olmuştur," diyerek kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Karısını kollarının arasına alır. "Nate'in Paige'le birlikte olabilmesi için oraya taşınması gerekiyor."

"Ama o kadar çok çalıştı ve CEO olmaya çok yaklaştı. Nerede çalışacak?"

"Bilmiyorum." Dustin başını sallar. "Ve bu berbat bir şey. Demek istediğim, bu şirketi bu hale getirmek için kışını yırttı. Ama anlıyorum, seninle işim arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam her seferinde seni seçerdim." Adam onu usulca öpüyor ve kadın da ona doğru iç çekiyor. "Tek yapabileceğimiz onun kararını desteklemek. Şimdilik uzaktan çalışacak ve bunu ilerledikçe çözeceğiz. Nate'i bilirsin. Şirketi ortada bırakmaz."

"Yıkılmış olmalı," diye mırıldanıyor Valerie. "Onun için bundan nefret ediyorum."

Sözleri karşısında gözlerim yaşardı. Kendi güvensizliğim yüzünden buna sebep olduğum gerçeğiyle. Nate'i desteklemek ve sevdiği her şeyi ve herkesi geride bırakmak zorunda kalmasın diye Dallas'a taşınmak istiyorum ama bunu yapamam. Tüm hayatımdan vazgeçip Dallas'a taşınamam. Yürümezse ne olacak? Sonra elimde hiçbir şey kalmadı. Bir sürü insanı ilk sıraya koydum ve

Her seferinde hiçbir şey. Bu durumda olmasından nefret ediyorum ama onu ilk sıraya koyamam.

Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyor.

Aramızdaki her neyse buna bir son vermeli ve bebeğimizi birlikte büyötmeye odaklanmalıyız. Uzun mesafeli ebeveynlik yapmamız gerekecek olması berbat bir durum ama bu her zaman yapılıyor. Bir yolunu bulacağız.

Gidecek başka yerim olmadığı ve Dustin ile karısının kulak misafiri olduğumu bilmesini istemediğim için dışarı çıkıyorum. Daha önce oturduğum masaya geri oturmak üzereyken Nate adımı sesleniyor.

"Havuza gel," diyor gülümseyerek, kenara doğru yüzerek. "Su çok güzel."

Hayır demeyi düşünüyorum ama isteyeceğim son şey tüm ailesinin önünde dikkatleri üzerime çekmek. Nate ona sorunun ne olduğunu söyleyene kadar durmayacak ve ailesinin evinde, babasının doğum günü barbeküsünün ortasında bu konuşmayı yapmanın yeri değil.

Bu hafta sonunu atlatmamız gerekiyor ve Rosemary'ye döndüğümüzde ona aramızdaki ilişkiyi sadece bebekle ilgili tutmaya karar verdiğimi söyleyeceğim.

Kingston-Bradford işbirliğini tamamlayacağız, sonra o Dallas'a ailesinin ve işinin yanına dönecek ve biz de uzun mesafeli nasıl birlikte ebeveynlik yapacağımızı çözeceğiz.

"Paige," diye bağılıyor Nate yine. "İçeri gelecek misin, yoksa gelip seni almam mı gerekecek?"

Birkaç kişi kıkırdıyor, gözleri üzerimde, ben de başımı sallayıp ayağa kalkıyorum.

"Geliyorum," diyorum ona, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek.

Üzerimdeki örtüyü çıkarıp yeni aldığım hamile mayomu düzeltiyorum. Hâlâ daha küçük bir bedenim var ama karnım şişti ve artık resmen şişkin değil hamile gibi görünüyorum. Teksas'ta yaz mevsimi sıcak olduğu ve suda çok zaman geçirdiğimiz için göbeğime büyümesi için yer açacağını umarak iki parçalı bir mayo tercih ettim.

Havuzu doğru yürürken, Nate bana tüm dikkatini veriyor, gözleri şehvetle parlıyor, aşkla karışıyor ve midem düğümleniyor çünkü Nate beni seviyor. Benden etkileniyor. Sadece beni değil, bu bebeği de istiyor.

Dört aydan biraz fazla bir süre önce, erkek arkadaşımı arkadaşımınla seks yaparken yakaladım ve yeterli olup olmadığını sorguladım. Yeterince güzel miydim, yatakta yeterince iyi miydim, sevilme için yeterli miydim? Yine de Nate'in yanında olduğum her an, bana ne kadar yeterli olduğumu göstermekten başka bir şey yapmıyor.

Eski sevgilime göre, birçok kadınla dolu bir odada tek bir kadındım. Ama Nate bana baktığında, sanki odadaki tek kadın benmişim gibi hissediyor.

Ve bana ne hissettirirse hissettirsin, ona sahip olamam çünkü bu ikimiz için de adil değil. Benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmeye hazır olabilir ama ben buna izin vermeyeceğim.

En alt basamağa geldiğimde Nate kollarını bana doluyor, ben de bacaklarımı onun gövdesine sarıyorum. Arka bahçe elliden fazla insanla dolu, ama Nate'le birlikteyken sanki herkes kayboluyor ve sadece biz kalıyoruz.

Suyun ortasına geldiğimizde "Bunu seviyorum," diyor.

"Ne?" Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdiriyor, onunla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyorum. Onu daha yeni geri aldım ve şimdiden ondan vazgeçmek zorundayım.

"Karnının benimkine değiştiğini hissetmek." Sırıttıyor. "Bebeğin yakında tekmelemeye başlayacağını okudum. Onu hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de ona doğru iç çekiyorum.

"Başka ne okudun?" Merakla sordum. Bebek ve hamileliğim hakkında bir şeyler araştırdığını bile bilmiyordum. Google'da hamilelikle ilgili sorular aradığını hayal etmek beni içten içe gülümsetiyor.

"Bir sürü şey." Omuz silkiyor. "Mesela yirmi hafta sonra cinsiyetini öğrenebiliriz." Sırıttıyor. "Ne düşünüyorsun? Olmalı

miyiz?"

Bunu düşündüm ama öğrenme fikri beni strese sokuyor. Bu her şeyi daha da gerçek kılacak. Bir şeyler almaya, çocuk odasını dekore etmeye başlayabileceğimiz anlamına geliyor ki bu da çocuk odasının nerede olacağına karar vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Bu da nerede yaşayacağımızı konuşmamız anlamına geliyor. Ama şimdi, ikimizin de nerede yaşayacağını biliyorum ve bu birlikte olmayacak, bu da demek oluyor ki...

"Paige," diyor Nate, kaşlarını çatarak. "Eğer cinsiyetini öğrenmek istemiyorsan..."

"Öğrenebiliriz," diye fısıldıyorum, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

Belki de onunla birlikte olmak için Dallas'a taşınmalıyım. Bu tüm sorunlarımızı çözer. Güzel bir evi ve iyi bir işi var. Beni ve bu bebeği seviyor. Ben de onu seviyorum.

Ama sonra beni artık istemediğinde ne olacak?

Artık burada kalmaya değmediğimde ne olacak?

Yatağını ısıtacak yeni bir kadın istediğinde mi? Evcilik oynamak için yeni bir aile?

O zaman ben nerede kalacağım?

Kendimi durduramadan gözlerim doluyor ve Nate bunu hemen fark ediyor.

"Hey," diyor, "sorun ne?"

"Yok bir şey," diyorum ona, duygularımı kontrol altında tutamadığım için nefret ederek. "Ben sadece..." Kelimeleri çıkaramıyorum, onun yerine yüzümü boynuna gömüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Kafasının karıştığını biliyorum ama sadece bana sarılıyor ve kollarında sessizce ağlamama izin veriyor.

Başından beri lanetli olan ilişkiniz için ağlayın. İki yöne çekilecek olan bebek için. Kırmaktan başka çarem olmayan kalplerimiz için.

Çünkü bizimle olmak için her şeyden vazgeçmesine içerleyeceğinden korkuyorum.

Çünkü bizimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmesine izin veremem, ama onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmeyi de içimde bulamıyorum. Ve bu beni korkunç bir insan yapıyorsa lanet olsun.

"Paige," diyor Nate usulca. "Sanırım panik atak geçiriyorsun, Prenses."

O zaman kafamı kaldırıyorum ve bizi sudan çıkarıp evin içine taşıdığını fark ediyorum. Mutfaktaki sandalyede onun kucağında oturuyorum.

"Özür dilerim," diye ağlıyorum. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diyor başını sallayarak. "Konuş benimle, lütfen. Sorunun ne olduğunu söyle ki daha iyi hale getirebileyim."

"Yapamazsın," diye
fısıldıyorum. "Beni
dene."

İçimdekileri dökmek için ağzımı açıyorum ama daha kelimeleri çıkaramadan Dustin ve Valerie beliriyor.

"Hey, her şey yolunda mı?" Dustin dikkatle soruyor.

"Evet," diye boğuluyorum, Nate'i itiyorum ve beni kucağında tutmaya çalışmasına rağmen ayağa kalkıyorum. "Sadece bir an yaşıyordum. Bu hamilelik beni öldürecek."

Bir kahkaha atmaya zorluyorum ve Valerie de bana katılıyor, ama ne Nate ne de Dustin katılıyor, ikisi de kendi iyilikleri için fazla sezgisel.

"Bize bir dakika izin verir misin?" Nate soruyor.

"Evet, tabii ki," diyor Dustin. "'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemek üzereyiz. Hazır olduğunuzda dışarı çıkın."

Nate'le yalnız kalmak istemediğim için, "Aslında biz de herkesle birlikte dışarı çıkmalıyız," diyorum. "Sonra konuşabiliriz."

Nate tartışmak ister gibi görünüyor, ama neyse ki başını sallayarak onaylıyor ve ben de Rosemary'ye dönene kadar bu konuşmayı yapmak istemediğim için rahat bir nefes alıyorum, orada kendi evimin rahatlığında kendime acımak için güvende olacağım.

bölüm yirmi iki

NATE

OLMAYANA KADAR HER ŞEY YOLUNDA GIDIYORDU. PAIGE iyi vakit geçiriyordu, ta ki geçirmeyene kadar.

Bir dakika önce Paige Carol'la konuşup gülerken ben yeğenlerimle havuzda eğleniyordum, bir dakika sonra ise Paige perişan haldeydi. Ne değişti bilmiyorum ama her ne olduysa Paige beni kendinden uzaklaştırdı.

Yolculuğun geri kalanında baş ağrısı ve yorgunluk numarası yaparak benden kaçtı. Ve onu üzme istemediğim için, bunu yanına bıraktım. Ama şimdi, evine yanaşıyoruz ve ben neler olduğunu öğreneceğim.

Eşlik etmek isteyip istemediğini sormadan bavulunu ve benimkini alıp onu evine kadar takip ediyorum. Alarmı kapatıp ışıkları açarken sessizdi.

Sorunu her neyse ondan zorla almak zorunda kalacağımı düşünüyorum ama sonra arkasını dönüp "Konuşmamız gerek" diyor ve midem bulanıyor çünkü ondan gelen bu sözler iyi olamaz.

Bana kanepeye oturmamı işaret ediyor ve sonra karşımdaki koltuğa oturuyor, söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı kesinleştiriyor.

"Ailen harika," diyor sözleriyle çelişen küçük bir kaş çatmayla.

"Öyleler," diye katılıyorum. "Ve senden gerçekten hoşlanıyorlar."

"Ben de onları seviyorum," diyor sesi biraz titreyerek. "Ve bebeğimizin hayatının bir parçası olacakları için mutluyum."

"Elbette ," diyorum, bu işin nereye gittiğinden emin olmadan.

"Ve bence yakın olmanız iyi bir şey çünkü..." Bir sonraki kelimeleri söylemek için kendini heyecanlandırması gerekiyormuş gibi derin bir nefes alıyor ve ben de kötü olacağını bildiğim için nefesimi tutuyorum. "Sanırım... hayır, uzun mesafeli olarak nasıl birlikte ebeveynlik yapacağımızı bulmamızın en iyisi olacağını biliyorum."

Sözlerinin beynimde birkaç saniye geviş getirmesine izin veriyorum, böylece ona neden bahsettiğini sorduğumda sakın olduğumdan emin olabiliyorum. Çünkü az önce söylediklerinden, benden yeni ayrıldığı izlenimini ediniyorum. Sadece birlikte değiliz, bu yüzden asla birlikte olmayacağımızı açıkça belirtmeye çalıştığını varsayıyorum ve benim için kışımı Dallas'a geri götürüp o burada kalırken oradan onunla ortak ebeveynlik yapacağıma karar verdi.

Ve böyle bir şey olmayacak. "Peki neden?" diye soruyorum.

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki-"

"Oha," diye kestim sözünü. "Kafamın içine kelimeler ya da düşünceler sokma. İkimiz de bir bok bilmiyoruz. Sen bildiğini sandığın şeyi biliyorsun, ben de bildiğimi biliyorum. O yüzden bir daha dene ama bu sefer sadece kendin için konuş."

Gözlerini açıyor, sert sözlerim karşısında şaşırıyor ama umurumda değil. Kimsenin bana ne istediğini söylemeye hakkı yok, onun bile.

"Peki," diyor. "Dallas'a geri dönmeni istiyorum. Orada işini, aileni ve tüm hayatını kaybetmenin sebebi olmak istemiyorum. Ailenin sana ihtiyacı var ve ben seni farklı bir yöne çeken kişi olmak istemiyorum."

"Buna sen karar veremezsin," diyorum. "Dallas'a taşınmama kararını sen verdin. Evinin burası olduğunu açıkça belirttin. İşin, arkadaşların, evin. Burası Rosemary'de ve buna saygı duyuyorum, bu yüzden ben de burayı evim yapmaya karar verdim. Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni seviyorum, sana Londra'da aşık oldum ve o zamandan beri bu aşk daha da büyüdü. Ama benimle birlikte olmak istemeni sağlayamam. "Ne olursa olsun, Rosemary benim evim olacak çünkü

Sen ve bebeğimizin yaşayacağı yer. Bu yüzden, beni Dallas'a geri göndereceğini düşünerek beni uzaklaştırıyorsan, tekrar düşünebilirsin. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Paige gözyaşları içinde, "Saçmalıyorsun," diyor. "Bradford'daki işinden ayrılırsan faturalarını nasıl ödeyeceksin?"

"Bir sürü birikimim var ve başka bir iş bulurum. Belki Kingston'da benim için bir pozisyon vardır." Sırıtiyorum. "Çalışmak için iyi bir şirket olduklarını duydum."

"Bu hiç komik değil," diye çıkışır Paige. "Ben ciddiym ve sen-"

"Ayrıca çok ciddiym." Ayağa kalktım ve koltuktan onun yanındaki aşk koltuğuna geçtim. "Hiçbir yere gitmiyorum, Prenses. Dallas'a dönmem için beni uzaklaştırarak beni düşünmeni takdir etsem de böyle bir şey olmayacak. Babam ve kardeşlerimle çoktan konuştum. Dustin'e işleri öğretirken uzaktan çalışacağım."

"CEO olmak istemiyor," diye . "Neden böyle söylüyorsun?"

Dustin'in bu fikre sıcak bakmadığını biliyorum ama bunu Paige'e ne zaman söyleyeceğini bilmiyorum.

"Çünkü finansı seviyor," diye mırıldanıyor, yere bakarak.

"Biz hallederiz."

"Dallas'ta kalsaydın buna gerek kalmazdı." "Böyle bir şey olmayacak," diyorum ses tonumu eşit tutmaya çalışarak.

Paige hormonal ve duygusal biri ve söylediği her şey iyi bir yerden geliyor. Ailemle tanıştı ve

Onları seviyor ve onunla birlikte olmak için onları kaybetmemi istemiyor. Tahmin edecek olursam, bunun güvensizliğiyle bir ilgisi var. Beni önceliği yapamıyor çünkü bunu eski sevgilisiyle yaptı ve o da onu incitti. Babası tarafından incitildi. Annesini kaybetti. Paige korkuyor. Dallas'a taşınamaz ve kalbinin tekrar kırılması riskini göze alamaz, bu yüzden ona kalbinin benimle güvende olduğunu göstermem gerekecek.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, yüzünün kenarlarını çerçeveleyerek. "Sadece beni içeri almalısın."

"Bence büyük bir hata yapıyorsun," diye fısıldıyor. "Buraya taşınmak istiyorsan seni durduramam ama bunu senden ben istemiyorum ve bunun sebebi de ben olmak istemiyorum."

İnatla çenesini kaldırıyor ve yemin ederim ona daha da çok aşık oluyorum. Beni kendinden uzaklaştırdığını sanıyor ama işimden ve ailemden uzaklaşmamı bu kadar önemsemesi sadece ne kadar önemsedığını gösteriyor.

Ayağa kalkarken ona "Sorun değil," diyorum. "Benimle birlikte olman için seni ikna edecek kadar zamanım var." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Otelim hariç çünkü Paige'in bu geceyi burada geçirmeme izin vermesine imkan yok. Kışımı Dallas'a geri itme görevindeyken olmaz.

"...EĞER BAŞKA BİR SORU YOKSA, SANIRIM tamamlıyor." Paige toplantı odasındaki herkese sırtarak ekleyecek bir şeyi olan var mı diye bakıyor ve olmadığını görünce başıyla onaylıyor. "Tamam, iyi bir hafta sonu geçirin ve dinlenin çünkü önümüzde yoğun bir kaç ay var."

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve herkes onun yarı şaka yarı ciddi olduğunu bilerek kıkırdıyor. Yoğun bir hafta oldu ama Kingston-Bradford ortaklığını sonuçlandırmayı başardık. Sözleşmeler imzalandı ve

Detayları hallettik. Şimdi pazarlama ekipleri için zor kısım başlıyor. Fikirleri bulmak bir şey, ama onları harekete geçirmek bambaşka bir şey. Bu noktada Carmine devreye girecek ve ekibi Bradford'un işini Dallas'tan, Kingston'ın işini ise buradan halledecek.

Aynı zamanda eve döneceğim zaman, ancak Paige'in beni tamamen dışlamasına rağmen gitmeye hiç niyetim yok.

Bu hafta onu her akşam yemeğe davet ettim ve beni geri çevirdi, bana her türlü bahaneyi sundu. Ama pes etmeyeceğim ve bir yere gitmediğimi görünce o da pes edecek.

Herkes dışarı çıktığında "Hey, Paige," diyorum. "Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

"Sadece biraz çalışıp uyuyacağım," diyor temkinli bir şekilde. "Sen mi?"

"Aynen. Seni bu akşam ya da yarın akşam benimle yemeğe çıkmaya ikna etme şansım var mı?"

"Üzgünüm, yapamam," diyor, bir bahane bulma zahmetine bile girmeden.

"Pekala, fikrini değiştirirsen ben buralarda olacağım."

Kolunu sıkıyorum ve dışarı çıkıyorum, bugünden sonra ofiste takılmak için bir nedenim kalmayacağı için benimle biraz zaman geçirmesini sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Ana'yı ofiste dolaşırken gördüğümde aklıma bir fikir geliyor.

"Hey, Ana," diyorum ona doğru koşarak.

"Hey," diyor zoraki bir gülümsemeyle, en iyi arkadaşının beni bildiğini söyleyerek.

"Biraz daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Paige de dahil olmak üzere kimsenin duymasını istemediğim için soruyorum.

"Elbette."

Beni ofisine götürdü ve içeri girdikten sonra "Nasılsın?" diye sordu.

"Paige beni kendinden uzaklaştırmayı bırakırsa daha iyi olacağım," diyorum ona, doğrudan konuya girerek.

"Evet, bunu duydum. Sadece korkuyor. Çok şey yaşadı ve kendini başka bir kalp kırıklığından kurtarmaya çalışıyor."

"Anladım. Burada kalmamdan yana mısın yoksa Nate'in Kızını Dallas'a Geri Gönderme Takımı mısın?"

Ana gülüyor. "Ben Paige'in takımındayım." "Bu da demek oluyor ki onun mutlu olmasını istiyorum ve bence sen onu mutlu edebilirsin. Asıl soru, bunun için çalışmaya istekli misin?"

"Ona bu işte uzun soluklu olduğumu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Hamile olmasaydı bile burada olurum. Bebeğimi taşıdığını bilmeden önce de onu arıyordum. Onu seviyorum. Londra'da ona aşık oldum ve onunla bir hayat istiyorum."

"Ve onunla birlikte olmak için Dallas'taki hayatından gerçekten vazgeçecek misin?"

"Aileme çoktan haber verdim. Her şeyi çözene kadar uzaktan çalışacağım çünkü onları zor durumda bırakmak istemiyorum."

"Tabii ki hayır," diye kabul ediyor.

"Paige'i benimle yaşamaya ikna etmeyi umuyordum ama henüz o noktada değil, bu yüzden sanırım Rosemary'de ona daha yakın evler aramaya başlayacağım. Houston'dan buraya gelmek zor, özellikle de trafiğin yoğun olduğu saatlerde."

"Asistanıma benim için bir özgeçmiş hazırlamasını söyledim. Birkaç şirkete başvuracağım. Büyük olasılıkla şu anda sahip olduğum pozisyon olmayacak, ancak diplomamı ve deneyimimi kullanabileceğim bir yer bulacağımdan eminim."

"Vay canına, buraya taşınma konusunda gerçekten ciddi misin?" Julian karısının ofisine girerken soruyor. Ona hızlı bir öpücük veriyor, sonra bana bakıyor.

"Evet," dedim ikisine de. "Öyleyim. Ailem onunla birlikte olmadığım zaman huysuz bir piç olduğumu söylüyor, o yüzden..." Omuz silkiyorum. "Sorun şu ki, Dallas'a taşınmak istemiyor ama benim de Rosemary'ye taşınmamı istemiyor."

Julian güler. "İşte sana bir kadın."

Ana şakacı bir şekilde onun göğsüne vurur ve ona ters ters bakar, ama o hiç etkilenmemiş bir şekilde burnunun ucunu öper.

"Bunu istiyorum." Onlara doğru başımı salladım. "Karımı, çocuklarımı ve evimi istiyorum ve bunu Paige'le birlikte istiyorum. Otelimin önünde ayağı takılıp düştükten ve onu içeri taşıdıktan sonra bunu istediğimi anladım. Ona incinip incinmediğini sordum, bana baktı ve 'Gururum dışında, hayır' dedi.

"Yeşil gözlerine baktım ve ona aşık olabileceğimi anladım. Ve aşık oldum. Londra'da birkaç gün geçirdim ve gidiciydim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama..."

"Hayır, öyle değil," diyor Ana, gözleri cam gibi. "Julian ve ben hızlı ve sert düştük."

Kocasına bakar, o da başıyla onaylar.

"Paige geçmişine tepki veriyor," diyor Ana. "O kadar çok yandı ki."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ve ona onlar gibi olmadığımı, bana güvenebileceğini ve diğer pislikler gibi kalbini kırmayacağımı kanıtlayacağım, ama bunu yapmak için beni içeri almasına ihtiyacım var. Sorun şu ki, Kingston'la anlaşma yapıldı, bu yüzden onun etrafında olmak için bir nedenim yok."

"Bu hafta sonu barbekü var," diyor Julian.

"Geçen hafta sonu yapmadınız mı?"

"Bir sürü çocuğumuz ve doğum günümüz var," diyor gülerek. "Bugün 4 Temmuz ve Violet'in doğum günü. Ryder ve Kira'nın kızı. Sizi de davet ediyorum. Bir hediye getirin. Altı yaşına giriyor ve pembe olan her şeyi seviyor."

Bana göz kırpmıyor, ben de gülüyorum.

". Teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Onu incitmeyin," diyor Ana, ses tonu ciddi. "O tanıdığım en iyi insanlardan biri ve mutlu olmayı hak ediyor. Eğer söylediklerinde ciddi olmama ihtimalin varsa, bırak

Onu bırak. Ortak ebeveynlik yapın ve bırakın onu sevebilecek birini bulsun."

Ne demek istediğini anlıyorum. Arkadaşının arkasını kolladığını anlıyorum ve Paige'in ailesi olmamasına rağmen böyle arkadaşları olduğu için mutluyum. Ama...

"Bu bir seçenek bile değil," diyorum ona dürüstçe. "Paige beni istemediğini açıkça söylemediği sürece, başka bir adamın o kadını sevmesine izin verirsem lanetlenirim. O benim."

bölüm yirmi üç

PAIGE

"DOĞUM GÜNÜ KIZI NEREDE?" ŞAKAYLA KARIŞIK BAKIYORMUŞ GIBI YAPIYORUM.
Violet hariç her yerde, o da gülüyor.

"Buradayım Paige Teyze."

Violet dikkatimi çekmek için elini havada sallıyor ve ben de yalandan nefes alıyorum.

"Oh, işte buradasın."

Havuz partisi olduğu için sevimli pembe ve beyaz puantiyeli mayosunu giyiyor ve saçlarını iki yüksek atkuyruğu yapıyor.

"Altı yaşında olduğunu duydum ama en az yirmi bir yaşında gösteriyorsun."

Violet annesininkine benzeyen mavi gözlerini deviriyor ve bebeğimin Nate gibi viski rengi gözleri mi yoksa benim gibi yeşil gözleri mi olacağını merak ediyorum. Bu düşünce kalbimi sızlatıyor çünkü Nate ve ben bir bebek yarattık. İçimde büyüyen ve yarısı benim yarısı onun olan küçük bir mucize.

"Beş gün daha altı yaşında değilim," diyor Violet ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Sadece bugünü kutluyoruz."

"Oh, anladım. O zaman, sanırım bu..." Göz ucuyla Nate'i gördüğüm için sözümü kesiyorum.

İlk başta saçmaladığımı düşünüyorum çünkü sadece onu ve güzel gözlerini düşünüyordum ve neden Ryder ve Kira'nın evinde olsun ki? Ama sonra en iyi arkadaşımı görüyorum.

Arkadaşım yüz hatlarına kazınmış suçluluk duygusuyla bana bakıyor ve her şey anlam kazanıyor.

"Senin için," diye bitiriyorum, Violet'e hediyesini uzatırken.

"Teşekkür ederim! Ambalaj kâğıdına bayıldım," diye övgüler yağıdırıyor. "Pembe benim en sevdiğim renk. Masanın üzerine koyacağım. Annem daha sonra bir şey açabileceğimi söyledi."

Gülümsemeye zorluyorum, Violet gidene kadar gülümsemeye devam ediyorum ve sonra Nate'in kendisi dışında cevapları olduğundan emin olduğum tek kişiye doğru ilerliyorum.

"Ben ," diyor Ana, ellerini teslimiyetle kaldırarak. " yapmadım ne? bebeğimi babamı Violet'in Doğum günü partisinde, ondan uzak durmaya çalıştığımı bile bile?" Julian kolunu karısına dolayarak, "Öyle yaptım," diyor.

"Adam çaresizdi, ben de ona bir ip attım."

"Senin bir ip." Ters ters baktım.

"Belki de değil." Julian omuz silkiyor. "Ama ben de onun yerindeydim. Senin olmasını istediğin kadına aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve o da pes etmeyecek kadar inatçı."

"Ben Ana değilim," diye mırıldandım. "Ben..." Sözlerim yarım kalıyor çünkü Nate kırmızı-beyaz-mavi şortu, beyaz yakalı gömleği ve parmak arası terlikleriyle çok lezzetli görünüyor.

Belki de onu bu şekilde giyinmiş olarak nadiren gördüğümünden ya da bir tatil dergisinde olması gerektiği gibi görüldüğünden, ama o yanımdan geçerken vücudumun ısınmasına ve kadınsı bölgelerimin karıncalanmasına engel olamıyorum. Bu lanet bebeklik hormonlarını suçluyorum. Beni deli gibi davranmaya zorluyorlar.

"Selam bebeğim," diyor Nate, eğilip şakağımı öperek.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kafam karıştı," diye geveledim, sonra Julian'a ters ters baktım.

"İhanete uğradım."

Julian omuz silkip karısını uzaklaştırırken ve Nate ile beni oturma odasında yalnız bırakırken en ufak bir suçluluk duygusu bile duymuyor.

"Onlara çok kızma," diyor Nate. "Çaresizdim."

"O da öyle dedi. Ama burada ne yaptığını anlamıyorum. Nasıl hissettiğimi açıkça ifade ettim."

"Korktuğunu mu?" Nate kaşlarını çatı. "Evet, seni çok net duydum."

"Ben öyle demedim."

"Demek istediğin buydu." Parmaklarımızı birbirine doladı ve beni kanepeye doğru çekti.

Parti dışarıda olduğu için burada yalnızız.

"Buraya kadar doğum günü partisi için mi geldin?" "Hiç ayrılmadım," diyerek beni şoke etti.

Anlaşmayı sonuçlandıralı neredeyse bir hafta oldu, bu yüzden burada olması için bir neden yok, özellikle de nerede durduğumu açıkça belirttiğimden beri.

Onun gideceği düşüncesi midemi bulandırıyor ama duygularımı bir kenara itiyorum. Bu ikimiz için de en iyisi.

"Bebeğin doğmasına daha beş ay var," diye belirttim.

"Ama sen buradasın," diyor yumuşak bir gülümsemeye. "Hiçbir yere gitmiyorum Prenses. Siz buradaysanız, ben de burada olacağım."

Onun sözleriyle kalbim hızlanıyor ve geçmişim gözümün önünden geçiyor. Anneme vazgeçmemesi için yalvarışım, babama bizi Londra'dan uzaklaştırmaması için ağlayışım. John'a bizi işine tercih etmesi için yalvarmam. Hiçbiri beni seçmedi ama Nate burada, bizi seçmesi için yalvarıyor.

Gitmedi.

Benimle olmak istiyor. Bizi seçiyor.

Ama sonra aklıma ailesinin mutfağında kulak misafiri olduğum konuşma geldi.

"çalıştı." Valerie.

"Bu şirketi bu hale getirmek için kışını yırttı." Dustin.

"Yıkılmış olmalı. Onun için bundan nefret ediyorum." Valerie.

Benim istediğim de buydu. Birinin beni seçmesini, ama onun bunu yaptığı düşüncesi midemi bulandırıyor çünkü zorlandığında bu gerçekten bir seçim mi? Ya bebeğinizin hayatında aktif olmak için sevdiğiniz her şeyden uzaklaşın ya da Dallas'ta kalıp bebeğinizden uzakta yaşayın. Elim karnıma gitti. Tüm bunlardan nefret ediyorum ve doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

"Hey," diyor Nate, beni rahatsız edici düşüncelerimden uyandırarak. "Ne-"

Telefonu çalar ve konuşmasını keser. Bir göz attıktan sonra tekrar cebine koyar.

"Ne-"

Telefonu tekrar çalıyor ve geri çıkardığında kaşları çatılıyor. "Bana bir saniye izin verir misin?" Bana endişeyle bakıyor. "Arayan babam ve asla arka arkaya iki kez aramaz."

"Tabii ki."

Tanrım, ben o kadar kaltak mıyım ki benim yanımdayken kendi ailesinden gelen bir telefona cevap vermekten korkuyor? Tabii ki öyle çünkü onu uzaklaştırmadığım zamanlarda, burada bebeğiyle olmak ile Dallas'ta ailesiyle olmak arasında seçim yapmaya zorluyorum. Bütün bu durum berbat.

"Teşekkürler," diyor Nate. "Bir dakikaya geliyorum."

Cevap verir ve dikkatini babasına çevirir.

Konuşmanın sadece bir tarafını duyabildiğim için ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama anladığım kadarıyla, başka bir otel inşa etmek amacıyla satın aldıkları bir mülkle ilgili bir şey olmuş ve Nate'in babasının bunu halletmek için oraya gitmesi gerekiyor.

Nate babasıyla ileri geri tartışıyor ve benim yüzümden onunla tartıştığını düşündükçe midem bulanıyor. Benim yüzümden gitmek istemiyor. Bir kez daha, benim ve bebeğimiz yüzünden başka bir yöne çekiliyor. Ve eğer onu Dallas'ta kalmaya ikna edemezsem bu hep böyle olacak.

Ya da Dallas'a taşınabilirsin?

Doğru... evimden, işimden, arkadaşlarımdan vazgeçeceğim... ve sonra benden bıktığında -çünkü kabul edelim, hayatımdaki herkes eninde sonunda bıkıyor- orada yapayalnız kalacağım.

Ah, bana acıma partisini başlatın. Neden tüm çekingenliğimi bir kenara bırakıp bu işe balıklama atlayamıyorum?

"Hey," diyor Nate telefonu kapattığında, yüzümün yan tarafını avuçlayarak. "O güzel kafandan neler geçiyor? Ve lütfen yalan söyleme."

"Hiç kimse benimle kalmak için savaşımadı," diye itiraf ediyorum, sesim duygusallıktan titriyor. "Hayatımdaki herkes hep çekip gitmeyi seçti. Ama sen gerçekten kalmak için savaşıyorsun. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - onların çekip gitmeyi seçmesi mi yoksa senin burada kalmaya zorlanman mı?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım" diyor, elini çeneme götürüyor ve gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmasın diye eğiyor. "Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor. Ben olmak istediğim yerdeyim. Seninle ve bebeğimizle."

"Peki ya bebek olmasaydı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" Şaşkınlıkla karnıma bakıyor. "Yani, ya hamile olmasaydım? Yine de Burada mı? İşin yerine beni mi seçiyorsun? Şimdiye kadar bildiğin tek evin yerine? Yakın olduğun ailen yerine?"

Güvensizliğimin beni bu tür sorular sormaya itmesinden nefret ediyorum, ama bilmem gerekiyor çünkü aramızdaki hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı ve yardım edemem ama seçimlerini benim yüzümden değil de bebek yüzünden yaptığından korkuyorum.

"Kingston-Bradford ortaklığını devraldığımda hamile olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyor. "Tek bildiğim seni iki aydır deli gibi özlediğim ve seni görmeye ihtiyacım olduğuydu." Gözlerini gözlerime dikeyiyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. "İsteklerine saygı duymak için çok uğraştım ama yapamadım. Rosemary'ye seni görmeye geldim."

"Ve sen kalıyorsun çünkü hamileyim."

"Hayır," diye düzeltiyor. "Kalıyorum çünkü sana aşık oldum. Evde ailemle birlikte olmak istiyor muyum? İstemiyorum dersem yalan söylemiş olurum. Ailemi ve işimi seviyorum. Ama ben de seni seviyorum Paige. Ve hayatta, kararlar vermek zorundayız."

"Kurbanları kastediyorsun."

"Hayır," diyor, "seçenekler var ve ben seni seçiyorum. Ailemi istediğim zaman ziyaret edebilirim. Yeni bir iş bulabilirim. Seninle yaşayabilirim ya da yeni bir ev alabiliriz. Ama Dallas'ta kalırsam seni elde edemem ve sen benim istediğim her şeysin, bebekli ya da bebegsiz."

Hiçkırıklara boğuluyorum ve beni kollarına çekiyor. "Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Hiçbir yere gitmiyor.

Benimle kalmak istiyor.

Beni seçiyor.

Peki ya ailesi? Onun burada kalmasıyla, ailesi gelecekteki CEO'larından yoksun kalacak. Bradford Otelleri artık aile işletmesi olmaktan çıkma riskiyle karşı karşıya. Ve hepsi benim bencilliğim yüzünden.

"Hey," diyor usulca, düştüğünü fark etmediğim bir damla gözyaşını silerek. "Neler oluyor?"

Kulak misafiri olduğum şeyi ona söylemek için ağzımı açıyorum ama daha kelimeleri çıkaramadan cebindeki telefonu çalıyor.

"Sorun değil," diyorum ona, gülümsemeye zorlayarak. Benim için ailesinin şirketini terk edecek olması yeterince kötü. En azından ona ihtiyaçları olduğunda anlayışlı davranabilirim. "Buna cevap ver. Ailenin sana ihtiyacı var."

"Babamın Vegas'a gitmemi istiyor," diyor. "Giderdi, ama bu mülkle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmedi, bu yüzden nereden başlayacağını bilemezdi ve ona telefonda pek bir şey söylemiyorlar, sadece sahada kazı yapıyorlardı ve bir şey oldu, bu da ilçenin bir durdurma ve vazgeçme kararı vermesine neden oldu. Her şeyi halletmek için avukatımızla orada buluşacağım. Başka birini gönderebilseydim, gönderirdim ama..."

" değil," diye ısrar ediyorum. "Bu işin bir parçası."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye söz veriyor.
"Ama gittiğimde seni arayabilir miyim?"

Ses tonundaki yalvarış bana "Elbette" dedirtti.

Nerede durduğumuz konusunda kafam çok karışık ama bildiğim tek şey ondan kaçmayı bırakmam gerektiği. Ne olursa olsun, o benim bebeğimin babası ve uzun bir süre birbirimizin hayatında olacağız.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Yirmi haftalık randevum için geri gelecek misin?"

"Bu bir haftadan fazla sürmez." Alay ediyor. "O kadar uzun kalmamın imkanı yok. Babamın söylediğine göre, ileyle ilgili bir sorun varmış. Muhtemelen doğru dosyalanmamış bir izin. Her şey yolunda giderse, en fazla birkaç gün içinde dönmüş olurum." Eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve döndüğümde, bizim hakkımızda konuşacağız, Paige."

bölüm yirmi dört

PAIGE

"GÜNAYDIN, GÜZELİM."

Telefonda Nate'e gülümsüyorum. Dört gündür yok ve her gün sabah ve akşam beni görüntülü aramaya özen gösteriyor.

"Günaydın," diyorum, yanıma dönüp yastığıma sarılıyorum. "Nasıl gidiyor?"

Sorum üzerine Nate'in kaşları birbirine çarpıyor ve yüzündeki sıkıntılı ifadeden dolayı midem düğümleniyor.

"İyi değil," diye itiraf ediyor. "Geldiğimde bana kemikler bulduklarını bildirdiler ama bu sabah bunların insan olduğunu doğruladılar."

"Ne?" Şok içinde doğruldum. "İnsan kemikleri gibi mi?"

Burnumu tiksintiyle kıvırıyorum ve Nate kıkırdıyor. "Evet, testler pozitif çıktı insan DNA'sı için . Soruşturma sürerken her şey kapatıldı."

"Belki de en iyisi budur. Gerçekten bir cinayet mahallinin üzerine otel inşa etmek istiyor musunuz?"

Nate bir kahkaha atar ve başını sallar. "Evet, öyle. Aksi takdirde, bu proje için halihazırda harcadığımız milyonlarca dolarlık çalışma saatinin üzerine yüzlerce iş kaybedilecek. Şu anda, kemiklerin bir kehanete ait olduğunu umuyoruz."

cinayet ve Kızılderili mezarlığının bir parçası değil çünkü eğer bir Kızılderili kabilesinden oldukları ortaya çıkarsa, mahvoluruz."

"Ne zaman öğreneceksin?"

"Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde."

"HALA UYANIK MISIN?"

"Hayır, uyuyan biriyle konuşuyorsun," diye şaka yaparak Nate'in kıkırdamasına neden oluyorum.

Gözlerinin altında koyu halkalar var, saçları bütün gün parmaklarını gezdirmiş gibi dağınık, takım elbisesi buruşuk ve kravatı zar zor duruyor, yine de iyi geceler demek için beni arıyor.

Bu kadar daralmasından nefret ediyorum ama ona beni her gün, günde iki kez aramak zorunda olmadığını söylediğimde, benimle konuşmanın gününün en güzel kısmı olduğunu söyledi, bunu nasıl inkar edebilirim ki? Ayrıca, kendime karşı dürüst olursam, bu benim de günümün en iyi kısmı.

Gideli sekiz gün oldu ve onu düşündüğümünden daha fazla özlüyorum. Hayatıma geri döndüğünden beri, ayrı kaldığımız en uzun süre, ortaklık ve pazarlama planı tamamlandıktan sonra ondan uzak kaldığım birkaç gün oldu.

Onu özlediğim için ona bize bir şans vermek istediğimi söylemek istiyorum çünkü fiziksel olarak birlikte olamayacağımız düşüncesi kalbimi acıtıyor ve beni dinleyip Dallas'a geri dönme fikri midemi bulandırıyor. Ama sonra kardeşi Dustin'in Nate'in şirketten ayrılmasına ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum ve ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Sorun şu ki, Nate'in gitmesi ve beni günde iki kez araması bize konuşma fırsatı verdi. Nate'in Rosemary'ye taşınmaya zorlanmasından endişelenirken

-her ne kadar böyle hissetmediğini söylese de

aksini kanıtlamak için çok iyi bir iş çıkardı, bu da onu bir kol boyu uzakta tutmaya devam etmemi gerçekten zorlaştırıyor. Geri döndüğünde bencilce pes edeceğimden ve bize bir şans vereceğimden endişeleniyorum çünkü gerçek şu ki, istediğim şey bu. Nate'i burada, yanımda istiyorum ve bunu sadece bebeğimin babası olduğu için değil, onu sevdiğim ve onunla bir gelecek görebildiğim için de istiyorum. Ama bundan da öte, onsuz bir gelecek göremiyorum.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," diye mırıldandı. "Çılgın bir gündü."

"Kemiklerden haber var mı?"

"Henüz değil." İç geçiriyor ve yatağın kenarına çöküyor. "Bana iyi bir şey söyle."

Söyleyecek bir şey düşünürken karnımda bir kıpırtı yayılıyor ve gülümsüyorum. "Bebeği içimde hissedebiliyorum," diyorum ona.

"Ne?" Gözleri açılıyor. "Tekmelemek gibi mi?"

"Daha çok çarpıntı gibi. Başta gaz sandım," diye itiraf ediyorum, yüzüm utançla ısınıyor. "Ama birkaç kez daha olduktan sonra bunun bebek olduğunu anladım." Elim karnıma gidiyor ve onu ovuyorum, küçük adam ya da kızımın onları ne kadar çok sevdiğimi hissetmesini umuyorum.

"Bu harika," diyor Nate gülümseyerek. "Güçlendiğinde onu hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Lafı açılmışken.

"Ne zaman dönüyorsun?" Ultrason randevusu iki gün sonra olduğu için soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor iç çekerek. "Burada her şey berbat durumda. Avukatlarımız gece gündüz çalışıyorlar ama ilçe ayak sürüyor." Telefonu geri çekiyor ve sonra tekrar iç çekiyor. "Hey, konuşmamızı kısa kesmekten nefret ediyorum ama-"

"Hayır, hayır! Git!" Bitirmesine izin vermeden ona söyledim.

Bana hiçbir şey borçlu değil ve işte tam da bu yüzden kendimize değil ebeveyn olarak rollerimizi çözmeye odaklanmamız için baskı yapıyorum. Nate'in kendi çocuklarını önemseydiği çok açık.

Aile şirketi - olması gerektiği gibi - ve ondan her şeyi bırakıp gitmesini istemek ya da beklemek bencillik. Her şeyi kabul ettiğini kanıtlamak için bunu yapmaya kararlı olduğunu biliyorum ama geri döndüğünde oturup bunu konuşmamız gerekecek çünkü Nate'in mutlu olduğunu, her şeyi bırakıp gittiğini hayal edemiyorum, ne yani, bize bir şans vermek için mi? Gerçek şu ki, Dallas'ta bir baba olabilir. Mükemmel olmayacak ve çok fazla seyahat etmesi gerekecek ama her şeyden vazgeçmesinin sebebi ben olamam... olmak istesem bile.

Gitmesi gereken kişi olmasına rağmen tartışmak ister gibi görünüyor, bu yüzden o yapmadan önce ona iyi geceler diyorum ve telefonu kapatıyorum. Sonra da gecenin geri kalanını onu ve kendimi Dallas'a dönmesinin en iyisi olduğuna nasıl ikna edeceğimi düşünerek geçiriyorum.

"HEY, PAIGE. KIRA VE RYDER'A GIDIYORUZ.
Akşam yemeği. Gelmek ister misin?"

Yazdığım e-postadan başımı kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkürler, ama biraz yorgunum. Sanırım bir şeyler atıştırıp pijamalarımı giyeceğim ve Netflix'te bir şeyler izleyeceğim."

Bugün boktan bir gündü, Nate'in her gün yaptığı gibi bu sabah da aramamasından başlayarak. İşler karıştığı için üzgün olduğunu belirten bir mesaj attı ve ofisime çiçek gönderdi, ancak bu sadece onu uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığımı pekiştirdi. Çok yorgun ve tükenmiş durumda. Bradford Otelleri onun için her şey demek ve bunu elinden alacak kişi ben olmayacağım.

Ana başını sallar. "Nate'in ne zaman döneceğine dair bir haber var mı?" "Hayır, ama yarınki randevuma geleceğini söyledi."

Gerçi bu aramayı bırakmadan önceydi, yani bu noktada kim bilir? Üzerindeki baskıyı arttırmak istemediğim için bu konuyu açmadım.

Dürüst olmak gerekirse, sormak ve bana gelemeyeceğini söylemesini duymak için gerginim, bu da kalbimi kıracak.

"Tamam," diyor. "Eğer bir değişiklik olursa, randevu almadığımdan emin olduğum için seninle gelebilirim."

usulca gülümsüyor ve Anastasia Parker'ın neden en iyi arkadaşım olduğunu hatırlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sandalyemi geri iterek ona sarılabiliyorum.

Ancak masanın etrafında bir adım attığımda, bir şekilde topuğum halıya takılıyor olmalı çünkü dengemi kaybedip öne doğru tökezliyorum. Bu olay ağır çekimde gerçekleşiyor ama benim engellememe yetecek kadar yavaş değil.

Masaya tutunarak düşüşümü durdurmaya çalışıyorum, ancak bunu yaparken karnım köşeye çarpıyor ve vücuduma büyük bir acı yayıldığında, geriye düşüyorum ve en kötü insan langırt oyunu gibi hissettiren bir şekilde yere iniyorum.

Ana hemen yanıma geldi, ambulans çağırdı ve iyi olup olmadığını sordu. Ama ben konuşamıyorum. Kelimeler dilimin ucunda ama onları serbest bırakamıyorum.

Julian birkaç dakika sonra koşarak geldi ve bana kımıldamamamı söyledi.

Ambulansın gelmesini beklerken karnımı tutuyorum, keskin ağrılar beni hareketsiz bırakıyor. Aklımdan ve kalbimden sayısız düşünce ve duygu geçiyor - acı, endişe, kafa karışıklığı... ama en güçlüsü korku. Bebeğimi kaybetme korkusu. Onları korumak benim görevim ve ben başarısız oldum.

"Nate'i aramamı ister misin?" Ana sorar.

"Hayır." Kendimi dünyanın en kötü anne adayı gibi hissederek başımı sallıyorum.

Daha dikkatli olmalıydım. Nate topuklu giymenin tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmıştı, peki ben ona ne demiştim?

Profesyonel olduğumu. Şimdi nerede olduğuma bir bakın.

Ofisimde yerde yatıyor, ambulans bekliyor ve bebeğimin iyi olması için dua ediyorum. Ana bana bakınca ekliyorum: "Onu endişelendirmek istemiyorum. onu arayacağım..." Son

kelimeyi boğuk boğuk söyledim,

Cümlemi bitiremiyordum. Korkumu dış dünyaya yansıtmak istemedim.

Neyse ki sağlık görevlileri çabucak geldiler ve Ana olanları anlattıktan ve ben de belirtilerimi söyledikten sonra beni sedyeye yatırıp ambulansa bindirdiler ve Ana ve Julian'ın da beni takip etmesiyle en yakın hastaneye götürüldüm.

Vardığımızda beni bir odaya götürdüler ve dikkatlice bir yatağa yatırdılar. Ana, bekleme odasında beklediklerini ve bir şeye ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyleyen bir mesaj atıyor. Odama gelmeyi teklif etmemesine şaşırdım ama bunu fazla düşünemeyecek kadar endişeliyim.

Beni genç ve tatlı bir hemşire karşıladı ve olanları anlattıktan sonra, "Bayan Abrams, ne ile çalıştığımızı görebilmemiz için ufaklığınıza bir göz atmaya ne dersiniz?" dedi.

Başımı sallarken ilk düşündüğüm şey, keşke Nate de yanımda olsaydı oluyor. Ve bu itirafla birlikte, ne kadar doğru şeyi yapmak ve Nate'i uzaklaştırmak istesem de, bencilce davranıp onu kendime çekeceğimi biliyorum. Çünkü onu seviyorum ve gelecekte ne olursa olsun yanımda olmasını istiyorum.

Tam neler olduğunu bildirmek için ona mesaj atacaktım ki kapım çalındı. Ana olduğunu varsayarak, ona içeri gelmesini söyledim. Ancak kapı açıldığında, gelen Ana değildi.

Ben Nate.

bölüm yirmi beş

NATE

"ONLAR ONAYLANDI VE KEMIKLER VARDIR DEĞİL İTİBAREN BİR HİNTLİ Kabile," diyor Nolan Bluetooth'umdan.

"Teşekkürler." Rahatlayarak iç çektim. "Hadi-"

Gösterge panelindeki ekran gelen bir aramayla aydınlanıyor. Julian Parker. Beni hiç aramaz. Numarasını kaydetmemin tek nedeni şirketlerimizin birlikte çalışması, ancak ayrıntıları ekiplerimiz hallediyor, bu yüzden bu ortaklıkla ilgili olamaz, bu da beni aramasının tek bir nedeni olduğu anlamına geliyor.

"Seni sonra ararım."

Nolan'ın yanıtını beklemeden aramayı değiştiriyorum.

"Hey, Julian. Is-"

"Lütfen bana buraya doğru geldiğini söyle." Ana.

Ses tonundaki çaresizlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Konuştuğumuz gibi Paige'in evine gidiyorum."

Doktor randevusu yarına kadar değil ama Paige'den bir gün daha uzak kalamazdım. Telefon görüşmeleri yetmiyordu. Ondan uzakta olmanın stresi beni yiyip bitiriyordu. O benim fırtınanın sakinliği.

Vegas'ta yapabileceğim başka bir şey olmadığı için Rosemary'den uzaktan çalışacağımı babama söyledim.

Nolan'ın güncellemesi sayesinde, şu anda tek beklediğimiz şey ilçenin inşaatın devam etmesi için bize yeşil ışık yakması ve bunun için bana ihtiyaçları yok.

Planım işten çıkmadan önce Paige'in evine gitmek ve evine girmenin şifresini bildiğim için ona akşam yemeği sürprizi yapmak. Ve şimdi, ilçenin inşaata devam etmemizi onaylamasıyla, kutlayacak bir şeyimiz var.

"Tamam, güzel," diyor Ana ve beni şu ana geri getiriyor. "Bilmen gereken bir şey var... Paige düştü."

"Ne oldu? Nerede o? O iyi mi?"

"Şu anda hastaneye gidiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz ama şu anda ambulansa. Onu hareket ettirme riskini almak istemedik. Onu Rosemary General'a götürüyorlar."

"Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım ve GPS'e hastaneyi girdim. On beş dakika. Tanrıya şükür bu kasaba çok küçük.

Oraya vardığımda Ana ve Julian çoktan bekleme odasındaydı. Julian'ın elini sıkıyorum ve Ana bana çabucak sarılıyor. Sonra, Paige'e ulaşmam gerektiği için danışmadaki hemşirenin yanına gidiyorum.

Eşim olduğunu ve hamile olduğunu açıkladıktan sonra hemşire ehliyetimi tarıyor ve beni Paige'in odasına yönlendiriyor. Kapı kapalıydı, ben de kapıyı çaldım ve yumuşak sesiyle içeri girmemi söylediğinde içeri girdim, büyük hastane yatağında otururken ne kadar kırılgan ve korkmuş görüldüğünü fark ettim.

"Nate," diye soluk soluğa bağılıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Sen buradasın."

"Siktir, Prenses."

Yanında duran kadını görmezden gelerek doğruca ona yöneliyorum. Tatlı kokusunu içime çekerek alına bir öpücük konduruyorum. Ve çenesini eğdiğimde

gözlerinde yüzen ham duygu karşısında kalbim kırılıyor.

"İyi misin?" Göz hizamıza gelecek şekilde çömelerek mırıldandım. "I..." Kadına şöyle bir bakar. "Ben iyiyim ama..." Bu

Gözlerinde biriken yaşlar dökülüyor. "Bebeğin olup olmadığını bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"yok," diyorum ona, elini alarak. "Her şey yoluna girecek."

"Tam zamanında geldiniz," diyor kadın. "Biz de tam neyle uğraştığımızı görmek için ultrason yapmak üzereydik."

Beyaz bir laboratuvar önlüğü giydiğini fark ediyorum ve hafifçe döndüğünde yaka kartında Dr. Michaels yazıyor.

Paige'e bakar. "Onun odada olması senin için sorun olur mu?"

"Evet," diyor Paige. "Babası o."

"Tamam, gidip makineyi alacağım ve birazdan döneceğim."

"Ne oldu?" Doktor bizi yalnız bıraktığında soruyorum.

Paige başını sallayarak, "Hepsi benim hatamdı," diye ağlıyor. "Sen

topuklu giymememi söyledin."

"Hey, hey, dur. O topukların içinde çok seksi görünüyorsun. Sadece rahatsız olmanı istemedim."

"Ayağım takıldı," diye mırıldandı. "Topuğum bir şeye takıldı ve düştüm. Karnım masanın köşesine çarptı," diye hıçkırıyor. "Çok kötü acıyordu."

"Paige, bu senin hatan değil," diyorum ona, kendini suçlamasından nefret ederek. Eğer bebekle ilgili bir sorun varsa, kendini asla affetmeyecektir. "İnsanlar her zaman tökezler. Mümkün olan en güvenli tenis ayakkabılarını giymiş olsan bile takılıp düşebilirdin."

"Ama en güvenli topukluları giymiyordum. Topuklu ayakkabı giyiyordum. Eğer bebeğimize bir şey olursa-"

"Dur," diyorum ona, bir sandalye kapıp yanına oturuyorum. Başını omzuma yaslıyor ve ben de elimden geldiğince onu yandan tutuyorum. "O ultrason ne olursa olsun

Bu senin hatan değildi. Olur böyle şeyler. Ama bunu birlikte atlatacağız."

Bana bakıyor ve ben de gözyaşlarının tuzuyla renklenmiş yumuşak dudaklarını öpüyorum.

"Seni özledim," diyor.

"Seni özlediğim kadar değil."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Yatağın yanında telefonu çalıyor ve ben arkama yaslanıyorum.

"Ana beni neden aradı?" diye sordum.

Paige'in telefonuna erişimi olmadığı için olduğunu düşünmüştüm ama belli ki varmış.

"Seni rahatsız etmek istemedim," diye itiraf ediyor kaşlarını çatarak. "Ne?" Tıslıyorum. "Ciddi misin sen? Düştün. Neyin içine Evren, ne olduğunu haber vermek için beni aramanın beni rahatsız etmek anlamına geleceğini mi düşündün?"

Ve sonra aklıma geldi. "Beni arayamayacağını düşünmene neden olacak bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadece... meşguldün. Son birkaç gündür neredeyse hiç aramadın ve konuştuğumuzda stres altında olduğunu görebiliyordum. Buna bir de ben eklemek istemedim, özellikle de neler olduğunu bilmeden."

Elini çıkıntılı karnının üzerine koyuyor. Gittiğim bir buçuk hafta içinde daha da büyüdü, şişliği daha da belirginleşti ve bebeğimizi büyütürken vücudunun nasıl değiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sanki bunu çok yapıyormuşsun gibi geliyor," diyorum iç çekerek. "Ne?"

"Seçimlerimi elimden aldın. Beni rahatsız etmek istemediğin için aramadın, ama bilmeden nasıl hissedeceğimi düşündün mü? Ana beni aramasaydı, sen hastanede bebeğimiz için endişelenirken ben senin evinde olurdum, sana akşam yemeği sürprizi yapardım.

Tıpkı senin bana nerede yaşayıp yaşamamam gerektiğini ve seninle olup olmamam gerektiğini söyleyip durduğun gibi."

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve şu anda bu konuşmayı yapıyor olmaktan nefret ediyorum, ama yapılması gereken bir şey.

"Annen öldükten sonra babanın seninle konuşmadığını söylemiştin. Duygularını dikkate almadan seni başka bir ülkeye taşıdı. Seçeneklerini elinden aldı ve sen bundan hoşlanmadın, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Ben de öyle. Senin için asla çok meşgul değilim, Paige. Asla. Bunu anlıyor musun?" Çenesini sıkıyorum ve hüznü dolu gözlerine bakıyorum. "Nerede olduğum ya da ne yaptığım umurumda değil. Sen her şeyden önce gelirsin. Her zaman. Seçimlerimi elimden alma. Sen ve bu bebek benim dünyamsınız. Beni içeri al, lütfen."

Anlamak için başını sallıyor ve sessizliği bozmadan önce ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz.

"Ya bebeği kaybedersem?" diye fısıldıyor, gözleri yeni yaşlarla doluyor.

"Böyle düşünme," diyorum elini sıkarak. "En kötüsünü düşünmenin bir faydası yok."

"Ama acıdı. Ve... en kötüsüne hazırlanmayı tercih ederim."

Bu mantığa katılmıyorum ama onun düşünce tarzı bu olduğu için ben de kabul ediyorum. "Eğer bebeğe bir şey olursa, bunu birlikte hallederiz." Onunkini tutmayan elimle yanağını avuçluyorum. "Sen ve ben, bana sahip olduğun sürece. Rosemary'ye senin için geldim. Senin hamile olman sadece bir bonus."

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyor, beni şok ederek. "Bu hafta sana ne kadar değer verdiğimi fark ettim. Bencilce olsa da seninle olmak istiyorum. Ailenin üzüleceğini biliyorum ama-"

"Vay canına, ailem neden üzölsün ki?"

Ailem onu öğrendiklerinden beri yüzde yüz destek oldular.

"Dustin ve karısının barbeküdeki konuşmalarına kulak misafiri oldum," diye itiraf ediyor ve bana mahcup bir ifadeyle bakıyor.

Birdenbire her şey anlam kazandı. Bir dakika önce iyiydi, sonra beni itmeye başladı.

"Senin yerine birini bulmaları gerektiğini söyledi... aileden olmayan birini... Valerie de yıkılmış olman gerektiğini söyledi."

Tanrım, lanet olsun. Kardeşimi ve karısını öldüreceğim. İkisinin de kararımı desteklediğinden şüphem yok ama...

"Dustin numaracı bir adam," diyorum ona. "İşinde çok iyi. bir uzman gibi ilgileniyor ama CFO'muzdan başka bir şey olmak istememesinin bir nedeni var. İletişim konusunda berbat ve tanıdığım en az etkili konuşan kişi.

"Valerie'ye gelince, o bir işkoliktir ve bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum. Bu yüzden o ve kardeşimin çocukları yok. İşlerini seviyorlar ve onun için benim CEO'luktan ayrılma düşüncesi akıl almaz bir şey." Parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum. "Ama sana söyleyebilirim ki, ikisi de kararımı destekliyor."

"Seni götürdüğüm için muhtemelen benden nefret ediyorlardır," diye mırıldanıyor.

"Yakın bile değil. Ayrılacağım için üzülüyorlar mı? Tabii ki üzuldüler. Dürüst olmak gerekirse, umurlarında olmasaydım biraz kırılırdım." Omuz silkiyorum. "Ama Valerie Dustin'in dünyası, o yüzden anlıyor."

"Bunu ona o söylemiş," diyor. "Onu seçeceğini söyledi. Ama seçmek zorunda değil."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor, başparmağımla yakalıyorum.

"Çünkü Bradford için çalışıyor ve bizim yaptığımız gibi seçimler yapmak zorunda kalmadan birlikte bir hayat kurdular."

"Seçim yapmak zorunda olmandan nefret ediyorum. Seni seçmeye zorladığım için."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun. Bana hayatının burada olduğunu ve Dallas'a taşınmaktan rahatsız olduğunu söyledin, ben de seninle birlikte olmak için buraya taşınmayı seçiyorum. İncinmişsin ve başkalarına olan güvenini kaybetmişsin. Ama sana hepimizin seni incitmeyeceğini kanıtlayacağım. Ve bir gün bana güveneceksin... bize güveneceksin."

"Bunu istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Güzel." Eğildim ve onu öptüm. "Çünkü istediğin her şeye sahip olmanı sağlayacağım."

Kapı çalınana ve ardından doktor bir araba getirene kadar onu birkaç dakika tutuyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyor Dr. Michaels. "Şu anda personel sayımız biraz az."

Ekrana bir şeyler yazıyor ve sonra "Tamam, bir bakalım" diyor.

Paige tişörtünü kaldırıyor ve doktor beline mavi bir havlu sıkıştırıyor, ardından karnına jel sürüyor.

Sessizce oturuyoruz, ikimiz de ekranı izliyoruz, ancak daha önce hiç ultrason görmediğim için ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

Paige elimi sıkıyor, ben de karşılık , sessizce burada olduğumu bilmesini sağlıyorum.

Doktor probu karnının etrafında gezdirerek jeli her tarafa yayıyor. Birkaç saniyede bir durur, tıklar ve yazar ve sonra hepsini tekrar yapar.

Sonunda bize yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum çünkü bir doktorun size kötü haber vermek üzereyken böyle gülümsemesine imkan yok.

"Her şey mükemmel görünüyor," der ve Paige'in rahatlayarak hıçkırmasına neden olur. "Bu bebeğinizin kalp atışı." Bir düğmeyi çeviriyor ve en güzel vınlama sesi kulaklarımıza çarpıyor. "Çok güçlü. Dakikada yüz kırk üç atım."

Sondayı biraz daha hareket ettiriyor. "Bu yüz... eller... ayaklar."

Ekran gri ve siyah, ama bebeğin hatları mükemmel. Yüzünü, kaburgalarını, küçük bedenini seçebiliyorum.

kalp atışları. Şimdiye kadar bunu tam olarak kavradığımı sanmıyorum... "Bir bebeğimiz olacak," diye mırıldanıyorum Paige'e, o da gülüyor. "Doğuruyoruz." O da kıkırdıyor.

"Bu senin içinde," diye fısıldıyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor sulu bir kahkaha daha atarak.

Doktor sırtarak, "Konuşma şeklinizden cinsiyetini henüz bilmediğinizi varsayıyorum," diyor. "Bekliyor muyuz, yoksa bilmek ister misiniz?"

"Biliyor musun?" Paige soruyor, gözleri .

"Biliyorum. Bilmek ister misin?"

"Evet," diyor Paige, sonra bana bakıyor. "Hâlâ bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ona erkek ya da kadın olarak hitap edebilmek güzel olurdu."

"Tamam o zaman," diyor doktor. "Bunu görüyor musunuz?" Probu kaydırıyor ve ekranda bulanık bir alanı işaret ediyor. "Bu bir erkek."

"Gerçekten mi?" Paige'in nefesi kesildi. "mu olacak?"

"Öylesiniz," diyor doktor. "Randevunuzun yarın olduğunu biliyorum. Ve olanlardan dolayı randevunuza gelmenizi istiyorum. Bir ultrason daha yaptırmanın zararı olmaz ama her şey yolunda görünüyor. Bir kadının vücudu bebeği korumak içindir ve siz düştüğünüzde vücudunuz tam da bunu yaptı."

Sodayı çıkarır ve ayağa kalkar. "Onlara taburcu edilebileceğini söyleyeceğim ama sakın olmanı istiyorum. Şimdiden oluşmaya başlayan morluğa bakılırsa, ağrın olacak. Mümkünse birkaç gün dinlenin."

O gittikten sonra Paige yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "O iyi."

"Öyle." Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Ve o mükemmel."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PAIGE

"NE YAPIYORSUN?"

Nate'e bakıyorum. "Bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Kıkırdıyor. "Çünkü görünüşe göre bir telefon görüşmesi yapmak için on dakikalığına uzaklaşmışım ve sen de dinlenmen gerekirken topuklu ayakkabılarının hepsini toplamaya karar vermişsin."

"Huh... neden bahsettiğini bilmiyorum."

En sevdiğim Jimmy Choos'ları çantaya atıyorum- İyi bir koşu oldu. Gittiğini gördüğüme üzuldüm ama Louboutin'lerimi Nate çantayı elimden kaptı.

"Paige, dur," diyor nazıkçe. "Dinleniyor olman gerekiyordu ve bu tam tersi."

"Günlerdir dinleniyorum," diye sızlanıyorum. "Ve yerde oturuyorum, ki bu da dinlenmek sayılır." Sesimin bir bebek gibi çıktığını çok iyi bildiğim için suratımı asıyorum.

Nate sırtışını gizlemeye çalışıyor ama ben yakalıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bağışlamak üzere bu çantayı hazırlamayı bitirmem gerekiyor, sonra dinleneceğim."

Taburcu olduktan bir gün sonra doktor randevuma gitmem dışında, Nate yatakta kalmam ısrar etti ve seks de dahil olmak üzere beni strese sokabilecek hiçbir şey yapmama izin vermedi.

Bunu benimle yatakta uyuduğu ikinci gece zor yoldan öğrendim ve bir hamle yapmaya çalıştım. Ellerimi nazikçe tuttu, parmak eklemlerimi öptü ve bana istemediğinden değil, bizim hakkımızda konuşmak ve bir şey yapmadan önce artık acı çekmediğimden emin olmak istediğini söyledi.

En iyi suratımı astım, ama o yerinden kıpırdamadı, uslu durmazsam kanepede yatmakla tehdit etti.

"Bütün topuklarını bağışlamıyorsun," diyor. "Korktun, anlıyorum ama sen ve bebeğin iyisiniz. Ortalık yatıştığında, sadece koşu ayakkabıların ve düz ayakkabılarınla kaldığında tüm o seksi topuklulardan kurtulduğuna pişman olacaksın."

"Peki." Oflayıp puflayarak onun yardımıyla ayağa kalkıyorum ve gömme dolabımdan çıkıyorum. "Ama en azından düştüğümde giydiğim çiftten kurtuluyorum."

"Küçük bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?" Nate çantayı dolabıma bırakıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Nerede?"

Bugün cuma ve pazartesiye kadar izinli olduğum için bir yere gidebiliriz ama çok uzak olmamalı...

"Düşünüyordum da-"

Telefonum çalıyor ve babamın aradığını görünce Yoksay'a tıklıyorum. "Devam et."

Nate'in kaşları çatıldı. "Az önce kimin çağrısını reddettin?" "Babamın." Omuz silktim.

"Cevap vermelisin."

"Garip olacak. Her zaman gariptir. Ve benim dinleniyor olmam gerekiyor."

Nate kıkırdıyor. "Doktorun sözlerini çarpıtmanın bir yolu, ama cidden Paige." Alanıma giriyor ve ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Belki de onunla konuşmanın zamanı gelmiştir. Birkaç ay içinde ebeveyn olacaksın. Ya oğlumuz bir şey duyduysa ve sana açıklama şansı vermediyse?"

"Gerçekten mi?" İnledim. "Bir de doktorun sözlerini çarpıtmandan bahsediyorsun?" Sadece kaşlarını kaldırdığında iç geçiriyorum. "Peki, tamam. Ama, umm..." Sinirle yutkunuyorum. "Burada benimle kalır mısın?"

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Babamı geri aradığımda, ilk zil sesinde cevap verdi.

"Paige, iyi misin?"

Sözleri beni şok etti.

"Umm, evet..." Oturma odasına gidip kanepeye oturuyorum.

"Endişelendim. Seni birkaç kez aradım ama cevap vermedin."

Ses tonundaki gerçek endişeden mi yoksa kulak misafiri olduğum şey hakkında onunla konuşmaya çoktan karar vermiş olmamdan mı bilmiyorum ama cevap vermek yerine ağzımdan "Neden?" diye çıkıveriyor.

"Neden ne?" diye sorar.

"Neden endişelendin?"

"Ne demek istiyorsun? Sen benim kıızımsın ve hamilesin. Tabii ki endişeleneceğim."

"Ama neden?" Boğuluyorum. "Neden umursuyorsun ki? Beni istemedin bile, bu yüzden neden umurundaymışım gibi benim için endişelenerek zamanını boşa harcıyorsun anlamıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun Paige?"

"Seni duydum," diye itiraf ediyorum. "Onca yıl önce, evde olmadığımı düşündüğünde, anneme beni hiç istemediğini söylemiştin. Seni duydum. Ona beni hiç istemediğini söylemişsin... asla bir aile istemediğini ve benim doğmamın tek sebebinin onun beni istemesi olduğunu!"

Hıçkırıklara boğuluyorum ve Nate beni rahatlatıcı kollarına çekiyor.

"Neden umursadığını anlamıyorum," diye devam ediyorum. "Taşındığım ve bir daha geri dönmediğim için rahatlayacağını düşünmüştüm ama sanki gerçekten umurundaymış gibi beni her ay aramaya devam ediyorsun."

Konuşmayı kestiğimde, yıllarca bu bilgiyi saklamanın ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. Muhtemelen her şeyi bu şekilde ortaya dökmemeliydim ama konuyu açmanın iyi ya da uygun bir yolu olduğundan şüpheliyim.

Hattın diğer tarafı o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, aramanın kesilmediğinden emin olmak için telefonumu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

Ve sonra babam konuşur.

"Oh, Paige," diye mırıldanıyor. "Neden bir şey söylemedin?"

"Bunun bir önemi var mı? Ne söylediyse söyledin ve ben de duydum."

"Tabii ki önemli," diye boğuluyor, her kelimededen duygu sızıyor. "Önemli çünkü bu on beş yıldan fazla bir süre önceydi ve bunca zaman boyunca seni istemediğimi düşündün, oysa gerçek bundan çok uzaktı. Aman Tanrım," diye hıçkırıyor ve vücudumun gerilmesine neden oluyor çünkü ondan böyle bir tepki beklemiyordum.

Şok olur, belki utanır diye düşünmüştüm ama üzüleceğini düşünmemiştim.

"Bilmiyordum," diyor. "Beni neden uzaklaştırdığını anlamıyordum. Annenin ölümünün yasını tuttuğunu sanıyordum ve sonra bizi Londra'dan taşıdım, buna üzüldüğünü biliyordum. Ama şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Annemin yasını tutuyordum ve bizi taşıdığın için kızgındım," diyorum ona. "Ama aynı zamanda beni istemediğin için de üzgündüm. İş için çok seyahat ettiğin için annemle daha yakın olduğumuzu biliyordum, ama kendi özel ilişkimiz olduğunu sanıyordum. Ama sonra ona beni hiç istemediğini, bir aile istemediğini söyledin ve-"

"Öyle demek istemedim," diyor, sözleri başımı döndürüyor.

Derin bir nefes alıyorum, kafam karışıyor çünkü ne duyduğumu biliyorum. "Ciddi değildim de ne demek? Öyle demek istemediyse neden böyle bir şey söyledin?"

Nate bana sarılışını sıkılaştırıyor, sessizce bana burada olduğunu hatırlatıyor.

"Evde olduğunu bilmiyordum," diyor babam. "Annene çok kızmıştım. Bana tedaviyi bıraktığını söylemişti ve onu kaybedeceğimden korkuyordum. Bu yüzden fikrini değiştirmesi umuduyla istemediğim şeyler söyledim. En büyük korkusu senden ayrılmaktı, ben de bunu ona karşı kullandım. Çok üzgünüm, Paige. Öyle demek istemediğimi bilmelisin. Seni seviyorum. Sen ve annen benim tüm dünyamdınız. Seni nasıl sevmem ve istemem? Sen annenin ve benim en iyi yanlarımızısın."

Telefonda hıçkırma hıçkırma ağlıyor ve boğazıma bir duygu yumağı doluyor.

"Ama sen dedin ki..."

Aman Tanrım. Her şeyi yanlış anlamışım.

"O gece annenden özür diledim," diyor. "Ona üzgün olduğumu ve öyle demek istemediğimi söyledim. O da tabii ki öyle demek istemediğimi biliyordu. Ama ben bilmiyordum... Lanet olsun, Paige. Bunca yıl seni istemediğimi düşündün. Bu yüzden taşındın ve eve hiç gelmedin, değil mi? Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmeliydim. Benimle konuşman için seni zorlamalıydim. Debbie birçok kez seninle konuşmamı, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sormamı söyledi ama iletişim kurmakta hiç iyi olmadım. Yine de bu bir mazeret değil. Ben senin babanım ve seni zorlamalıydim..."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona "İki kişi gerekiyor," diyorum. "İncinmişim. Sonra Debbie ile tanıştın ve onunla yepyeni bir hayata başladın ve neden beni değil de Kristin ve Ashleigh'i istediğini anlamadım. Seninle konuşmalıydim. Bu kadar uzun sürmesine izin vermemeliydim."

"Yemin ederim seni hep istedim," diyor babam. "Annen ilk öldüğünde çok zordu çünkü ona çok benziyordun ve aynı tavırlara sahiptin ve onu deli gibi özlüyordum. Taşındığım için bana kızgın olduğunu biliyordum ama sanki her yer ve her şey annenle doluydu ve bu çok zordu."

Yumuşak bir hıçkırık salıyorum çünkü anlıyorum. Londra'yı ne kadar sevsem de, onsuz aynı değil.

"Bizi uzaklaştırmanın korkakça olduğunu biliyordum," diye devam ediyor, "ve senin üzgün olduğunu da biliyordum. Ama neye kulak misafiri olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, seni ne kadar sevdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yapardım. Lanet olsun!" diye bağıyor. "Annen bana sahip olacağını düşünerek bu dünyayı terk etti ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır baba," diye hıçkırıyorum. "Beni yüzüstü bırakmadın. Sormalıydım ama itiraf ettiğini duymaktan çok korktum. Bu aptalcaydı çünkü seni görmeden yıllar geçirdim. Asla geri alamayacağımız yıllar. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diyor babam. "Sonunda bana söylediğin için çok mutluyum. Seni özledim tatlım. Lütfen bana seni görebileceğimi söyle. Seninle aylık telefon görüşmelerinden daha fazlasını içeren bir ilişki istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diyorum ona. "Seni görmek, Debbie ve kız kardeşlerimle tanışmak istiyorum."

"Çok heyecanlanacaklar, Paige. Her zaman seni soruyorlar. Hamile olduğunu biliyorum, belki sana gelebiliriz."

"Bunu çok isterim."

"Güzel. Şimdi bana her şeyi anlat. Bana işinden, hayatından ve hamileliğinin nasıl gittiğinden bahset. Bunca yıldır anlatmadığın her şeyi bilmek istiyorum."

Sonraki birkaç saat boyunca babama üniversitedeki zamanımdan başlayıp Nate ile biten her şeyi anlattım. Gülüyoruz, ağlıyoruz ve ancak karnım açlıktan guruldamaya başlayınca onu yakında arayacağımı söylüyorum.

Telefonu kapattıktan sonra Nate'i aramaya koyuluyorum çünkü beni biraz yalnız bırakmak için daha önce ayrılmıştı. Onu yatakta oturmuş, sırtını yatak başlığına dayamış, telefonunda bir şeyler yazarken buluyorum.

İçeri girdiğimi duyunca telefonunu komodinin üzerine koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Benimleyken hep yaptığı bir şey.

"Kulağa iyi geçmiş gibi geliyor," diyor ben ona doğru ilerlerken.

"Oldu. Ama bu asla olmamalıydı. Onunla on beş yıl önce, kulak misafiri olduğumda konuşmalıydım. Onca yıl gururum ve korkum yüzünden boşa gitti."

Nate'in kucağına tırmanıyorum, dizlerim onun iki yanında olacak şekilde kendimi konumlandırıyorum, yumuşak karnım hafifçe onunkine çarpıyor. Kollarını belime dolayıp gözlerimin içine bakıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Babamla büyük bir hata yaptım," diyorum ona. "Ve aynı hatayı seninle yapmak istemiyorum." Kaşlarını çatığında, "Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ve aramızdaki her şey sıra dışı oldu," diye açıklıyorum.

Bir kahkaha attım, o da omuz silkti.

"Ama bildiğim tek şey sana İngiltere'de aşık olduğum ve beni bulduğundan beri daha da aşık olduğum. Seni içeri almaktan korktum. Çünkü insanları içeri alma konusunda birden fazla kez yanmıştım. Sonra da kendimi suçlu hissettim. Yani, neden benim yüzümden tüm hayatını kökünden değiştirmek zorunda kalasın ki?"

"Çünkü birimizin yapması gerekiyor," diye mırıldanıyor, yanağını avuçlayarak. "Ve bunun ben olmamda bir sorun yok. Senin evin, senin hayatın ve senin işin benimkinden daha az önemli değil. Seni seviyorum ve seninle ve küçük adamımızla birlikte bir hayat istiyorum." Elini karnıma doğru kaydırıyor ve avucunu şefkatle karnıma bastırıyor.

"Ben de bunu istiyorum," diyorum ona, onu sevdiğimi henüz söyleyemediğim için nefret ederek. İstiyorum, bunu hissedebiliyorum ama hâlâ çok korkuyorum. "Aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmek istiyorum. Bebek doğmadan önce hala bolca zamanımız var ve bu zamanı seninle geçirmek, seni tanımak istiyorum - sadece bebeğimin babası olarak değil, bundan daha fazlası olarak. Sorun olur mu?" Ben soruyorum. "Bunun ne olmadığını biliyorum-"

"Dur," diyor Nate usulca, sözümü bitirmeme izin vermeyerek. "Sorun değil. İşleri ağırdan alman gerekiyor ve bunu anlıyorum. Ben de incindim. Ama yaralarım o zamandan beri iyileşti ve

Bu kısmen senin sayende. Ama seninkiler daha yeni, daha taze ve zaman alacak. Ve benim de bolca zamanım var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve beni anladığı için rahatlatarak iç çekiyorum.

Onunla her şeye sahip olmak istiyorum. Aile, ev, aşk... ama acele ediyormuşuz gibi hissetmemek için her şeyi teker teker ele almam gerekiyor. İsteyeceğim son şey, her şeyi göze alıp Nate'in pişman olması ve kalbimi kırmak zorunda kalması.

"Senin için her şeyi yaparım," diyor güçlü elleriyle yüzümü kavrayarak.

Dudakları dudaklarımı yakalıyor ve öpücük yeni bir başlangıcın sessiz vaadiyle nazikçe başlıyor. Ama sonra dili ağzımın içine kayıyor ve ben şehvet, istek ve ihtiyaçla dolup taşıyorum.

Nate öpüşmeyi kesmeden beni kucağından kaldırıyor ve dikkatlice sırtüstü yatırıyor, sonra gömleğimi başımın üzerinden kaldırarak basit siyah sütyenimi ve erkek şortumu ortaya çıkarıyor.

"Böyle ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" diyor göğüslerimin kabarıklığını öperken. "Önceden mükemmellerdi, ama şimdi... Siktir," diyor. "Onları saatlerce yalamak ve emmek istiyorum."

Önce bir fincanı, sonra diğerini aşağı çekerek, birini ağzına almadan önce her bir meme ucunu nazikçe yalıyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

Her ikisine de yeterince ilgi gösterdikten sonra, sadece meme ucu uyarımından neredeyse boşalacaktım, devam ediyor ve gövdemden aşağıya doğru öpüyor.

"Karnını her gördüğümde biraz daha büyüyor." Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra karnıma yumuşak bir öpücük kondurarak kalçalarımı sıkıyor. "Bence bir fotoğraf çekmeliyiz... hatıra defteri için."

Kalçalarının üzerine oturuyor ve telefonunu çıkarıp bana doğrultuyor. Vücudum değiştiği ve kıyafetlerim artık üzerime oturmadiğı için kendimi biraz utangaç hissediyorum. Ama

Sonra Nate bana öyle bir bakıyor ki kendimi seksi hissetmekten alamıyorum.

"Bunun albümüne giremeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Fotoğraf makinesinin sesi duyulduğunda gülerek "Bu benim hatıra defterime giremez, biliyorsun değil mi?" diyorum.

"Oh, biliyorum. Ama sanırım ben de kendiminkini başlatacağım." Bana bakıyor ve kaşlarını sallıyor. "Sadece bizim gözlerimiz için olacak. Bebeğimi büyüttüğün bir hatıra defteri."

Birkaç fotoğrafımı daha çekti ve sonra telefonunu cebine koydu.

"Seni böyle seviyorum," diyor elini karnımın üzerinde gezdirerek. "Aslına bakarsan, seni bu şekilde tutmak zorunda kalabilirim." Gözleri neşe ve sıcaklıkla parıltıyor. "Kaç tane bebek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Belki iki ya da üç."

Düşüncelerim Nate'in oğlumuza masal okuyuşuna, onu sallayarak uyutuşuna gidiyor. Onun viski rengi gözleri ve şakacı gülümsemesiyle küçük bir kızımız olduğu aklıma geliyor. Nate onunla giyinip kuşanıyor. Onları futbola ya da dansa götürüyor. Doğum günü partileri ve tatiller. Aile tatilleri.

Beş ay önce bir ailem olacağını hayal bile edemezdim ama şimdi Nate ile her şeyi görebiliyorum.

"Kulağa iyi bir sayı gibi geliyor," diyor, bakışları aşağı inerken elini tekrar karnımın üzerinde gezdiriyor.

Külotumun bel bandına ulaştığında, külotumu bacaklarımdan aşağı çekip kenara fırlatıyor, böylece kendini kalçalarımın arasına yerleştirebiliyor.

"Bu yeni," diyor kasık kıllarımı çekiştirerek.

Genelde düzgünce keserim ama göbeğim büyüdüğü...

"Aşağıda ne olduğunu görmek biraz daha zorlaşıyor," diye mırıldanıyorum, yüzüm ve boynum utanç içinde ısınıyor.

"Hoşuma gitti," diyor dudaklarımı aralayarak ve parmağının ucunu merkezimde aşağı yukarı gezdirerek. "Ama eğer yardıma ihtiyacın olursa, gönüllü olarak hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Bunu düşüneneğim," diye fısıldıyorum, o kadar tahrik olmuşum ki Nate beni hemen boşaltmazsa patlayacağım. "Ama şu anda beni boşaltmana gerçekten ihtiyacım var."

"Dileğin benim için emirdir."

Ve bu sözlerle birlikte yataktan aşağı kayarak en mahrem yerlerimle göz hizasına geliyor ve doğrudan beni yemeye başlıyor.

Klitorisimi ustalıkla yalayıp emmesi beni uçurumun kenarına getirmeye yetmiyormuş gibi, sanki memnun olan ben değil de oymuşum gibi zevkle inlemesi beni uçurumun kenarında sallandırıyor.

"Çok yaklaştım," diye nefes alıyorum, zevkin sonsuza kadar devam etmesini ve aynı anda boşalmayı istiyorum.

Kimse bedenimi Nate gibi tanıyamaz ve bu bana biriyle ne kadar süre birlikte olduğunuzun önemli olmadığını fark ettirdi. Birlikte olduğun kişiyi gerçekten tanıyacak kadar önemsemekle ilgili. Ve Nate çok önemsiyor.

"Siktir, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor uzanıp meme ucumu cımbızlarken.

Dili klitorisimi terk ettiğinde, yaklaşan orgazm kayboluyor ve ona surat asarak gülmesine neden oluyorum.

"Neredeyse oradaydım."

"Biliyorum, Prenses. Ama geldiğin anda beni uzaklaştıracaksın ve ben daha sana doyamadım."

Haklı olduğunu bildiğim için gülüyorum. Ama kendimi savunmak için söylüyorum, boşaldığımda vücudum çok hassaslaşıyor.

Nate diliyle klitorisime masaj yapmaya geri dönüyor ve mükemmel vuruşları ve meme uçlarımı sıkıştırması arasında, en yoğun orgazmın beni ele geçirmesi uzun sürmüyor. O kadar sert boşalıyorum ki tüm vücudum titriyor, görüşümü siyahlık kaplıyor ve etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor.

Kendime geldiğimde Nate yüzünde yumuşak, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ne?" Mırıldandım.

"Gelmeni izlemeyi seviyorum," diyor basitçe.

"Güzel. Şimdi buraya gel ve beni becer ki tekrar boşalabileyim."

Bir kahkaha atıyor. "Senin için her şeyi yaparım," diyor ve eğilip beni öpüyor.

Dudaklarında kendimi tatmak öpücüğü derinleştirmemi sağlıyor. orada olduğunu, sularımı yalayıp emdiğini bilmekle ilgili bir şey var - ve ben istediğim için değil, istediği için - bu başlı başına bir tahrik edici.

Öpüşmemize ara vermeden, Nate kendini içime doğru yönlendirdi. Islak olduğum için hemen içeri kayıyor, sanki amım sadece onun için yapılmış gibi beni dolduruyor.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Bacaklarımı ona doluyorum ve o da bunu hareket etmeye başlamak için bir işaret olarak alıyor. İçimde çok iyi hissediyor. Başka bir orgazmın kıpırtılarını hissetmeye başlamam sadece birkaç vuruş alıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Nate yavaşça içime girip çıkarken soruyor, her dibe vuruşunda birkaç saniye durup geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

"Neyi hissetmek?"

"İçindeki ben..."

"İyi hissettiriyor," diye inliyorum.

"Tabii ki öyle." Dudaklarımın kenarını yalıyor. "Çünkü senin vücudun benim için yaratılmış ve eğer istediğim gibi olursa, hayatımın geri kalanını senin içinde geçireceğim."

Ağzı benimkini yakalıyor ve daha fazla kelime konuşulmazken, Nate bana vücutlarımızı birlikte ne kadar sevdiğini gösteriyor ve orgazm olduğumuzda ikimiz de birbirimizin adını inleyene kadar benimle sevişiyor.

Çekildiğinde, nefes almak için yanıma uzanmak yerine, beni gelin gibi kucağına alıp banyoya götürüyor ve suyu açabilmesi için beni tezgâhın üzerine koyuyor. Sonra beni duşa kaldırıyor ve ayaklarımın üzerine yatırıyor, ben orada durup benimle ilgilenmesinin tadını çıkarırken o beni tepeden tırnağa temizlemekte ısrar ediyor.

"Seninle uzaklara gitmek istiyorum," diyor ikimiz de duştan çıkıp havlularımızı giydiğimizde. "Senden uzakta olmak cehennem gibi hissettirdi. Bir de bu korku... Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

Kollarımı boynuna doluyorum, kalbim göğsümde çarpıyor çünkü hiç Nate'le olduğum kadar sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmedim. Başında milyonlarca şey var ama tek istediği benimle vakit geçirmek.

"Bunu çok isterim."

bölüm yirmi yedi

NATE

"AMAN TANRIM! ŞUNUN NE KADAR SEVİMLİ OLDUĞUNA BAKIN!" PAIGE GÜLÜYOR **Plot Twist** yazan ve altında açık bir kitap bulunan bir tulumu kaldırırken.

Hafta sonunu ailemin Southampton'daki tatil evinde geçirdik, sadece ikimiz. Her zaman işle çok meşgul olduğumdan, evin tadını çıkarmak için Doğu Yakası'na uçmaya nadiren zaman ayırıyorum, ancak bunun Paige ve benim için mükemmel bir kaçamak olacağını düşündüm.

Dokuz bin metre kare, arka bahçesinde havuzu ve jakuzisi var ve özel bir plaja sırtını dayıyor. Paige bu olanaklara bayılsa da, gezinin en sevdiği kısmı mağazalar gibi görünüyor. Artık bebeğin cinsiyetini bildiğimiz için kıyafet alışverişine başladı ve alışveriş yapmak muhtemelen benim en sevmediğim şey olsa da, her sevimli kıyafet bulduğunda yüzünün aydınlanmasını izlemeyi seviyorum.

"Bu çok şirin," diyorum ona ve alıp daha önce seçtiği eşyaların olduğu sepete ekliyorum.

Telefonu gelen bir mesajla cıvıldığında bebek kıyafetlerinin geri kalanına göz atıyordu. Kontrol etmek için durdu ve sonra bana ters ters baktı.

"Ne?" Midem bulanarak soruyorum.

Bu hafta sonu çok güzel geçti, lezzetli yemekler, harika sohbetler ve muhteşem seksle doluydu ve istediğim son şey bunun mahvolması.

"Neden bana doğum gününün gelecek hafta sonu olduğunu söylemedin?" "Ne?" Tekrar ediyorum.

Telefonu çevirdi ve az önce aldığı mesajı okudum... annemden.

JOANNE

Hey, Paige! Nathan size söyledi mi bilmiyorum ama doğum günü Cumartesi günü ve biz genellikle onu en sevdiği et lokantasına götürerek burada kutluyoruz. Ben olsam Dallas'a onunla birlikte gelersen çok seviniriz. Seni özlüyoruz ve seninle vakit geçirmeyi çok isteriz.

Yukarı kaydırıyorum ve bunun annemin ona gönderdiği ilk mesaj olmadığını görüyorum. Aslında birkaç tane var. Birçoğu Paige'in nasıl olduğunu soruyor. Bir tanesi Paige'den, bir oğlumuz olacağını gösteren ultrason fotoğraflarını paylaşıyor. Elbette Paige bunu yapmamızda bir sakınca olmadığını söylediği için öğrenir öğrenmez bu bilgiyi ailemle paylaşmışım ama annemle mesajlaştığından haberim yoktu.

"Annemle mesajlaşıyor muydun?"

"Umm...evet," diyor utangaç bir şekilde. "Ziyarete gittiğimizde bana numarasını verdi ve harika bir hafta sonu geçirdiğimiz için teşekkür etmek amacıyla mesaj attıktan sonra mesajlaşmaya devam ettik. Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki öyle," diyorum. "Onunla mesajlaşacak kadar rahat olmana bayılıyorum."

"Telefonda da konuşuyoruz," diye itiraf ediyor. "Çok tatlı biri ve bana annemi çok hatırlatıyor," diyor ve kalbimi sıkıyor. "Onu çok özlüyorum ve bebeğin gelişiyse birlikte onunla konuşabilmek çok güzel. Bebek için çok heyecanlı."

"Ona sahip olduğun için mutluyum." Onu kollarıma çekiyorum ve yastık yumuşaklığındaki dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyorum. "Ailem de seni en az benim kadar seviyor."

"Neden bana doğum günün olduğunu söylemedin?" diye tekrar sorar.

"Açıkçası aklımdan çıkmış. Otelle ilgili bok fırtınası, senin hastanede olman ve sonra bizim gitmemiz arasında bunu hiç düşünmedim."

"Doğum günün için Dallas'a mı gidiyorsun?"

"Duruma göre değişir." Ona daha sıkı sarılıyorum, yumrularının bana baskı yapmasını seviyorum. "Benimle geliyor musun?"

"Çok isterim," diyor ve uzanıp dudaklarımı gagalıyor. "Uzun bir hafta sonu geçirebiliriz. Tonlarca izin hakkım var, istersen Cuma günü ayrılabilir ve Pazartesi gününe kadar kalabiliriz."

"Kulağa mükemmel geliyor. Şimdi çıkış yapalım da eve dönebilelim. Açlıktan ölüyorum."

"Şimdiden acıktın mı?" Paige kuşkuyla soruyor. "Daha yeni yemek yedik."

"Evet, ama hiç tatlı yemedim."

Kaşlarımı oynatıyorum ve gözleri bilerek parlıyor. "O zaman gidelim."

"LANET OLSUN, SENİ UZUN ZAMANDIR GÖRMEMİŞ GİBİYİM!"

Dustin beni kucaklamak için kendine çekiyor ve sırtıma bir tokat atıyor. "Yaşlı bir adam olmak nasıl bir duygu?"

"Otuz beş pek de yaşlı sayılmaz," diye alay ediyorum. "Ve sen beni daha dünkü toplantımızda gördün."

Yakında Rosemary'ye kalıcı olarak taşınacağım için Bradford'dan ayrılmam konusunda ne yapacağımıza karar verene kadar uzaktan çalışıyor olabilirim, ancak kardeşlerim ve ben neredeyse her gün görüntülü sohbet ediyoruz.

"Evet, ama bu senin çirkin suratını bizzat görmekle aynı şey değil."

Herkes gülüyor ama Paige'e baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu fark ediyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," diyor yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek.

Tüm ailemin önünde olmasaydık, bir şeylerin ters gittiğini çok iyi bildiğim için onu zorlardım, ama şimdilik buna izin veriyorum.

"Oh, Paige!" annem cıvıldıyor. "Şu yumruna bak. Dokunabilir miyim?"

Paige anneme içten bir gülümseme vererek, "Elbette," diyor. "Ve bunu hisset."

Annemin elini tutuyor ve karnının üzerine koyuyor. Ben ne olacağını bildiğim için sırtırken o elini birkaç saniye orada tutuyor.

"Aman Tanrım!" Annem çığlık atıyor, gözleri doluyor. "Bu... az önce tekme mi attı?"

Paige sırtarak, "Öyle yaptı," diyor.

Birkaç gün önce tekmelediğini hissetmeye başladık ve Paige uyurken ve benim zihnim çalışırken, elim karnında saatlerce uzanıp küçük adamımızın ortaya çıkmasını bekleyebilirim.

"Hissedebilir miyim?" Penny sorar.

"Elbette." Paige elini karnına götürüyor ve bebek tekmelediğinde yüzü tekrar aydınlanıyor.

"Hamile olmayı özledim." Penny, Carmine'a surat asar.

"Oh hayır. Asla olmaz." Kardeşim gülüyor. "Paige'in yerine geçerek yaşayabilirsin. İkimiz anlaştık ve bitti."

"Biliyorum, ama bir tane daha nedir ki?" Kirpiklerini kırıştırıyor ve Carmine inliyor.

"Bunu sonra konuşuruz," diyerek Penny'nin sırtmasına neden olur. Carmine'ın karısı için yapmayacağı çok az şey vardır ve

Eğer kadın gerçekten bir bebek daha istiyorsa, kocasının bunu ona seve seve vereceğinden hiç şüphem yok.

"Gel otur," diyor annem, Paige'in elinden tutup onu oturma odasına götürürken. "Bana her şeyi anlat. Yolculuğun nasıl geçti? Kendini nasıl hissediyorsun? Bebeğin odasını hazırlamaya başladın mı?"

Günü ailemin evinde geçiriyoruz. Çocuklar havuzda oynarken babam ızgara yapıyor ve herkes kilolarca lezzetli yemek yiyor.

Paige'in kulak misafiri olduğu konuyu Dustin'e açmadım ama Paige dışarıda havuzdayken bizi mutfakta yalnız bulduğumda bundan bahsetmeye karar verdim. Kızdığımın değil. Paige'i incitecek bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama bir daha olmaması için Paige'in kulak misafiri olduğunun farkında olması gerekiyor.

"Paige, biz babamın doğum günü için buradayken Valerie'yle konuşmanıza kulak misafiri olmuş."

Dustin'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh kahretsin."

"Evet. Beni aile işinden uzaklaştırdığını düşündüğünüz için ondan hoşlanmadığınızı düşünüyor."

"Siktir." Başını iki yana sallıyor. "Tam olarak ne söylendiğini hatırlamıyorum ama onu asla suçlamayız ve onu üzmemek istemediğimizden de eminiz. Valerie ve ben bunun Bradford'un geleceği için ne anlama geleceği konusunda endişeliyiz. Babam belki biraz daha CEO olarak kalıp Valerie'yi eğitmekten bahsediyor ama Valerie senin yerini dolduramamaktan korkuyor. Herkes senin yaptığın işte en iyisi olduğunu biliyor. Sanki Bradford'u yönetmek için yaratılmış gibisin, anlıyor musun?"

Kahretsin, annemin babamın gelecek yılın sonunda emekli olmasını ne kadar dört gözle beklediğini biliyorum. Şimdiden tatillerini planlamaya başladı.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Ama bir yolunu bulacağız. Şimdilik uzaktan çalışabilirim ve Valerie bu adımı atmak isterse onu eğitmeye de yardımcı olabilirim."

"Yardıma olurdu ama Dallas'ta olmanız gereken çok fazla toplantı var ve oğlunuz buradayken gidip gelmek istemeyeceksiniz."

"Biliyorum," diye katılıyorum. "Ama biz hallederiz. Ve bilginiz olsun, hem sen hem de Valerie benim yerimi niteliklere sahipsiniz. Kendinize yeterince değer vermiyorsunuz."

Ailemin benim yüzümden stres yaşamasından nefret ediyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum. Paige ile vakit geçirdikten sonra

Evimin onun olduğu yer olduğunu biliyorum ve Rosemary'de olduğu için, bu eninde sonunda Bradford ile bağlarımı koparmam ve yerel bir iş bulmam gerekeceği anlamına geliyor çünkü Dustin haklı. Seyahat etmek zaten bir otel zinciri işletmenin bir parçası, ancak bebek doğduktan sonra uzaktan çalışmaya , bu sadece zaten gerekli olan seyahatleri artıracak ve istediğim son şey bebeğimize bakma yükünü Paige'e bırakmak.

"Göreceğiz." Dustin omuz silkiyor.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama Fransız kapılarının açılma sesi beni durduruyor ve bu iyi bir şey çünkü Paige içeri giriyor, kardeşime ve bana bakıyor.

"Hey," diyor dikkatle, gözleri Dustin'le benim aramda gidip geliyor, belli ki neye uğradığını şaşırmış. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Düşünüyordum da," diyor Dustin yüzünde bir sırıtışla. "Bebeğe isim koyma konusunda yardıma ihtiyacın varsa, ailedeki en zeki Bradford'un adını Dustin koyabilirsin."

Paige gülümsüyor. "Bunu kesinlikle dikkate alacağım."

Bizi tekrar yalnız bıraktığında Dustin omzumu okşuyor. "Valerie'ye de söylediğim gibi, onsuz bir hayat düşünemiyorum ve yarın Alaska'ya taşınmak istediğini söylese, en kalın ceketini alıp peşinden oraya giderim. Paige'in dört saat uzakta olması berbat bir durum ama ne olursa olsun aileniz var ve biz ikinizi de sonuna kadar destekliyoruz."

"AILENİZİ SEVİYORUM," DIYOR PAIGE, BACAĞINI Gövdemi kucaklıyor. "Bana karşı çok iyiler." Arkasına uzanıp külotumun üzerinden sikimi okşuyor ve beni inletiyor.

"Bu senin flört etme şeklin mi?" Boğuk bir kahkaha atarak söylüyorum. "Çünkü sana söylemeliyim ki, ailemle ilgili olmayan çok daha seksi şeyler söyleyebilirsin." Kalçalarının kavriyorum. "Mesela, Nate, aletinin içimi doldurmasına bayılıyorum. Ya da beni yemene bayılıyorum-"

"Tamam," diyor Paige, ben cümlemi tamamlayamadan elini ağzıma kapatarak. "Özür dilerim, sadece bu hafta sonunun ne kadar güzel geçtiğini düşünüyordum ve eve dönmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Bu uzak yolculuklar beni şımartıyor."

"Mükemmel bir hafta sonuydu," diye katılıyorum.

İster barbekü için ailemde olalım, ister doğum günü yemeğimde ya da tüm ailemle birlikte şehir kulübünde Pazar brunch'ında, Paige aileme zahmetsizce uyum sağladı.

Erkek kardeşlerim ve baldızlarımla iyi geçiniyor. Annemle aralarında Paige'in ona anne demesiyle tamamlanan bir ilişki gelişmiş gibi görünüyor. Babam bile ona vurulmuş durumda, bebeğin beşiğini yapmayı teklif etti - çünkü ahşap işleri onun hobisi. Penny ve Carmine için de bir tane yapmıştı ve iki çocuklarında da onu kullandılar.

"Ama istediğimiz zaman geri gelebiliriz," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi, ailem hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Paige'in tişörtünü başının üzerinden kaldırıyorum, ince dantel sütyeninin ve uyumlu minik iç çamaşırının üzerinden taşan tatlı göğüslerini ortaya çıkarıyorum. "Düşünmek istediğim tek şey senin içinde olmak."

Etrafına uzanıp sütyenini çıkarıyorum, göğüslerinin düşmesini ve meme uçlarının sertleşmesini izliyorum. Sonra birini elime alıp meme ucunu dudaklarıma götürüyorum, diğer meme ucunu çimdiklerken dilimi sertleşmiş ucun etrafında döndürüyorum.

Paige yüksek sesli bir iniltiyle başını arkaya atıyor, hamile kaldığından beri vücudu çok hassas.

Külotumu aşağı çekiyorum, küçük bir tanga giydiği için sert sikim yukarı zıplıyor ve kıcının arkasına çarpıyor. Malzemeyi yana doğru sıyrıp içine dalmadan önce

Sıcaklığını hissetmek için eğiliyor, mükemmel yağmur damlası göğüsleri yüzümün önünde sallanıyor ve arkasına uzanıyor, sikimi kavırıyor ve kıcının çatlağına sürüyor, malzemeyi yana itiyor, böylece ten tene oluyoruz.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Kıcının bana ne yaptığını biliyorsun. Bana izin vermeyeceksen benimle dalga geçme."

Sırıttıyor ve sonra eğiliyor, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Alabilirsin."

"Ne?" Verdiği yanıt karşısında şaşkınlıkla soruyorum. "Emin misin?"

"Uh-huh." Başını sallıyor. "Bu gece kıcımı sikmeni istiyorum. Ama iyi yapsan iyi olur çünkü son kez bir adam -" diye sözünü kesiyor, gözleri .

"Son kez ne?" Düşüncesini bitirmesini isteyerek soruyorum. "Söyle bana."

"Yatakta başka bir adam hakkında konuşmamı mı istiyorsun?"

"Bana her zaman tam olarak ne düşündüğünü söylemeni istiyorum. Hiçbir şey sınır dışı değildir."

"Tamam," diyor. "Şey, son deneyen adam..." Yüzü pembeleşiyor ve ne kadar sevimli olduğunu görünce kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. "Biliyorsun..." diye devam ediyor. "İyi değildi. Acıttı. Bu yüzden, eğer bunu iyi yapmazsan, muhtemelen bir daha yapmana asla izin vermeyeceğim."

"Oh, bebeğim," diyorum, meydan okumaya yüzde yüz hazırım. "O kadar iyi yapacağım ki, tekrar sikmem için yalvaracaksın."

Onu üzerimden kaldırıyorum ve kıcı yatağın diğer tarafına bakacak şekilde dört ayak üzerine yatırıyorum ve sonra kayganlaştırıcıyı almak için banyoya gidiyorum.

Onu nasıl bıraktıysam aynen öyle bekliyor; göğüsleri ve göbeği sarkık, kıcı havada. Islak bir rüya gibi görünüyor ve benim olduğuna inanamıyorum.

Kıcına odaklanmadan önce yanına gelip göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Zevkle inliyor ve sonra bana ulaştığında beni şok ediyor

Aşağı iniyor ve sikimi yumrukluyor, doğrudan ağzına götürüyor ve tüm uzunluğumu yutuyor.

Zevkin içinde kaybolurken birkaç dakika boyunca başını aşağı yukarı sallayarak sikimin üzerinde şehre gitmesine izin verdim. Ama taşaklarım sertleşmeye başladığında, ağzını üzerimden çekmeye zorladım.

Suratını asıp ağzının kenarlarındaki tükürükleri yaladığında başımı sallıyorum.

"Boşalacağım tek yer senin dar kıcın olacak."

Yatağın etrafında dolaşırken, elimi altından kaydırıyorum, ağır göğsünü avuçluyorum ve içinde bebeğimi büyütmeye devam eden çıkıntılı karnını hissediyorum. Amına geldiğimde, parmağımı iç çamaşırının kemerine doluyorum ve bacaklarından aşağı çekip yana atıyorum. Sonra tek bir parmağımı amından aşağıya kaydırıyorum, klitorisinden başlayıp ıslaklığının içinden geçerek kıcına kadar ilerliyorum.

"Sana sataşmamdan mı bahsediyorsun?" Bana ters ters bakıyor. "Yakında beni sikmezsen patlayacağım."

"İyi olmasını mı istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "O zaman beni aceleye getirme. Eminim seni burada beceren salak her kimse acele etmemiştir. Senin zevkini kendi zevkinden üstün tutacak kadar bencildi ve bu yüzden berbattı. Şimdi bırak da ikimizi de iyi hissettireyim."

Cevap vermesini beklemeden yanaklarını ayırdım ve kıcını kaldırdım. Sonra, yüzümü aşağıya daldırıyorum ve ıslak merkezinden geçip deliğine kadar yalıyorum. Paige başını eğip iniyor ve buna bayılacağından hiç şüphem yok.

Klitorisine masaj yaparken sıkı deliğini dilleyerek güzel ve ıslak hale getirmek için biraz zaman harcıyorum. Orgazmının onu parçalaması uzun sürmüyor, amı sularıyla damlıyor.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye iniyor, ben onun sularını toplayıp göt deliğinin her tarafına yaydığımı ve

İçeride tek rakam var.

"Henüz hiçbir şey hissetmedin. Ben seni hazırlarken sen de göğüslerinle oyna."

Ben onun sıkı kıcını parmaklarken dediğimi yapıyor, bir parmak daha ekliyor ve sonra bir tane daha. Parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissedene kadar onu daha da yukarı kaldırıyorum.

" bu, bebeğim. Benim için tekrar gel," diyorum ona.

Ne kadar doyarsa, sikim onun dar götüne o kadar kolay girecek.

Birkaç saniye sonra Paige adımını söyleyerek ikinci kez geliyor.

O daha kendini toparlayamadan parmaklarımı çekiyorum, sikime biraz kayganlaştırıcı sürüyorum, kolayca girdiğinden emin olmak için birkaç kez okşuyorum ve sonra kendimi ona doğru yönlendiriyorum.

İki orgazmdan sonra o kadar kendinden geçmişti ki direnmiyor, yavaşça içeri kaymama izin veriyordu.

Sikimin tamamı götüne girdiğinde durup alışmasını bekliyorum ama küçük fingirdem götünü oynatıp "Lütfen Nate. Beni becermene ihtiyacım var," derken eli altında kayboluyor, hiç şüphesiz muhtaç klitorisini okşamak için.

Kalçalarının kıvrımlarını kavrayarak onu sikmeye başladım. İyi hissettirdiğinden emin olmak için yavaş başlıyorum ve inlediğinde hızımı artırıyorum. O çok sıcak ve sıkı ve bu çok iyi hissettiriyor. Ve Paige benimle itme için itme karşılamaya başladığında, asla dayanamayacağımı biliyorum.

Ve sonra üçüncü doruk noktası vuruyor, vücudu aşırı uyarılmadan titriyor ve kıcı sıkılıyor, sikimi lanet bir mengene gibi boğuyor. O kadar sert boşalıyorum ki yemin ederim neredeyse bayılıyorum.

Kıcı sikimi kurutana kadar bana doğru itmeyi bırakmıyor ve sonra öne doğru hareket ediyor ve yan tarafına düşüyor, gözleri kapalı. Üç orgazm ve götten sikilmenin etkisiyle tamamen bitkin görünüyordu.

"İyi miydi?" Onu kollarıma alıp banyoya götürürken soruyorum.

"Çok iyi," diyor, sanki orgazmdan sarhoş olmuş gibi kelimeleri geveleyerek. "Ama bu beni şaşırtmıyor," diye mırıldanıyor. "Bana yaptığın her şey güzel."

Onu duşa sokup ikimizi de yıkarken kıkırdıyorum. Temizlendikten sonra onu kuruluyorum, saçlarını havluyla kurutuyorum ve sonra Paige gözlerini açık tutmaya çalışırken pijamalarını giymesine yardım ediyorum. Azgın olabilir ama hâlâ hamile ve çabuk yoruluyor.

Onu yatağa yatırıyorum, arkasından sarılıyorum ve o da dönüyor, böylece başı kolumun kıvrımına yerleşiyor ve karnı yan tarafıma bastırıyor.

"Bana bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim" diye mırıldanıyor. "Seni içeri almaktan çok korkuyordum ama sen her zaman beni ilk sıraya koydun."

"Her zaman da öyle yapacağım," diyorum ona, kirpiklerinin yanaklarına çarpışını izlerken.

Nefes alış veriş i düzene giriyor ve vücudu uykuyla gevşiyor.

Eğilip alnından öpüyorum ve bağımlısı olduğum kokusunu içime çekiyorum. "Seni ve bebeğimizi her zaman ilk sıraya koyacağım. Her zaman."

yirmi sekizinci bölüm

PAIGE

ANA

?

CEVAP VEREMEDEN, TELEFONUM GELEN BİR MESAJLA ÇALDI.
Ondan bir çağrı.

"Bana cevap verme şansı bile vermedin," diyorum
gülerek.

"Üzgünüm, sabrımın olmadığını
biliyorsun." "Benim var. Ne oldu?"

"Brunch'a gidiyoruz." "Ve biz
derken..."

"Ben, sen ve Kira."

"Peki benim bu konuda bir söz hakkım var mı?" Gidecek
olmama rağmen ona zor anlar yaşatarak soruyorum.

Nate ve ben günü birlikte geçirecektik, ancak son
dakikada, bazı toplantılar da dahil olmak üzere yapması
gereken bir sürü işi olduğunu ve bu yüzden otelde kalacağını
söyledi. Aylardır ilk kez evimde çalışmak yerine otelde
çalışmayı tercih etti ve üstelik Cumartesi günleri
çalışmadığımız bir Cumartesi günü. Bu yüzden biraz şaşırdım
ama burası onun evden uzaktaki evi olduğu ve henüz bana
taşınmasını istemediğim için

-Uyanır uyanmaz gitmeye kararlıydı, itiraz etmedim.

"Hayır," diyor Ana hattın. "Ben sana doğru geliyorum, Kira da bizimle restoranda buluşacak, yirmi dakika içinde hazır ol."

"Tanrım, küçük bir uyarı iyi olurdu," diye mırıldanıyorum masamdan kalkıp hazırlanmak için yatak odama giderken.

Ana telefonu kapatmadan önce "Yakında görüşürüz," diyor.

Nate'e planlarımı bildirmek için bir mesaj gönderdim ve o da şöyle cevap verdi:

NATE

Kulağa hoş geliyor! İşe gömüldüm, bu yüzden muhtemelen akşam yemeğine kadar gelemeyeceğim.

Hala topuksuz gezdiğim için babetlerimle sevimli bir hamile gömleği ve kot pantolon giydikten sonra doğum öncesi vitaminimi alıyorum ve Ana'nın gelmesini beklerken ön verandamda oturmak için dışarı çıkıyorum. Beklerken de indirdiğim bebek isimleri uygulamasında geziniyorum. Oğlumuz olacağını öğreneli iki ay oldu ama bir türlü isim bulamıyoruz. Joanne, Cary ile birlikte çocuklarını görene kadar hiçbirine isim koymadıklarını ve sonra ismin aklına geldiğini söyledi.

Ana yanaştığında ön kapıyı kilitledim ve cipine atladım. Tamam, belki tam olarak atlamıyorum... yirmi dokuz haftalık hamile olduğum için daha çok yavaşça kayıyorum, ama tomayto, tomahto.

"Kendine bir bak," diyor Ana, bana bakarak. "Parlıyorsun."

"Değilim." Gözlerimi deviriyorum. "Neredeyse küçük bir ev büyüklüğünde olduğum için terliyorum ve Teksas'ta yazın ortasında olduğumuz için kaldırımda yürürken sıcaktan bunaldım ama istersen parlıyormuşum gibi davranabiliriz."

"Sen küçük bir ev kadar bile değilsin." Gülüyor. "Hamilesin ve parlıyorsun."

"Peki, teşekkürler. Brunch daveti için de teşekkürler. İkinci de artık hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum."

Elbette Ana'yı işte görüyorum ve ara sıra barbekü ve kitap kulübü toplantısı için bir araya geliyoruz, ancak hepimiz kendi işimizi yapmakla meşgulumuşuz gibi geliyor.

"Katılıyorum," diyor Ana. "Birbirimizi görmeden çok uzun süre geçirmemek için haftalık ya da iki haftada bir kız kıza öğle yemeği planlamamız gerekecek. Sanki zaman elimizden kayıp gidiyor."

"Bazen gerçeküstü hissettirmiyor mu? Kısa bir süre önce Londra'da yaşıyorduk, tek endişemiz huysuz patronumuzla nasıl başa çıkacağımızdı..."

"Ve şimdi, ben bir eş ve iki çocuk annesiyim ve senin de yolda bir bebeğin var," diye bitiriyor. "Hayat durmuyor, bu kesin."

"Hayır, değil," diye katılıyorum, ne kadar çok şeyin değiştiğini ve yakın gelecekte değişecek olan her şeyi düşününce biraz duygusallaşıyorum.

Restorana vardığımızda Kira çoktan bir masaya oturmuştu.

"Hey!" Ana'ya sarılıyor ve sonra bana da sarılmaya çalışıyor ama ikimiz de hamile olduğumuz için bu daha çok ikimizi de güldüren bir yan sarılma gibi oluyor.

Ana, Kira'nın yanına oturuyor, ben de onun karşısına oturuyorum, hepimiz çantalarımızı yanımdaki boş sandalyeye yığıyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" İçeceklerimizi sipariş ettikten sonra Kira'ya soruyorum.

"Güzel! Ryder ve ben yirmi haftalık randevumuzda cinsiyetimizi öğrenemediğimiz için 3D tarama yaptırдық ve bu çok güzeldi!"

"Bizi merakta bırakma," diye şakacı bir şekilde takılıyor Ana. "Kız mı yoksa erkek mi doğuracaksın?"

"Bir oğlan!" Kira çığlık atıyor.

"Aman Tanrım! Tebrikler!" Ana ona sarılıyor.

"Senin adına çok mutluyum," diyorum ona. "Ryder heyecanlı mı?"

Halihazırda iki kız çocukları olduğu bir erkek çocuk umuyorlardı, ancak Ryder o kadar kız babası ki, bebek sağlıklı olduğu sürece gerçekten umursamadığını söyledi.

"Öyle," diyor Kira. "Sanırım bunun cinsiyetler arasındaki dengeyi eşitleyeceğini umuyor ama ona üç kıza karşı iki erkeğin yine de bizim kazanacağımız anlamına geldiğini hatırlattım ve bu küçük adam geldikten sonra işimizin biteceğine karar verdik. Üç kişiyle idare ederiz."

Nate'le kaç çocuk istediğimiz konusunda yaptığımız konuşmayı hatırlayarak, "Üç iyi," diyorum.

Küçük Nates'in etrafta koşuşturduğu düşüncesi kalbimi mutlulukla dolduruyor... ki bu henüz birlikte yaşamadığımız için düşünmemem gereken bir şey. Her gece benim evimde kalıyor ama Houston'daki otel odası hâlâ onda.

Çünkü sen ondan işleri ağırdan almasını istedin, bilinçaltım bana bunu hatırlatıyor.

Bu da beni meraklandırıyor, bir sonraki adımı hangi noktada atacağız? Ve hazır olduğumu nasıl anlayacağım? En son bir erkeğin yanına taşındığımda, onun doğru kişi olduğunu düşünmüştüm ve bu korkunç bir şekilde sona erdi - onun işini bize tercih etmesi ve ardından arkadaşımı bana tercih etmesiyle.

Ama Nate John değil ve ikisini karşılaştırmak haksızlık olur. John'un aksine, Nate her şeyini ortaya koyuyor.

O zaman neden Nate'e tamamen bağlanmaktan bu kadar korkuyorsun? Dallas'a taşınmaktan?

İkinci soru bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve beni sert bir nefes almaya zorluyor. Dallas'a taşınmak mı? Bu bir seçenek bile değil... değil mi? Evim burada, hayatım burada... Nate'e taşınamayacağımı söyledim.

O zaman neden bunu bir olasılıkmış gibi düşünüyorsun?

"Kızlara küçük bir kardeşleri olacağını söyledin mi?" Ana, Kira'ya sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Evet, çok heyecanlılar," diyor Kira. "Gerçi Violet onun çay partilerine katılamayacağından biraz endişeli." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Eminim bunları yapması için ona rüşvet verecektir," diyor Ana. "Bu küçük kız kirpiklerini kırıştırarak bir Eskimo'yu buz almaya ikna edebilir."

Kira bir kahkaha attı. "Bu doğru."

Garson içkilerimizi koydu, sonra yemek siparişimizi aldı. O gittikten sonra Ana dikkatini bana çevirdi.

"Nate ile meşgul olduğumu biliyorum ama işler nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyorum portakal suyumdan bir yudum alarak.

"Bize bundan daha fazlasını vermeniz gerekecek," diyor Kira gülerek.

"Her şey yolunda." Omuz silkiyorum. "Bildiğin gibi geçen ay Nate'in doğum günü için Dallas'a gittik ve ailesi inanılmaz. Annesi çok tatlı ve başka bir torun sahibi olacağı için heyecanlı. Annesi ve baldızları beni grup sohbetlerine eklediler ve hepsi çok nazık, her zaman nasıl olduğumu ve tekrar ne zaman bir araya gelebileceğimizi soruyorlar. Yakın bir aileleri var ve ben buna alışık olmasam da bu gerçekten çok güzel."

Ana ve Kira anlayışla başlarını sallarlar.

"Julian'ın ailesi de aynı şekilde," diyor Ana. "Annemi deli gibi özlüyorum ama babama ve kayınvalideme yakın olmak güzel ve bildiğiniz gibi üvey annem olabildiğince tatlı. Çocuklarıma kendi kanındanmış gibi davranıyor. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızda birinin olması çok güzel."

Kira, "Bu bir köy işi dedikleri zaman şaka yapmıyorlar," diye ekliyor. "Burada sadece Ryder'ın büyükbabası ve annem var ama ikisi için de çok minnettarım."

"Ve biz varız," diye ediyor Ana. "Ama . Hepimiz kendi hayatlarımızla çok meşgüz."

"Dallas'a henüz dönemediğimiz için kendimi kötü hissediyorum ama Kingston-Bradford ortaklığını hayata geçirmekle o kadar meşguldüm ki. Havayı temizlediğimizden beri babamı görme şansım bile olmadı."

"İşini aileden üstün tutma," diyor Ana, sadece çok ciddi olduğunda kullandığı CEO tonuyla. "Aile

Önemli. Babama yakın olmak için geri taşındığım için mutluyum. Hayat, onu sevdiklerimizle geçirmemek için çok kısa."

Kalbim sıkışıyor çünkü Ana ve Kira'nın aksine, babamın ve Nate'in ailelerinin hepsi uzak mesafeli. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda kimseyi arayamayacağız ve eğer biri bizi ziyaret etmek isterse, bize uçmak zorunda kalacak. Sadece ben, Nate ve bebeğimiz olacağız.

"Her şey yolunda mı?" Kira sessizleştiğimi fark ederek soruyor.

"Evet," diye . "Sadece aklımda çok şey var."

"Bebek beyni en kötüsü," diye katılıyor Kira dramatik bir titremeye, ben telefonumu çıkarıp Joanne ve babama mesaj atıp ziyarete gelip gelmeyeceklerini sorarken.

Belki bu hafta sonu ya da önümüzdeki hafta sonu Nate'in ailesini ziyaret edebiliriz, sonra da babamı. Yakında bir yere gidemeyecek kadar ilerlemiş olacağım, bu yüzden yapabiliyorken ziyaret etmek istiyorum. Ana haklı. Hayat çok kısa ve ben bir anı bile boşa harcamak istemiyorum.

Hey, Joanne! Nate'e sizi ziyaret etmek için Dallas'a gitmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum. Misafirliğe hazırsan haber ver.

Babama mesaj göndermek için konudan çıkmadan önce Joanne cevap veriyor.

Misafirliğe her zaman hazırız! Ama bu hafta sonu şehir dışındayız.

Mesajının hemen ardından, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, üzerinde **Lütfen beni büyükanneme** veren yazan en sevimli tulumu tutarken çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyor.

Annemin torunuyla asla tanışamayacağı düşüncesi neredeyse nefesimi kesiyor ve ne olduğunu anlamadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Hamileyim ve annem öldü. Torununu asla kucağına alamayacak ve torunum onun kim olduğunu asla bilemeyecek. Ona annemden ne kadar bahsetsem de, hatıra defterlerimizi göstersem de onu asla tanıyamayacak. Onun rahatlatıcı kucaklamalarını deneyimleyemeyecek ve onun bilgelik dolu sözlerini dinleyemeyecek.

"Paige, sorun ne?" Ana ayağa kalkıp yanıma gelerek soruyor.

"Ben sadece... Annemi gerçekten özledim," diye fısıldıyorum, gözlerimi silmek için bir peçete alıyorum. "Oğlumla asla tanışamayacak. Joanne çok tatlı biri ve biz dört saat uzakta yaşayacağız. Ya yanlış bir karar verdimsem?" Önce Ana'ya, sonra da Kira'ya bakarak hıçkırıklara boğuluyorum. "Ya burada yaşamak yanlış bir seçimse?"

Kendimi ilk sıraya koymaya o kadar takılmışım ki kararımın oğlumu nasıl etkileyeceğini düşünmedim. Elbette evim, işim ve ailem gibi sevdiğim arkadaşlarım var ama burada gerçek bir ailemiz yok.

"Buna sadece sen karar verebilirsin," diyor Ana nazikçe. "Londra'yı sevdim ama Julian'ın evine adım attığım anda evimde olduğumu anladım. Evin senin için nasıl bir yer olduğunu sadece sen bilebilirsin."

"Burada," diyorum. "Burada olmak zorunda. İşim burada, siz de buradasınız ve ben burada bir ev aldım. Peki ya Nate'le anlaşırsak? Dallas hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Söylenen her kelimeyle birlikte kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve panik atak hızla ortaya çıkıyor. Nefesimi tutmakta zorlanıyorum ve hava almaya çalıştıkça görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

"Hey," diyor Ana, kollarını bana dolayarak. "Nefes al, Paige. Nefes al."

Söylediği gibi yapıyorum, her seferinde bir nefese odaklanıyorum. "böyle. Sadece nefes al," diye tekrarlıyor. nefesim kontrol altında ve görüşüm açık.

"Artık hiçbir şeyi çözmek zorunda değilsin," diyor Ana. "Ve hiçbir yerde yaşamak zorunda değilsin."

"Burası işimin ve evimin olduğu yer," diye belirtiyorum.

"Yani?" Ana başını sallıyor. "Her zaman yeni bir iş bulabilirsin ya da Kira gibi evde oturan bir anne olabilirsin. Ve Dallas'ta yaşamak , buradaki evini kolayca satabilir ya da elinde tutabilirsin. Dört saat uzağa taşınmanın Kira ve beni uzak tutacağını düşünüyorsan, delirmişsin demektir." Gülüyor. "Yani,

Eğer kullanamayacaksam özel bir jetim olmasının ne anlamı var, değil mi? En fazla bir saat sonra size geliyorum ya da tam tersi."

Gülüyorum, en iyi arkadaşımın bu kadar pozitif olmasını seviyorum.

"Peki gerçekten Nate'in bir yere gideceğini düşünüyor musun?" Kira araya giriyor. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama ben bile sana ne kadar aşık olduğunu görebiliyorum."

"Elbette," diye katılıyor Ana. "Sadece her seferinde bir gün al. Doğru hamlenin ne olduğunu öğrendiğinde anlayacaksın. Bu günler, haftalar ya da aylar sonra olabilir. Ama neye ya da ne zaman karar verirsen ver, bir uçak yolculuğu kadar uzakta olsalar bile yanında olacak pek çok insan var."

Hıçkırıklarımı bastırıyorum ve bugün su geçirmez maskara sürdüğümü umarak gözlerimin altını siliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ikisine de. "Şu anda her şey çok fazla gibi geliyor."

"Anlıyorum," diyor Kira. "Başka bir eyalete taşınmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama asla pişman olmayacağım çünkü Ryder ve Addie ile tanışmam ve onlara aşık olmam anlamına geliyordu. Ama bu, yolculuğun kolay olduğu anlamına gelmiyor." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Yine de hepimiz senin için buradayız."

Garson yemeğimizi getiriyor ve brunch'ın geri kalanı çok daha sorunsuz -daha az gözyaşıyla- geçiyor; üçümüz de konuları yüzeysel tutuyoruz ki daha fazla ağlama olmasın.

Ana bize Kingston'ın tuvalet eğitiminden ve iç çamaşırı giymeyi kabul etmesinin tek nedeninin okula gitmek istemesi ve Ana'nın ona okula bezle gidemeyeceğini söylemesi olduğundan bahsediyor ve Kira bize Ryder'in onu çocuksuz bebek tatili için nereye götürdüğünü gösteriyor. Kumsalda ve bana Nate'in ve benim Southampton'da geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyor.

Brunch'ı bitirdikten sonra Ana'nın beni evime geri götüreceğini varsayıyorum, bu yüzden Kira arkaya atlayıp "Alışverişe gidiyoruz!" dediğinde şok oluyorum.

bölüm yirmi dokuz

PAIGE

ALİŞVERİŞ KENDİMİZE YENİ KIYAFETLER ALMAYA DÖNÜŞÜR.

manikür, pedikür ve saçımızı yaptırıyoruz. Giyinip kuşandığım ve gidecek bir yerim olmadığı için Nate'e bu akşam yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sormak için mesaj attığımda cevap vermiyor ama ben bunu işle meşgul olmasına bağlıyorum.

Kendime, bana cevap vermesi için eve dönene kadar ona zaman tanıyacağımı ve sonra onu aramayı deneyeceğimi söylüyorum ama Ana benim evime gitmek yerine, kızlar günümüze devam etmek için onun evine gitmemiz konusunda ısrar ediyor. Garaj yoluna girdiğimizde, orada bir sürü araba var, ama bana bunun Julian'ın basketbol maçı izlemek için arkadaşlarını çağırmasından kaynaklandığını söylüyor.

"Bu sezon dışı değil mi?" Nate'in bana basketbolun Ekim sonuna kadar başlamadığını söylediğini hatırlayarak soruyorum. O ve kardeşleri her zaman Dallas'ın en az bir iç saha maçına birlikte giderler.

"Umm, bilmiyorum," diyor Ana, beni başından savarak. "Belki futbol ya da golftü. Ben bile yetişemiyorum."

Kira bir kahkaha atıyor ve Ana şakacı bir şekilde onun kışına şaplak atıyor.

İkisine gülmekle o kadar meşgulüm ki Ana ön kapıyı açtığında ve herkes "Sürpriz!" diye bağırduğında dikkat etmiyorum.

"Ne be?" Nefes nefese kaldım, ellerim göğsüme gitti. "Bu senin bebek partin," diyor Ana kocaman bir sırıtışla.

"Ne?" Etrafıma bakıyorum, gördüğüm herkes beni şok ediyor.

Nate'in tüm ailesi burada, yeğenleri de dahil. Annesine gülümsüyorum, bana neden şehir dışında olduğunu söylediğini şimdi anlıyorum.

Ana'nın ailesi burada, babası ve üvey annesi de dahil.

Kira'nın kocası Ryder da iki küçük kızıyla birlikte burada.

İş yerinden arkadaşım olan birkaç meslektaşım da yüzlerinde gülümsemeye orada duruyor.

Sonra Nate'in soluna bakıyorum ve görüyorum... "Baba!" Nefes alıyorum, gözlerim doluyor.

Sosyal medyada fotoğraflarını görmüştüm ama onu şahsen görmeyeli yıllar oldu.

"Paige," diyor, bana doğru yürüyor ve hıçkırıklara boğulmama neden olan bir kucaklamayla beni sarıyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

"Çok güzel görünüyorsun," diyor babam bana sarılırken.

"Bana annenin sana hamile olduğu zamanları hatırlatıyorsun."

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldıyorum. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım," diyor, şakağımı öpüyor ve sonra geri çekiliyor.

Şöyle bir baktım ve karısı Debbie ile kızlarını gördüm.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ve oturma odasını dolduran mavi, beyaz, ten rengi ve yeşil süslemelere bakmadan önce her birine sarılıyorum.

Üzerinde orman hayvanları olan güzel bir pasta var - Nate'e bebeğin kreşi için düşündüğüm temanın aynısını gösterdim - ve masalara yayılmış tonlarca başka şekerleme var.

"Bu harika," diyorum Ana'ya.

"Bana bakma," diyor. "Bunların hepsi Nate'in işiydi. Ben sadece evimi ve seni kahvaltıya götürmeyi teklif ettim, böylece şüphelenmezsin."

Yumuşak bir şekilde sırttan Nate'e bakıyorum. "Çalıştığını söylemiştin."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Bir bebek partisi düzenlemek zor iş."

"Teşekkür ederim. Bu mükemmel." Parmak uçlarıma eğilerek ona bir öpücük veriyorum ve ardından odadakilere sesleniyorum. "Geldiğiniz için herkese teşekkür ederim. Hepinizin burada bizimle birlikte kutlama yapması benim için çok anlamlı."

Bebek partisi çok güzeldi. Herkes konuşuyor, gülüyor ve iyi vakit geçiriyor. Bir orduyu doyuracak kadar yemek var ve Nate'in internetten bulduğuna şaşırdığım birkaç oyun oynadıktan sonra -kuyruğu hamile göbeğine iğneleme, bebeğin kilosunu tahmin etme ve biberonu en hızlı kimin içebileceğini bulma gibi- pastayı kesip hediyeleri açıyoruz. Gün mükemmelin de ötesindeydi ve Nate bana ailelerimizin hafta sonunun geri kalanında şehirde olacağını ve yarın onlarla brunch'a gideceğimizi söylediğinde daha da iyi oldu.

"NEDEN BILMIYORUM AMA TÜM BU ŞEYLERİ GÖRMEK BANA

"Nate'e daha sonra, eve geldiğimizde ve bebek hediyelerini henüz çocuk odası haline getirmeye başlamadığım misafir odasına boşalttığında söyledim.

"Bu gerçek," diyor. "Birkaç ay içinde küçük oğlumuzu doğuracaksın."

Kollarımı ona dolayarak, "Ailelerimizi uçurduğun için teşekkür ederim," diyorum. "Bugün mükemmeldi. Mükemmelden de öte."

"KEŞKE DAHA UZUN SÜRE KALABİLSEYDİN," DIYORUM JOANNE'E.
Brunch'tan sonra onlara veda edeceğim.

Özel jetleriyle geldikleri ve çocuklar ile Valerie'nin yarın işe dönmeleri gerektiği için daha fazla kalamazlar.

Babam ve ailesi kahvaltıdan sonra yakında ziyaret etme sözüyle uçaklarına yetişmek üzere ayrıldılar. En azından bebek doğduktan sonra bizi görmeye gelecekler.

"Ben de öyle," diyor Joanne. "Ama mesajlaşacağız, video çekeceğiz ve yakında görüşeceğiz." Kollarını bir anne şefkatiyle bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum Paige. Oğlumu bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim."

Herkes vedalaştıktan sonra Nate kolunu bana doluyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Şimdiden herkesi özledim."

Nate kıkırdar. "Anlıyorum, ama onları yakında göreceğiz."

"Evet, biliyorum," diyorum iç çekerek. Herkes buradayken kendimi çok yüksekte hissettiğim için mi bilmiyorum ama şimdi onlar gidince sanki yere çakılmış gibiyim, ama birden kendimi aşırı yorgun hissediyorum. "Sanırım eve gittiğimizde biraz kestireceğim."

"Her şey yolunda mı?" Nate soruyor, yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle.

"Evet, sanırım uyukumu almam gerekiyor. Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Eve döndüğümüzde, Nate benimle kestirmek için ısrar ediyor, ikimiz de brunch'ta giydiğimiz kıyafetleri değiştirdikten sonra yatağa giriyoruz ve o parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirirken ben başımı göğsüne yaslıyorum.

Gözlerim kapanmaya başlarken ona "Bu hafta sonu için teşekkür ederim," diyorum. "Herkesi görmeden bu kadar uzun süre geçirmekten nefret ediyorum."

Bilinçaltım, inatçılığı bıraksaydın bu kadar uzun süre gitmek zorunda kalmazdın, diye düşünüyor. Dallas'ta yaşasaydın, iki aileden birden değil de sadece birinden uzakta olurdun.

"Bir yolunu bulacağız," diyor Nate, eğilip başımın üstünü öperek. "Her şeyi çözmek için bolca vaktimiz var."

UYKUMDAN UYANDIM, YALNIZDIM, NATEYATTIĞI TARAF BOŞTU. I
Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama pencereden dışarı baktığımda hava çoktan kararmıştı.

Tanrım, bütün öğleden sonra uyumuş olmalıyım.

Telefonum sessizde olduğu için cevapsız çağrılar ve mesajlarla birlikte telefonumdaki saat de bunu doğruluyor. Herkesi kontrol edip cevapladıktan sonra -Nate'in ailesi de benim ailem de eve sağ salim varmış- Nate'i aramaya çıkıyorum ve onu misafir odamda, mobilyalar ve yer kaplanmış, duvarlarda birkaç farklı boya lekesi buluyorum. Bu renklerin ona çocuk odasını boyamak istediğimi gösterdiğim renkler olduğunu hemen anladım.

"Hey," dedim, kendimi tanıtarak. "peşindesin?"

Nate arkasını döner ve sırtır. "Uyuyamadım, de çocuk odasıyla ilgilenmeye başlayayım dedim. Mağazaya koştum ve bahsettiğin renklerden örnekler aldım ve hangisini en çok sevdiğini görebilmen için duvarlara astım. Bunlardan biri ana duvarlar için olacak." Soldaki örnekleri işaret ediyor. "Ve bunlardan biri de istediğinizi söylediğiniz vurgu duvarı olacak. Ne düşünüyorsun?"

Onlara daha iyi bir görünüm vermek için odanın içinde yürüyorum, çocuk odasını duvara boyadığı renklerin her birinde hayal etmeye çalışıyorum, ama nedense hiçbirisi doğru gelmiyor. Ona gösterdiğim renklerin aynısı, ama şimdi hepsi yanlış geliyor. Bu hiç mantıklı değil çünkü internette bu renklere sahip nevresim takımlarına baktığımda, beşiği ve arka duvardaki alt değiştirme masasını... köşedeki sallanan sandalyeyi gözümde canlandırabiliyordum.

Ama şimdi, hiçbir şey doğru gelmiyor. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Paige," diye soruyor Nate, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş bir halde, "gözüne çarpan bir renk var mı?"

Bana bakıyor, sabırla bir cevap bekliyor ama kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü bu oda ya da renklerle ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor ve benim sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Bu ilk kez böyle hissetmiyorum ve daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor.

"Ben... Henüz çocuk odası için hazır olduğumu sanmıyorum," diye kekeliyorum, aklımdan geçenleri nasıl açıklayacağımı bilemeden. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum ama şimdi sanki aklım ve kalbim çelişkili duygular yaşıyor ve her şey birbirine karışmış gibi hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Nate soruyor, yüz hatlarına endişe kazınmış.

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Bu renkleri istediğimi sanıyordum, ama şimdi... sadece..." Gözlerim yaşıyor. "Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum, dün Ana ve Kira ile brunch yaparken geçirdiğime benzer bir panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Hey," diyor beni kollarının arasına çekerek. "Sorun yok. Henüz çocuk odasını yapmak zorunda değiliz."

Bizi odadan çıkarıp kapıyı arkasından kapatıyor ve ancak o zaman yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Neyim var bilmiyorum ama sanırım bunu anlamak için ciddi bir ruh muhasebesi yapmam gerekiyor. Emin olduğum tek şey bildiğimi sandığım her şeyi bilmediğim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yardım etmeye çalıştığın için minnettarım." "Dur," dedi nazikçe, kanepeye oturdu ve Beni yanına yatırdı. "Her şey yolunda. Artık yapılacak bir şey yok."

Nate kollarını bana doladı, ben de onun yanına yerleştim, başımı göğsüne yasladım ve rahatlamış bir nefes verdim

Nefes al. Nate'in kollarındayken, diğer her şey kaybolup gidiyor.

Birkaç dakika sonra, "Yarın San Diego'ya gidip otelin genişletilmesiyle ilgili birkaç sorunu halletmem gerektiğini öğrendim," dedi. "Valerie'yi gönderecektim ama o Vegas'a gidiyor."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Nate'in gidişinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Sadece birkaç gün umuyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sessiz bir gece geçirebileceğimizi düşünüyordum. Rahatlamana yardımcı olmak için sana banyo hazırlasam, sonra da yemek sipariş etsem nasıl olur?"

"Kulağına mükemmel geliyor."

Nate banyoyu hazırlarken ben de bir bardak su içiyorum, vitaminlerimi alıyorum ve sonra onunla banyoda buluşuyorum.

Küvet köpüklerle dolu, birkaç mum yakmış ve şu anda olduğum kitap kenarda oturmuş beni bekliyor.

Ben kıyafetlerimi çıkarırken, "Seni sakinleştirdiğini söylediğin için lavanta köpüklerini kullandım," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, Nate'in bana gösterdiği sabır karşısında şaşkına dönmüş bir halde.

Bana asla kızmaz. O sadece beni olduğum gibi seviyor ve mutlu olmamı istiyor. Bu daha önceki ilişkilerimde yaşadığım bir şey değil, bu da kabullenmemi zorlaştırıyor.

Kayma ve düşme riskine girmemek için Nate'in yardımıyla küvete giriyorum ve aşağı kayıyorum. Ilık suya yerleştikten sonra bana hızlı bir öpücük veriyor ve rahatlayabilmem için ortadan kayboluyor.

Kitabımı elime alıyorum ve bıraktığım sayfaya dönüp ilk cümleyi okuyorum, ancak birkaç dakika sonra aynı cümleyi hala geçemediğimi, kendi düşüncelerime takılıp kaldığımı ve son zamanlarda neden bu kadar kötü hissettiğimi anlamaya çalıştığımı fark ediyorum.

Yıla yalnız hissederek, geleceğin ne getireceğinden emin olmadan başladım. Aylar önce ayrılmam gereken bencil bir adamla zehirli bir ilişki .

Ama sekiz ay sonra, beni seven ve bana öncelik veren biriyle sağlıklı ilişki yaşıyorum. Babamla hiç olmayacağını düşündüğüm gerçek bir ilişkim var ve Nate'in annesi de dahil olmak üzere, kesinlikle taptığım pek çok arkadaş ve aile kazandım.

Haftada elli saatimi işte geçirmek yerine, kendimi evde Nate ile birlikte olmak isterken buluyorum. İster kanepede kucaklaşmak, ister film izlemek, isterse de hafta sonu için bir yerlere gitmek olsun, birlikte geçireceğimiz zamanı iple çekiyorum.

Bu hafta sonu ailelerimiz ve arkadaşlarımızla vakit geçirmek mutlak bir mükemmellikti. Herkes birbiriyle iyi anlaştı ve baby shower umduğumdan ya da hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

İlk defa hayatımın bu kadar çok iyilikle dolu olduğunu hissediyorum ama yine de kendimi kötü hissediyorum ve bunun nedenini tam olarak kestiremiyorum.

"Rahatlamanın tam tersini yapıyor gibi görünüyorsun," diyor Nate ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde rahatça kavuşturmuş, kahverengi gözleri sevgi ve endişeyle dolu ona bakıyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Nate çok iyi bir adam. Akıllı ve özverili. Etrafındakileri önemsiyor ve harika bir koca ve baba olacak.

"Sadece düşünüyorum," diyorum ve kitabımı kapatıp yere bırakıyorum.

Nate yanıma gelip diz çöküyor, lif kabağına uzanıyor ve üzerine biraz sabun fışkırtıyor. Suyu daldırıyor ve sonra bacaklarımı hafifçe kaldırarak lif kabağını bacağım boyunca gezdiriyor, kaval kemiğimden başlayıp uyluğuma doğru ilerliyor. Bacaklarımın tepe noktasına geldiğinde duruyor ve diğer bacağımla baştan başlıyor.

Lif kabağını bacağımda gezdirirken gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yaslayıp benimle ilgilenmesinin keyfini çıkarıyorum. Bedenim yorgun, beynim bitkin ama kalbim çok dolu hissediyor ve bunun Nate sayesinde olduğunu biliyorum.

"Gitmeni istemiyorum," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle, lifle göbeğimin üzerinde gezinirken. "Gitmek zorunda olduğunu biliyorum ama seni özleyeceğim."

Nate beni yıkamaya devam ediyor, önce göğüslerime, sonra boynuma ve kollarıma odaklanıyor.

"Ben de ayrılmak istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Daha önce seyahat etmeyi hiç umursamazdım ama şimdi korkuyorum."

Hareketleri durdu ve gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Ve döndüğünde burada olacağım."

Gözleri cam gibi oluyor ve uzanıp yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Ben de seni seviyorum, Prenses."

Eğilip beni şefkatle öpüyor, dili dudaklarımın kenarını yalıyor ve ben de dudaklarımı ayırarak ona erişim izni veriyorum. Öpüşme hızla hararetleniyor, ikimiz de hareketlerimizle birbirimizi ne kadar sevdiğimizi ve istediğimizi göstermeye çalışıyoruz.

Öpüşmek yetmediğinde, Nate beni küvetten çıkarıp yatağa taşıyor ve gece boyunca benimle birkaç kez sevişiyor, sanki ikimiz de yarın gideceği gerçeğini telafi çalışıyormuşuz gibi - sadece sipariş ettiği yemeği yiyecek kadar duruyoruz. İkimiz de doyana ve zar zor hareket edene kadar beni kendine çekiyor ve ten tene uykuya dalıyoruz.

Sabah uyandığımda Nate'in yattığı taraf boştu ve onu şimdiden özledim. Yerinde bir not var ve bu onun yokluğunu telafi etmese de kalbim biraz daha az acıyor çünkü benim onu özlediğim kadar onun da beni özleyeceğini biliyorum.

Prenses,

*Dün gece seni yıprattığımı bildiğim için
uyandırmak istemedim. Bu sabah ayrılmak zordu
ama bu işi ne kadar çabuk bitirirsem eve, sana o
kadar çabuk döneceğimi bilmek beni yataktan
kaldırdı. Ben yokken uslu dur.*

Seni seviyorum.

/ Prensimiz

OTUZUNCU BÖLÜM

NATE

SEKİZ GÜN.

kadar uzun zamandır yoktum.

Paige olmadan.

Onu öpmeden, onunla sevişmeden, bebeğimizin tekmelerini içinde hissetmeden.

Sadece kısa bir ziyaret olması gerekiyordu, ama sonra bir şey başka bir şeye dönüştü ve bildiğim sonraki şey, New York'a giden bir uçaktaydım ve şimdi İtalya'nın Portofino kentindeyim.

"Lanet olsun, nerede bu kravat?"

Telefonum çalıyor, cevap vermek için aramayı bırakıyorum ve Paige'in yüzü ekranda belirince gülümsüyorum.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye soruyor, endişeli olduğumu hemen fark ediyor.

"Evet." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu akşam yemeğim var ve mavi kravatımı bulamıyorum."

Bu benim şanslı kravatım. İlk anlaşılmamı bu kravatla yaptım, sonra başka bir anlaşmada daha taktım. O kravatı takarken hiç anlaşma yapmadım ama şimdi yapmak zorundayım çünkü burada değil.

"Bu mu?" Paige kravatı tutarak sorar.

"Evet, işte bu."

"Diğer valizindeydi, gri kravatının altındaydı."

"Teşekkürler," diyorum, "en azından artık onu aramayı bırakabilirim." Otelde yaşamak ve çoğu geceyi geçirmek arasında-

Aslında hepsi Paige'de ve hâlâ Dallas'ta bir evim olduğu için neyi nerede takip etmek zorlaşıyor.

Derin bir iç çekiyorum ve Paige'in kaşları endişeyle çatılıyor. "Özür dilerim," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Sadece çok şey oluyor."

Anlayışla başını sallıyor. "Seyahat etmek işinin bir parçası. Anlıyorum. Seni özlüyorum ama anlıyorum."

Telefonum akşam yemeği için çıkmam gerektiğini hatırlatan bir mesajla çalıyor. "Gitmem gerekiyor. Otelime döndüğümde seni ararım."

"Tamam, seni
seviyorum." "Ben
de seni
seviyorum."

Telefonu kapattık, bir kravat daha aldım ve sonra fikrimi değiştirip kravatsız gitmeyi seçtim, umarım bozmaz. Kravatsızlık yanlış kravattan iyidir, değil mi?

Arabadaydım, yemeğe giderken Paige'den şöyle bir mesaj aldım

Geliyor...NSFW.

Ve bir an sonra, hayatımda gördüğüm en seksi fotoğraf ortaya çıktı. Tamamen çıplak, boynunda sadece benim şanslı kravatım, evindeki ofisinde sandalyesinde arkasına yaslanmış ve şöyle bir başlık atmış

İyi şans için kravatını takıyorum.

Yeni fantezinin kilidi açıldı. Eve gittiğimde, seni aynen böyle becereceğim.

Yakında eve gel ve beni istediğin gibi becerebilirsin.

Yakın
da.

.

Trafik yüzünden restorana otuz dakikalık bir yolum olduğu için babamı arıyorum.

"Hey, evlat. Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Portofino'daki anlaşmayı tamamlayıp Rosemary'ye dönmeyi umuyorum."

"Annen bir haftadır ortalarda olmadığını söyledi. Özür dilerim." İç çekiyor. "Yapmak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum..."

"Öyle değil. Ama ailemi ortada bırakmayacağım. Bu arada... Uzaktan çalışmam konusunda konuştuğumuzu biliyorum ama bence bu çok fazla."

"Biliyorum," diye onaylıyor babam. "Valerie'yle konuştum ve senin yerine o geçecek. Onu hızlandırmak için biraz zaman harcamanız gerekecek ama o çok çalışkan ve motive."

"Ama bu sizin durumunuza yardımcı olmuyor," diye belirtiyorum.

Babamın yıl sonunda emekli olması gerekiyordu. Yerini dolduracak birini bulamazsa.

"Emekliliğimi erteleme kararı aldım," diyor babam. "Dustin CEO' görevini üstlenmeyi teklif etti ama bunu gerçekten istemediğini biliyorum ve oğlumun onu mutsuz edecek bir pozisyonda olması isteyeceğim son şey. Valerie öğrenmeye istekli ama daha kat etmesi gereken çok yol var."

"Lanet olsun baba," diye mırıldanıyorum, onu bu duruma soktuğum için nefret ediyorum.

"Nate, sorun yok. Bazı adaylarla görüşüp neyle çalışacağımıza bakacağım. Paige ve torunuma odaklanmalısın. Nerede çalışmak istediğini düşündün mü?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Belki bir yıl ara vermeyi düşünüyordum. Yatırımlardan yeterince birikimim var. Gerekirse bazı hisse senetlerini nakde çevirebilirim. Bu bana buradan nereye gitmek istediğimi anlamam için zaman verir."

"Bir yolunu bulacaksın evlat. Şu anda zor geliyor ama annen ve ben seninle gurur duyuyoruz. Aileni ilk sıraya koyuyorsun. Olması gerektiği gibi."

Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ve kararımdan memnunum. Paige'e söylediklerimde ciddiymdim, o ve oğlumuz her şeyden önce gelir. Her zaman da öyle olacak. Ama Bradford Hotels doğduğumdan beri benim büyük bir parçam oldu. Ondan ayrılmak bu kadar acı vermeseydi daha çok endişelenirdim.

SAAT GEÇ OLDU, 10U BIRAZ GEÇTİ VE PAIGE'E MESAJ ATTIĞIMDA cevap vermedi. Ben de bana verdiği anahtarı kullanarak, onu uyandırmak istemediğim için kapıyı sessizce açtım.

Hamileliği ilerledikçe uyuması zorlaşıyor, bu yüzden en son istediğim şey uyanıp tekrar uyuyamaması.

Ama odasına gittiğimde yatak boştu.

Ne oluyor lan?

Banyosunu kontrol ettim ama orada değildi.

Arabası garaj yolundaydı, yani evde olmalı. Evin sadece üç yatak odası var, bu yüzden ilk önce devam etmekte olan çocuk odasına bakıyorum, ama henüz üzerinde çalışmaya hazır olmadığını söyledikten sonra bıraktığımız gibi duruyor.

Ve sonra son odaya, evindeki ofisine gidiyorum. Kapıyı açtığımda, Paige'in oturduğu alanı aydınlatan masa lambası dışında her yer karanlıktı, tam da bana o fotoğrafı gönderdiğinde oturduğu gibi.

Ayaklarını masaya dayamış, bileklerini çaprazlamış, arkasına yaslanıyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, okuma gözlüklerini takmış, seksi bir iş kadını görüntüsü veriyor ve göğüs dekoltesinin ortasından aşağı sarkan mavi kravatım dışında tamamen çıplak, alt kısmı şişmiş karnının üzerine iniyor.

"Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

"Öyleydin ama indiğini mesajla bildirdiğinde uyandım ve sana sürpriz yapmak istedim." Kremsi bacaklarını masadan indiriyor, ayakları yere çarpıyor ve ayağa kalkıyor, sonra

bana doğru yürüyor. "Senin bu kravatı takman dışında yeni bir gelenek başlatabileceğimizi düşündüm." Kravatı kaldırdı ve sırtı. "Ne zaman bir anlaşıma , sakso çekiyorsun."

Beni gömleğimden çekiştirerek masasına doğru götürüyor ve sonra beni çevirip koltuğa itiyor, pantolonumun kemerini çözüp fermuarını açıyor.

"Bunu özlemişim," diyor, sikimi sınırlarından çekip çıkarıyor ve tepesine ağzı açık bir öpücük konduruyor.

Dilini ucun etrafında döndürüp beni boğazına kadar aldığı anda dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum.

Sanki kadınıma daha mükemmel olamazmış gibi, Londra'da birlikte geçirdiğimiz süre boyunca Paige'in sakso çekmeyi çok sevdiğini, gerçekten çok sevdiğini ve öğürme refleksi olmadığını öğrendim.

uzanıyorum ve saçlarını avuçluyorum, böylece başının şaftımda aşağı yukarı sallanmasını, ıslatmasını ve şimdiye kadar tattığı en iyi şeymiş gibi emmesini izleyebiliyorum.

Bir haftadan uzun süredir seks yapmadım, bu yüzden toplarıma sıkışması ve yükümü patlatmaya yakın olmam uzun sürmez. Ama bir haftadır kadınıma içinde olmadıktan sonra, bunun olmasına izin vermem mümkün değil.

Yavaşça saçlarını çekiyorum ve ağzı sikimden çıkıyor, sanki tatlısının tadını çıkarmasına engel oluyormuşum gibi bana dudaklarından biraz tükürük damlıyor.

"Prenses, senin içinde olmak istiyorum," diyorum ayağa kalkmasına yardım edip masasının üzerine kaldırırken. "Çok uzun zaman oldu ve istediğim tek şey senin sıcaklığına gömülmek."

"Peki," diye şakacı bir şekilde iç geçiriyor, sanki onu söndürüyormuşum gibi. "Sanırım beni becerebilirsin."

Bacaklarını açarak parıldayan amcığını ortaya çıkarıyor ve sikim eve kaymak üzere olduğunu bilerek ön sperm damlatıyor.

"Seni asla becermem," diyorum, kalçalarını kavırıyor ve onu kenara çekiyorum. Sikimi onun açıklığına doğru yönlendiriyorum ve

başını ıslak yarığında aşağı yukarı gezdirdim. "Seninle sevişiyorum -Her zaman."

"Peki o zaman, ne bekliyorsun?" diye inliyor, onu kızdırmamdan nefret ediyor. "Benimle seviş!"

Bir kıkırdamayla, ne kadar sıcak ve ıslak olduğunun tadını çıkararak içine giriyorum ve sonuna kadar girdiğimde, ikimiz de birlikte inliyoruz. Çok uzun zaman oldu ve Paige'le sevişirken kendime artık seyahat etmeyeceğimi, ondan bu kadar uzun süre uzak kalmayacağımı söylüyorum. Bir zamanlar onunla asla bir geleceğim olmayacağını düşünürdüm, ama şimdi sadece ona sahip değilim, aynı zamanda bebeğime de hamile ve tam burada, onun içine gömülüp onu sevmek varken hayatımı ondan uzakta geçireceksem lanetleneneceğim.

Akıllı bir adam hatalarından ders alır ve Paige'i işim yüzünden kaybetmeme imkan yok. O benim için çok şey ifade ediyor ve onu ilk sıraya koyacağım. Her zaman.

Hızlı bir şekilde salıverilmelerimizi buluyoruz ve yüksekliğimizden indiğimizde, ondan çekiliyorum, zaten tekrar içinde olabileceğim zaman için geri sayıyorum.

"Duş mu?" Masasının üstünden birkaç kâğıt mendil alıp üzerine damlayan dölleri silerek soruyorum.

"Sesler-"

Telefonu çalıyor ve ona baktığında, "Seninle orada buluşabilir miyim? Ana arıyor. Daha önce ona mesaj atıp eve geldiğinde beni aramasını istemiştin çünkü onunla bir konuda konuşmam gerekiyordu."

"Tabii ki." Eğilip onu öpüyorum ve sonra gömleğimin düğmelerini açıp giymesi için ona uzatıyorum. "Çok geç kalma," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Telafi etmem gereken bir hafta var."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

"NATE'DEN BENİM YANIMA TAŞINMASINI İSTEYECEĞİM."

"Zamanı gelmişti," diyor Ana gülerek. "Bu da ne demek şimdi?"

Nate'in duymadığından emin olmak için arkama bakıyorum ve üzerimden onun dölleri damladığı için temizlenmek üzere misafir banyosuna gidiyorum.

"Tam da söylediğim gibi. Zamanı gelmişti. Hepimiz bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk. Sadece senin yetişmeni bekliyorduk."

Gözlerimi deviriyorum ve . "İşleri ağırdan alıyordum. Tedbirli olmak."

"Anlıyorum," diyor. "Ama Nate senin aptal eski sevgilin değil. O gerçek bir anlaşıma. Ama bunu kendin görmen gerekiyordu. Peki, ona ne zaman soracaksın? Ve gerçekten"-gülüyor-"ona gerçekten soracak mısın? Çünkü ikimiz de evet diyeceğini biliyoruz."

"Bu yüzden seninle konuşuyorum."

"Neden sesin yankılanıyor gibi geliyor? Banyoda mısın?"

"Evet, Ana!" Fısıldıyorum. "Nate eve yeni geldi ve duşta, benim de orada olmam gerekiyordu ama

onun yerine misafir banyosunda saklanıyorum çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Duş almak mı?" diye soruyor şaşkınlıkla ve kafamı duvara vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aman Tanrım, hayır! Ona taşınmasını söyle."

"Oh! Sadece ona kafa atarken sor," diyor gülerek. "Julian ben ona oral seks yaparken her istediğime evet der."

"Bunu duydum!" Julian bağılıyor.

"Bunun için çok geç," diye mırıldanıyorum ve Ana'yı gülmekten kırıp geçiriyorum. "Bekle! Aradığımda cevap verdin mi-"

"Hayır!" Tıslıyorum. "Biz zaten... yaptık. Sonra sen aradın, ben de ona nasıl taşınmayı teklif edeceğimi düşünüp kafayı yiyordum, o yüzden seninle konuşmam gerektiğini ve bir dakika içinde duşta buluşacağımızı söyledim."

"Paige, seni seviyorum ama her şeyi fazla düşünüyorsun." Ana iç geçirir. "Adam sana aşık. Ona sadece yanına taşınmaya hazır olduğunu söyle."

"Ama ya fikrini değiştirdiyse?" Fısıldıyorum.

"Öyle bir şey olmayacak, bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece gerginsin. Ama içten içe onun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorsun. O yüzden benimle konuşmayı bırak ve gidip o adama senin yanına taşınmasını istediğini söyleyerek gecesini güzelleştir."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Nate'in beni sevdiğini biliyorum. Savunmasız olmak çok zor. Ama istediğim bu. Onsuz geçen bu hafta, Nate'i hayatımda ne kadar çok istediğimi pekiştirdi - ve sadece geceyi geçirmesini değil. Onunla yaşamak, onunla bir hayat kurmak istiyorum. Onu seviyorum ve onunla bir gelecek istiyorum.

"Tamam, ona söyleyeceğim."

"Aferin kızıma. Yarın işte nasıl gittiğini bana haber ver."

Telefonu kapattık ve yatak odasına yöneldim, vücudum ilişkimizde bir sonraki adımı atmanın heyecanı ile titriyordu.

"Sonunda," diyor Nate. "Dışarı çıkıp seni buraya sürüklemek üzereydim."

"Özür dilerim! Şimdi geliyorum."

Telefonumu Nate'inkinin yanına koyuyorum, ama elimi çekmeden önce telefonu annesinden gelen bir aramayla aydınlanıyor. Ben kabul edemedim bitiyor ve ekranında birkaç cevapsız arama ve mesaj görünüyor.

"Hey, Nate, annen aradı."

"Paige," diyor Nate, kafasını camın arkasından çıkararak. "Bir haftadan fazladır sensizim. Annem bekleyebilir. Kaldır kışını da buraya gel."

"Biliyorum ama-"

Ekranı kaydırıyorum, midemde bir şeyler çalkalanıyor. Bir sorun olmasa annesi bu kadar çok ve bu kadar geç saatte arayıp mesaj atmazdı.

"Gönderdiği mesajı kontrol edeyim."

Nate içinden homurdanıyor, ben de gözlerimi deviriyorum, içten içe beni bu kadar özlemiş olmasına seviniyorum. Telefonunun kilidini açtığımda, sadece annesinden gelen bir mesaj yoktu. Kardeşlerinden ve Valerie'den de mesajlar var. Annesinden gelen en son mesaja tıklıyorum ve kalbim sıkışıyor.

ANNE

Lütfen beni ara. Hastanedeyiz ve baban ameliyatta.

"Bebeğim!" Nate suyun sesinden bağılıyor.

"Nate, duştan çıkmanı istiyorum," diyorum annesinden gelen ilk mesajı okumadan önce yukarı kaydırırken.

ANNE

Baban felç geçirdi. Hastaneye gidiyoruz. Lütfen beni arayın.

"Ne?" Nate soruyor ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Babası ölecek mi? Benim annemi kaybettiğim gibi Nate de onu kaybedecek mi?

Hayır.

Annem hasta ve zayıftı, felç de sonuydu. Ama Nate'in babası güçlü ve bunu atlatacak. Bunu atlatmak zorunda.

Nate suyu kapatır ve dışarı çıkar. "Paige, neler oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum ve kendime bunun benimle ilgili olmadığını hatırlatıyorum. Nate için güçlü olmalıyım. Felç geçiren onun babası ve benim çıldırmam ona yardımcı olmayacak.

"Baban felç geçirdi," diyorum sesimi alçaltarak. "Şu anda hastanedeler."

Nate'in yüzü soluyor ve elimden telefonunu almak için acele ediyor.

Sırılsıklam, her yeri su içinde, ben de ona bir havlu getirip beline sarıyorum, o da mesajlarını okuyor, sonra annesini arıyor ve hızla giyiniyor.

O kızla konuşurken ben de giyinip çantamı hazırlıyorum çünkü Dallas'a gitmemiz gerekiyor.

Lanet olsun! Uçakla gitmek zorundayız çünkü yakınlarda oturmuyoruz. Ya da belki arabayla gideriz? Uçağının nerede olduğunu bilmiyorum.

Nate'in annesiyle konuştuğunu duyuyorum, ya da belki kardeşlerinden biriyle, bilmiyorum. Ama ne konuşulduğunu duyamıyorum. Nate'in bavulunu eve döndüğünde bıraktığı kapı aralığından alıyorum ve yeni kıyafetlerle doldurabilmek için dışarı atıyorum.

Odaya girdiğinde bana cam gibi gözlerle bakıyor ve babasının iyi olması için dua ederken kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Beyin kanaması geçirdi ve ameliyatta," diyor, sesi ham duygularla dolu. "Ben... Benim gitmem gerek..."

"Çantalarımızı hazırladım," diyorum ona. "Uçakla mı yoksa arabayla mı gitmek istersin?"

"Uç," diyor. "Dustin jetin beni beklediğini söyledi."

"Bizim için," diyorum ona, yanına gidip kollarımı ona doluyorum. "Ben de seninle geliyorum. Her şey yoluna girecek."

Düştüğümde Nate'in hastaneye gelişi aklıma geldi. O da bana aynı sözleri söylemişti. Şimdi, benimkilerin de onunkiler gibi doğru olmasını ummalıyım.

Nate araba kullanacak durumda olmadığı için bizi havaalanına ben götürüyorum ve uçuş sakın geçiyor. Nate ailesiyle mesajlaşıyor ama henüz bir haber yok. Ya öyle ya da ona kötü haberi mesajla vermek istemiyorlar.

Sipariş ettiğim araba bizi hastaneye götürdü ve oraya vardığımızda ailesini bekleme odasında bulduk. Annesine sarılıyorum, kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlarken onu sevdiğimi söylüyorum ve sonra Nate ve ben ailenin her bir üyesine sarılıyoruz. Bebek partisi için ziyarete gittiklerinden beri onları özliyordum ve yakında onları görmeyi umuyordum ama bu şartlar altında değil.

Selamlaşma bittikten sonra, Nate bir gelişme olup olmadığını sorar.

"Bize henüz bir haber vermediler," diyor Carmine, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde. "Beyin kanamasıyla ilgilenmek için onu geri götürdüler ama tek bildiğimiz bu."

"Durumunun stabil olduğunu söylediler," diye ekliyor Dustin. "Yani bu iyi bir şey."

Başımı sallıyorum, olumsuz düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum, annem felç geçirdiğinde komaya girdiğini ve bir daha uyanamadığını söylemeye cesaret edemiyorum.

Nate beni kollarının arasına alıyor ve sessizce oturup doktorun bizi bilgilendirmesini bekliyoruz. Tüm bu süre boyunca Cary'nin sonucunun anneminkinden farklı olması için dua ediyorum. Onu iyileştirsinler ve iyi olsun . Ve doktor çıkıp bize iyi ve kötü haberleri verene kadar dua etmeyi bırakmıyorum: Beyin kanamasını kontrol altına aldılar. Ancak atardamarları tıkalıydı, bu yüzden atardamarlarını açmak için bir ameliyat gerekti - bu yüzden daha uzun sürdü.

"Şimdi ne olacak?" Joanne sorar.

"Onu iyileşme sürecine aldık," diyor doktor. "Yavaş yavaş uyanacak. Onu izlemek için birkaç gün burada tutacağız ve sonra en az sekiz ila on iki hafta dinlenmesi gerekecek. Stres yok. Sağlıklı beslenecek. Doktoruyla görüşecek ve reçeteli olarak ne almasını istediklerini gözden geçirecek."

"Teşekkür ederim," diyor Joanne. "Bunların hepsini yapmasını sağlayacağım."

Doktor gider ve herkes Cary iyi olduğu için şükrederek iç çeker.

Ve sonra Joanne çıldırmaya başlar.

"Bir hemşireye ve bir diyetisyene ihtiyacı olacak" diyor. Ona yıllardır yüksek kolesterolü yiyecekleri azaltması gerektiğini söylüyorum. Egzersiz yapması gerekecek. O lanet masada çok fazla oturuyor." Sanırım bir liste yapmak için telefonunu çıkardı. "Bir spor salonu üyeliği için görüşmem lazım ya da belki misafir odalarından birini ev spor salonuna dönüştürebiliriz. Ve emekli olması gerekiyor."

Yukarı bakıyor ve gözleri Nate'inkilerle buluşuyor. "Emekli olması gerekiyor," diye mırıldanıyor, gözleri yeni yaşlarla doluyor. "Bu işin stresi ona iyi gelmiyor."

Nate anlayışla başını sallıyor ama annesinin ihtiyacı olduğunu bildiğimiz şeyi önermiyor. Bunun yerine, "Valerie'nin işi öğrenmesine yardımcı olabilirim ve babam bazı potansiyel adaylar olduğundan bahsetmişti" diyor.

"Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun," diye ağlıyor. "Hemen işinin başına dön." Nate'den kardeşlerine bakıyor. "Bunu hepimiz biliyoruz. Emekli olmayı reddedecek ve bu stres onu öldürecek ve ben kocamı kaybedemem. Seyahat etmemiz gerekiyordu. Gemi yolculuklarına çıkacaktık. Söz vermişti."

Nate beni kendine daha sıkı çekiyor, hiçbir şey söylemiyor çünkü beni ilk sıraya koymaya çalışıyor. Ama bunu yapmasına izin veremem. Ailesinin ona ihtiyacı var. Bana çok iyi davrandılar.

anlayışlı ve sevgi dolu. Beni hiç düşünmeden hayatlarına kabul ettiler.

"Nate," diyorum usulca, ona bakarak, "bence CEO olarak öne çıkmalısın."

Nate'in gözleri büyür. "Yapamam," diyor. "İşi uzaktan yapamam ve-"

"Babanın sana ihtiyacı var." Yüzünün iki yanını avuçluyorum. "Bu sadece geçici olacak. Baban uyandığında, isteyeceğimiz son şey onun strese girmesi. Ve annen haklı. Sen bir adım atmazsan, o da çekip gitmeyecek."

Joanne beni kollarına çekerek, "Teşekkür ederim," diye haykırıyor. "Teşekkür ederim Paige. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Ailem için."

"Anne," diyor Nate, sesi tüm duygulardan yoksun, "Paige'le konuşmam gerek... yalnız."

Elimi tutuyor ve bizi koridordan geçirip ailesinin duyamayacağı bir yere götürüyor. Sonra dönüp bana bakıyor, yüz hatları acı ve endişenin karışımıyla kazınmış ve bana usulca gülümsüyor-aşk.

"Bebeğim, eğer CEO olursam, bu şirketin yüzü olacağım anlamına gelir. Dallas'ta kalmam gerekecek. Kötü görünecek-

" "Dur," diyorum, elimi kalbine bastırarak. " yok. Sadece sen her şeyi halledene kadar sürecek. Ayrıca, her şeyi uzaktan halletmek yerine yüz yüze halletmek daha kolay olacaktır."

"Senden uzak kalmak istemiyorum," diye mırıldanıyor, parlak kahverengi gözleri korkuyla dolu.

"Ana'yı arayabilirim. Eminim uzaktan çalışmama izin verecektir. En azından kontrolüm için Rosemary'ye dönmem gerekene kadar. Ayrıca, bebeğin doğmasına daha birkaç ay var. Bu da sana ne yapacağını düşünmek için zaman verir."

Nate başını sallıyor ve sonra kollarını bana doluyor. "Seni çok seviyorum. Babamın emekli olabilmesi ve bebek doğmadan önce Rosemary'ye geri dönebilmem için her şeyi yoluna koymak için gece gündüz çalışacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum," diyorum ona, hâlâ kollarımda olmasına rağmen onu şimdiden özliyorum.

Ama ailesinin ihtiyacı olan şey bu ve ona burada ihtiyaçları varken onu Rosemary'de tutmak benim için bencillik olur.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona. "Bunu birlikte atlatacağız. Ve her şeyi yoluna koyup Rosemary'ye geri dönebildiğinde, seni artık o otelde istemiyorum." Ona bakıyorum ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Benim yanıma taşınmanı istiyorum. Ben hazırım, Nate. Seninle bir sonraki adımı atmaya hazırım. Seninle yaşamak istiyorum. Ve küçük adamımızı eve getirdiğimizde, hepimizin bir çatı altında olmasını istiyorum... bir aile olarak."

Nate beni tekrar kollarına çekiyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Teşekkür ederim Paige. En kötü günümü alıp daha iyi hale getirdin."

bölüm otuz iki

PAIGE

NATE'E "SANIRIM SENIN KÜVETİNİ BENİMKINDEN DAHA ÇOK SEVIYORUM" DEDİM.

Biz de onun devasa spa küvetinde dinlenirken, jetler size masaj yapıyor.

"Kalmak için yeterli mi?" diye soruyor, kollarını arkamdan sıkıca sararak.

"Keşke," diye inliyorum Nate boynum ve omzum boyunca öpücükler bırakırken.

Dallas'a geleli birkaç hafta oldu ve yarın doktor randevum için geri dönmem gerekiyor. Zaten bir kez ertelemiştim, bir daha yapamam. Nate benimle gelmeyi teklif etti ama ona kalmasını söyledim. Bu sadece hızlı bir kontrol ve küçük adamımızı görmeyeceğiz bile.

Yakında doğum iznime başlayacağım, bu nedenle Kingston'da halletmem gereken pek çok yarım kalmış işim var, bu da Dallas'a geri dönmek yerine Rosemary'de kalmak anlamına gelecek. Umuyoruz ki bebek doğduktan sonra Nate, Valerie'nin yardımıyla uzaktan çalışacak ve CEO pozisyonu için adaylarla görüşmeye devam edecekler.

Nate uzanıp meme ucumu kopardığında, zevkle inliyorum ve sonra Nate'in yardımıyla dikkatlice dönüyorum, böylece ona bakabiliyorum. Hamile karnımla etrafta dolaşmak kolay değil ve doğum gününe yaklaştıkça

Randevu daha da zorlaşıyor ama ayrılmak zorunda kalmadan önce Nate'e yakın olmak, onu öpmek ve yüz hatlarını ezberlemek istiyorum.

"Burada sensiz olmak berbat olacak," diye mırıldandıktan sonra ağzımı kendi ağzıyla kapıyor ve beni uzun bir süre için son kez görecekmış gibi öpüyor. Ve sanırım bir bakıma öyle de.

Son birkaç haftadır birbirimizden ayrılamıyoruz. Nate, birbirimize yakın çalışabilmemiz için ofisinin köşesine bir masa bile kurdu. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerini birlikte yiyoruz. Birbirimizden düşünürken, ben ona doyamıyorum. Bazen -tamam, çoğu zaman- öğle yemeklerimiz ofis seksiyle bile sonuçlanıyor.

"Mesajlaşırsınız ve FaceTime'dan konuşursunuz," diyorum elimi saftının etrafına sarıp onu içime doğru yönlendirirken, ikimizi de her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyorum. Bunu daha önce de yaptık - haftalarca birbirimizden uzak kaldık - ve geçmişte yaptığımız gibi bunu da atlatacağız.

Seviştikten ve durulanmak için duşa girdikten sonra giyiniyoruz ve sonra yakın zamanda geri dönmeyeceğim için eşyalarımı toplamayı bitiriyorum.

"Gidip aileni görebilir miyiz?" Toparlandığımda sorarım.

Babası taburcu olup eve döndüğünden beri neredeyse gün onları ziyaret ediyoruz.

Cary bir torunu daha olacağı için çok heyecanlı ve bana Nate'in küçüklüğüyle ilgili hikayeler anlatmayı çok seviyor. Yetişkin halinin küçük bir versiyonu gibiymiş; büyük kalpli ve azimli. Babası, ofisine gittiğini ve yetkili gibi davranarak herkese ne yapmaları gerektiğini söylediğini anlattı. Bunu kesinlikle görebiliyorum. Nate CEO olmak için yaratılmış.

"Ben de tam gitmek isteyip istemediğini soracaktım," diyor. "Penny sana veda yemeği olarak meşhur lazanyasını yaptı çünkü sevdiğini biliyor."

"Oh, yaşasın!" Tezahürat yapıyorum. "Penny'nin lazanyası en iyisidir. Onu özleyeceğim," diyorum kaşlarımı çatarak, çünkü sadece Nate'ten değil, onun tüm ailesinden de ayrıldığımı fark ediyorum.

Son birkaç aydır yakınlaştığım bir aile. Penny benimle bebeklerle ilgili her şey hakkında, emzirme ve biberonla besleme, hangi bebek bezlerini önerdiği ve kendi bebekleri için uyguladığı doğum planı hakkında konuşuyordu. Nate ve ben evde olmadığımız için henüz hastane turu yapmadık ya da kayıt yaptırmadık ama doğum planını konuştuk.

"Neden bana mesaj atmadı?" diye sordum.

"Seni zor durumda bırakmak istemedi. Buradaki son gecen olduğu için seni mecbur hissettirmek istemedi."

Gözlerim yaşla dolarken anlayışla başımı sallıyorum. "Gitmek zorunda olmaktan nefret ," diye boğuluyorum.

Geçtiğimiz birkaç haftayı Cary iyileşirken Nate'in tüm ailesiyle birlikte geçirdik ve herkesle yakınlaştım. Aile ile çevrili olmak çok güzeldi ve hepsini özleyeceğim.

"Geri döneceğiz," diyor Nate, eğilip bana bir öpücük veriyor. "Ve eminim bebek doğduğunda ziyarete gelecekler." Gözlerimin altındaki yaşları siliyor. "Hadi gitmek için hazırlanalım."

AİLESİYLE AKŞAM YEMEĞİ ACI-TATLI. HERKES BANA SARILIYOR, Bana güvende olmamı ve yakında görüşeceğimizi söylediler. Haftalardır oraya gitmediğim için eve gideceğim için heyecanlı olacağımı düşünmüştüm ama gerçek şu ki, hiç de sabırsızlanmıyorum. Aslında biraz korkuyorum.

Ertesi sabah Nate beni havaalanına götürürken kalbim göğsümde sıkışıyor. Sanki eve dönmek yerine evden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Havaalanına vardığımızda Joanne'in yanında bir el çantasıyla beni beklediğini görünce şok oldum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sarılarak soruyorum.

"Seninle geliyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla ondan Nate'e bakıyorum.

"Kocamı seviyorum ama evde beni deli ediyor," diyor ciddi olmadığını belli eden bir göz kırpmayla. "Hemşireler onunla ilgileniyor ve Nate de Bradford Hotels'le ilgileniyor. Ben de seninle ilgilenmek istiyorum."

Onun sözleri hıçkırıklarımı bastırmama neden oldu. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Biliyorum," diyor sözümü bitirmeme izin vermeden. "Ama istiyorum. Sen ailedensin." Sevgi dolu elini karnıma koyuyor. "Yalnız kalmanı istemiyorum, bu yüzden senin için de uygunsa sana eşlik etmek için gelebilirim diye düşündüm. İşe gitmen gerektiğini biliyorum ama bebek eşyalarını ve çocuk odasını hazırlamana yardım edebilirim diye düşündüm. Nate, Dallas'a geldiğinden beri henüz hiçbir şeye başlamadığını söyledi."

İçimde tuttuğum bir hıçkırık serbest kalıyor ve kollarımı ona doluyorum.

"Teşekkür ederim," diye ağlıyorum. "Bu harika olur." Evin bebek için hazır olmaması konusunda stres yapıyordum, geri dönmekten ve bununla tek başıma yüzleşmekten korkuyordum.

Nate'e birkaç veda öpücüğü verdikten ve iner inmez arayacağıma söz verdikten sonra Joanne ve ben Houston'a doğru yola çıktık. Dallas'a uçtuğumuzda arabamı havaalanında bıraktığım için, yüklü bir park faturasıyla birlikte hâlâ orada duruyor.

Geldiğimizi haber vermek için Nate'i aradım ve Joanne ile benim için akşam yemeği sipariş ettim.

Bebeğin giysilerini yıkamak üzere toplamak için çocuk odasında koştururken, çocuk odasını yeniden hayal etmeye çalışıyorum ama yine de yapamıyorum.

Uzakta olmanın evimi yeni gözlerle görmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm, ancak bu sadece bir şeyi fark etmemi sağladı: Evi yuva yapan şey ev değildir. İçindeki insanlardır ve Nate benim evim. İster burada Rosemary'de olalım, ister Dallas'ta ailesinin yanında, birlikte olduğumuz sürece önemli olan da bu.

Joanne yumuşak bir gülümsemeyle, "Bir süredir burada duruyorsun," diyor. "Çocuk odasını mı hayal ediyorsun?"

"Aslında hayır," diye itiraf ediyorum. "Çocuk odasını nasıl hayal edemediğimi düşünüyordum ve sonunda nedenini biliyorum. Bebek buraya ait değil, ben de öyle."

Joanne'in gözleri büyür. "Paige, ne sen?"

"Bağımsız olarak kendimi tekrar kalbimin kırılmasından kurtardığımı sanıyordum. Ama fark etmediğim şey, kalbimin en başından beri güvende olduğuydu çünkü kalbim Nate'in ellerindeydi ve o beni onu kıramayacak kadar çok seviyordu. Burası sadece bir ev, dört duvarı olan bir konut. Ama artık benim evim değil ve kalbim buraya ait değil."

"Peki senin kalbin nereye ait?" Joanne soruyor, sözlerinde umut var.

"Dallas'ta... ailemizle birlikte."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATE

"BUNUN IDEAL OLMADIĞINI BILİYORUM AMA BURADA OLAMAM," DIYORUM, ellerimi yüzümde gezdiriyordum. "Doktor randevusunu kaçırdım ve şeyin yolunda olduğunu söylediğini anlıyorum ama değil. Bebek önümüzdeki birkaç hafta içinde her an doğabilir ve bu gerçekleştiğinde ben burada olamam."

"Anlıyorum," diyor Dustin sırtarak. "Ama şu rakamlara odaklansak ve bunu daha sonra tartışsak nasıl olur?"

Carmine kıkırdıyor ve ben de milyonlarca farklı yöne çekildiğimi ve çekilmek istediğim tek yerin Paige'in olduğu yer olduğunu umursamayan kardeşlerime ters ters bakıyorum. Geçici CEO olarak beni desteklemesini takdir ediyorum ama olmam gereken yer burası değil. Onunla birlikte Rosemary'de olmalıyım.

Düşüncelerim kapının çalınması ve ardından Paige'in ofise girmesiyle kesiliyor. Rosemary'de olması gerektiğinden, bir bok görüp görmediğimi merak ederek başımı sallıyorum, ama hayır, o burada, göbeğini gösteren güzel bir bordo anvelop elbise giymiş.

"Hey," diyorum, onu kollarıma çekerek.

Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama burada olmasına çok sevindim.
öyle.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," diyor Dustin. "Nate'in uçağa atlayıp sana gelmesine iki saniye kalmıştı."

Paige gülüyor ve melodik ses göğsüme çarpıyor. Bu kadını çok seviyorum ve onu görmeden bir ay daha geçiremem. FaceTime ve mesajlaşmak yetmiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirerek. "Burası senin evin ve ait olduğun yer."

"Hayır." Kafamı sallıyorum, kafam çok karışık. "Benim evim senin yanında."

"O zaman kalman gerekecek," diyor gözleri sevgiyle dolu. "Çünkü burası artık benim de evim."

"Ne-ne?" Kekeliyorum çünkü muhtemelen demek istediği...

"Seni seviyorum." Diğer elini yüzümün yan tarafına doğru kaldırıyor. "Ben de aileni seviyorum."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama senin Rosemary'de yaşamak istediğini anlıyorlar."

"Ama ben bilmiyorum." Başını sallıyor. "Evimi korumak, Rosemary'de kalmak, işime tutunmak için savaşıırken, tüm yanlış şeyler için savaştığımı fark etmedim. Oysa bunca zamandır özlemini çektiğim şey, annem hayattayken hissettiğim sihirdi. Annem vefat ettiğinde o sihir kaybolmuştu ve seninle tanışana kadar onu tekrar bulamadım.

"Onu tekrar bulmama yardım ettiğini düşünmüştüm ama o zaman anlamadığım şey büyü'nün Londra'da olmadığı idi. Ev, iş ya da yer değil. Kişiydi. Annemdi... ve şimdi de sensin.

"Ve bu sihir, aslında sihir değil. Sevgi hissi... sevilme hissi. Beni önemsemen ve benimle ilgilenmen. Benim isteklerimi ve ihtiyaçlarımı her zaman ilk sıraya koyman. Ve şimdi, aynısını senin için yapma sırası bende."

Kahretsin, bu kadın. İstediğim her şey ve daha fazlası, ama bunu yapmasına izin veremem.

"Paige, beni ilk sıraya koymanı takdir ediyorum ama bunu yapmanı istemiyorum. Senin yaşamak istediğin yerde yaşamak istiyorum."

"Ve burada seninle ve ailenle yaşamak istiyorum."

Dustin boğazını temizleyerek kendisinin ve Carmine'ın hâlâ burada olduğunu hatırlatıyor. "Onun ailesi değil," diyor. "Biz de senin aileniz."

Paige sulu bir gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Peki ya ev?" Tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalışarak soruyorum.

"Evi satışa çıkarmak için bir emlakçıyla görüştüm. Eşyalarımı alıp buraya getirmeleri için nakliyecileri tuttum, böylece hepsini ayırabiliriz ve otel odanızın anahtar kartını evde bıraktığınız için oraya uğradık ve tüm eşyalarınızı aldık."

"Peki ya bebek?" diye sordum.

"Doktorumla konuştum ve dosyamı Penny'nin kadın doğumuna gönderiyor."

"Doktoru harika biri," diye ekliyor Carmine.

"İnsanlar her zaman taşınır," diyor. "Önemli olan bebeğin güvenli bir yerde olması ve Dallas Regional, harika bir doğum merkezi ve pediatri ünitesine sahip iyi bir hastane."

"Vay anasını, her şeyi araştırmışsın." Ve sonra bahsetmediği bir şeyi hatırladım. "Peki ya işin?"

"Zaten bebekle evde olmak için izin almayı planlıyordum. Ana ile konuştum ve her şeyi uzaktan bitireceğim, ardından pazarlama ekibi liderlerinden Jill devralacak. Eninde sonunda tekrar çalışmak istiyorum ama zamanı geldiğinde o köprüyü de geçeceğim."

"Her zaman aile şirketinde çalışabilirsin," diyor Carmine gülümseyerek. "Pazarlama ekibimiz için çok iyi bir varlık olursun."

Paige'in gözleri kardeşime bakarken parlıyor ve hıçkırıklarını tutamıyor. "Teşekkür ederim. Bu kesinlikle düşüneceğim bir şey. Tabii CEO beni işe almak isterse." Paige bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve ben de bir kahkaha atıyorum.

"Ciddi misin?" Soruyorum çünkü buna inanamıyorum. "Gerçekten burada, Dallas'ta yaşamak istiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Aslında istiyorum," diyor usulca. "Çünkü annemin öldüğü günden beri tek istediğim buydu... bir ailenin parçası olmak. Ve sen ve ailen sayesinde sonunda bir ailem oldu. Rosemary sadece bir yer. Ama kalbim seninle. Bunca zamandır büyüünün kaybolduğunu sanıyordum ama sadece seni beklediğim içinmiş."

Epilog

PAIGE

Beş Ay Sonra

"GERİ DÖNDÜĞÜMÜZE INANAMIYORUM," DIYORUM NATE'E ETRAFIMA BAKARKEN. Tower Bridge'in tepesinden altımızdaki insanlara bakıyorduk. "Şunu görüyor musun?" Babasının önüne bağlanmış olan üç aylık oğlumuz Finn'e soruyorum. "Burası Londra."

Ona annem Finley'in anısına Finn adını verdik. Torununa kesinlikle bayılırdı ve Londra'yı ilk kez göreceği zaman burada olmamasından nefret ediyorum ama neyse ki Finn ve benim bizi seven insanlardan oluşan bir ailemiz var.

Nate Finn'e, "İşte annenin doğru kişi olduğunu burada anladım," diyor ve gözlerim doluyor.

Finn'in nerede olduğunu bilmek bir yana, neden bahsettiğimizi bile bildiğine inanacak kadar saf değiliz. Ama Nate Londra'ya bir gezi yapmamızı önerdiğinde hayır diyemedim. Sık sık gelmeye niyetim var. Ne de olsa hayatımın aşkı Nate'le tanıştığım yer orası. Londra ve Bath bizim için her zaman özel olacak. Ayrıca kendimi anneme yakın hissettiğim yer.

"Burayı çok seviyorum" diyorum, dönüp çocuklarıma bakarak.

Ancak Nate bir saniye önce olduğu gibi yanımda durmak yerine, küçük adamımız hâlâ göğsünde bağılyken tek dizinin üzerinde duruyor.

"Nate..." Onu içime çekerken nefes alıyorum, o güzel viski gözlerinde parlayan sevgiyle bana bakıyor - oğlumuzun sahip olduğu renkle aynı - ve elinde küçük siyah bir kutu var.

"Prenses," diyor usulca. "Bir yıl önce bugün, tesadüfen hayatıma girdin..."

Bir kahkaha attım. "Çok zarıfmiş gibi söylüyorsun. Daha çok ayağım takıldı, düştüm ve neredeyse ölüyordum."

"Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim," diyor gülümseyerek. "Demek istediğim, bir yıl önce bugün, aşkı aramıyordum ama hayatıma girdiğin an, aradığım kişinin sen olduğunu anladım. Sen ağlıyordun ve benim tek düşündüğüm gözyaşlarını dindirmektir."

O günü hatırlayarak sert bir nefes çekiyorum. Berbattı. Ama Nate daha iyi hale getirdi. O zamandan beri her günü daha iyi yaptığı gibi.

"Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, en değerli hediye yarattık" - bacaklarını oynatan ve memnuniyetle sırttan Finn'e başını sallıyor - "aşkımızın Londra'da bir kaçamaktan daha fazlası olması gerektiğini kanıtıyor. Sonsuza dek sürmesi gerekiyordu ve ben de tam olarak bunu istiyorum... sonsuza dek seninle."

Kutunun üstünü açar ve içinde en güzel nişan yüzüğünü görür. Üzerinde tek bir prenses kesim pırlanta olan sade bir platin yüzük. Mükemmellik.

"Paige Abrams, karım olma ve sonsuza dek benimle yaşama onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet!" Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı kırptıştırırken fısıldıyorum. "Evet, sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Elimi uzattım ve Nate yüzüğü sondan ikinci parmağıma taktı. Sonra ikimiz de ayağa kalkıyoruz ve güzel küçük mucizemiz aramızdayken öpüşüyoruz.

"Evet dediğine sevindim," diyor Nate, "çünkü sana bir sürprizim daha var."

Tam o sırada Joanne'in elinde bir kamerayla yanımızda durduğunu fark ediyorum.

"Burada ne işin var?" Ona sarılmak için acele ederek sordum.

"Nate'in albümün için fotoğraf çektirmeden evlenme teklif edeceğini mi sandın?" diyor, ağlamaktan gözleri şişmiş bir halde. "Tebrik ederim." Beni alıstığım ve dört gözle beklediğim o sıcak, anne kucağına çekiyor. "Resmi olarak benim kızım olman için sabırsızlanıyorum."

Kayınvalidesini atladığını fark edince . Çünkü oğlunun kızlarına bunun için çok yakın. O hepimizin annesi gibidir ve başka türlüünü istemezdi.

"Ben de sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

Nate parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek, "Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın," diyor.

Asansörle aşağıya iniyoruz ve dışarı çıktığımızda tüm ailemizi ve arkadaşlarımızı orada bizi beklerken buluyorum.

"Evet dedi," diye anons ediyor Nate, yüzüğümü göstermek için elimi kaldırırken.

Herkes alkışlıyor ve sonra bizi tebrik etmek için yanımıza geliyor. Önce babama ve Debbie'ye sarılıyorum, sonra Ana ve Julian'a, ardından Kira ve Ryder'a geçiyorum, Nate ise kardeşleri ve eşleriyle kucaklaşıyor.

Herkesi kucakladıktan sonra, "Hepinizin geldiğine ve evlenme teklifine gelmediğinize inanamıyorum," diyorum.

"Sadece ikimiz olalım istedim," diyor Nate. "Tıpkı beni oraya ilk götürdüğünde olduğu gibi. Şey," diye ekliyor gülümseyerek, "artı bu küçük adam." Oğlumuzun başının üstünü okşuyor. "Ve fotoğrafçılık oynadığı için annem."

"Buna bayıldım ama herkesin buraya gelip bizi tebrik etmesi için cidden uzun bir uçuş oldu," diyorum gülerek.

"Uçağımızı aldık," diyor Ana omuz silkerek.

"Ve burada olmalarının nedeni nişan değil," diyor Nate sırtarak.

"Ne yaptın sen?" O sırtışı tanıyarak soruyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunda böyle sırtıyor.

"Düğünümüzü ben planladım." "Ne?" Çıglık atıyorum.

"Cumartesi günü Tower Bridge'in tepesinde evleniyoruz. Ve her şey hazır. Hayalinizdeki düğün Pinterest panosu işe yaradı," diyor Nate gülerek. "Ve bu hanımların yardımıyla" - Ana ve Kira'yı işaret ediyor - "hayalinizdeki gelinliği diktirmek de dahil her şeyi hallettik."

"Anneminkine benzeyen mi?" Gözlerimi yaşartan taze yaşlarla soruyorum.

Nate'le Finn doğmadan önce evlenmeyi konuşmuştuk ama ona beklemek istediğimi söyledim çünkü hayalim anneminkine benzer bir elbiseyle evlenmekti ve dokuz aylık hamileyken aynı şekilde görünmeyecekti.

Nate, Finn doğduktan sonra bu konuyu gündeme getirdi, ancak onun Bradford Hotels'i işletmesi ve bizim yeni ebeveyn olmamızla o kadar meşguldük ki, bir de buna tatiller eklenince, bırakın düğün planlamayı, evlenmeyi bile düşünemeyecek kadar bunalmış hissediyordum.

"Evet," diyor Ana. "Alexander McQueen tarafından özel olarak tasarlattık."

Bazı kadınlar kendi düğünlerini planlamakta söz sahibi olamadıkları için üzgün olabilirler ama ben heyecanın ötesindeyim. Rüya gibi bir düğün istiyor olabilirim ama bunu planlama düşüncesi beni endişelendiriyor.

Nate'e "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum," diyorum ve ona bir öpücük veriyorum. "Teşekkür ederim. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Güzel," diye mırıldanıyor Nate dudaklarıma karşı. "Çünkü her yönden benim olman için çok uzun zamandır bekliyordum."

Nate ve Paige'den daha fazlasını ister misiniz?

[Bonus sahnelerine buradan göz atın!](#)

Eğer Aşk ve Viski serisine en başından başlamadıysanız, sorun değil! Ama yine de geri dönüp diğer iki kitabı okuyabilirsiniz: [Drunk on You ve Hooked On You](#)

İmzalı kitap koleksiyonu yapar mısınız? Seni Beklerken'in yanı sıra özel baskılar dahil olmak üzere diğer kitaplarımı web sitemden edinebilirsiniz! [İmzalı kitaplar](#)

Eğer gizli hamilelik kinayesini sevdiyseniz [A Chance Encounter'ı : bekâr bir anne, gizli hamilelik romantizmi](#).tavsiye ederim

about the author

Nikki Ash, bekâr ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romanlarına odaklanan USA Today Çok Satan çağdaş romantizm yazarıdır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin içinde kaybolmakla geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveyn romantizmine kadar her tür kitabı yaşamış ve solumuştur.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeğiyle birlikte Güney Florida'da yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, ailesiyle birlikte ilham arayışı içinde dünyayı geziyor.

Nikki Ash ile bağlantı kurun

[Web sitesi](#) * [Nikki Ash'in okuyucu grubu](#)

[Bugün haber bültenime katılın ve ÜÇ ücretsiz kitap kazanın!](#)

[E-kitap ve sesli kitap listemin tamamına göz atın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.